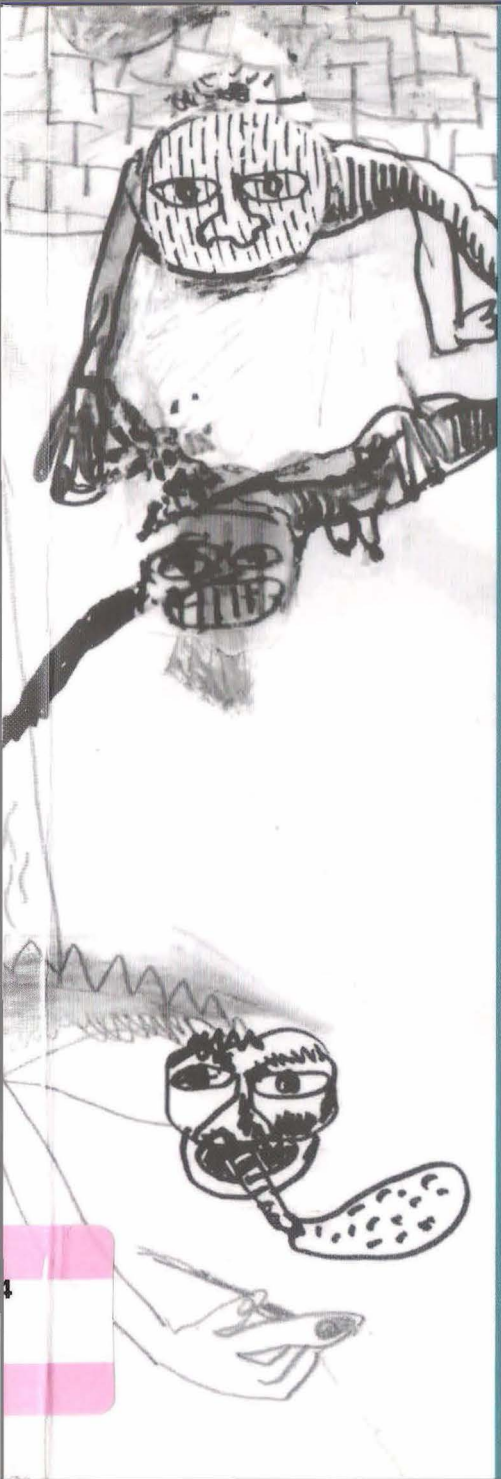

ARA BÖL GE

WILLIAM S. BURROUGHS

AYRINTI

2. BASIM

WILLIAM S. BURROUGHS: Amerikalı romancı, denemeci ve eleştirmen. 5 Şubat 1914'te St. Louis, Missouri'de doğdu. Varlıklı bir aile ortamında büyüyen yazarın kendisiyle aynı adı taşıyan büyükbabası, Burroughs Hesap Makinesi şirketinin sahibiydi. Bir erkek öğrenciye duyduğu yakınlığı kaleme aldığı günlüğü ortaya çıkınca Los Alamos'ta liseden atıldı. 1936'da Harvard'dan mezun oldu. Bir süre Avrupa'da kaldı. Nazi zulmünden kaçan bir kadına yardımcı olmak için onunla düzmece bir evlilik yaptı. Tekrar Harvard'a yazılıp antropoloji eğitimi aldı. Viyana'da tıp okudu. 1941'de askere yazıldı ancak psikolojik sorunlar yüzünden ordudan atıldı. New York'ta o sıralar talebe olan Allen Ginsberg ve Jack Kerouac'la ve bir süre birlikte yaşayacağı Joan Vollmer'le tanıştı. Aynı dönemlerde morfin bağımlısı oldu. 1951'de Joan Vollmer'ı kazara vurunca on üç gün hapiste kaldı, sonra ailesinin yanına gitti. Bu olay onu çok etkilemiş olacak ki, "İğrenç belki, ama Joan'ın ölümü olmasa asla yazar olmayacağım kanaatine vardım, demiştir Birkaç ay boyunca Güney Amerika'da tuhaf uyuşturucuların peşinde koştu. Bu maceralarını *Junky*'de (Canki) ele alır Daha sonra, Fas'ın Tanca şehrine yerleşti. İsim babalığını Kerouac'ın yaptığı *Naked Lunch*'ı (Çıplak Şölen) burada yazdı.

Yapıtlarının çoğunluğu özyaşamöyküseldir, bir uyuşturucu bağımlısı olarak yaşadığı ve gerçeküstü ya da grafik imgeler, deneysel yapılar ve güçlü taşlama dilini kullandığı bir ses aracılığıyla bozup çarpıttığı deneyimlerini konu alır İlk dönem yapıtları sık sık Beat Kuşağı ile özdeşleştirilir Allen Ginsberg, Gregory Corso, Jack Kerouac ve Herbert Huncke gibi Beat'çiler yakın arkadaşlarıydı ancak onunyapıtlarının etkisi bu kuşağın ve edebiyatın ötesine geçip, karşı-kültürle özdeşleşen edebiyat, müzik ve sanat akımlarına ilham vermiştir. Yapıtları özellikle yaşadığı dönemde önemli tartışmalara yol açan Burroughs'un en ünlü romanı *Çıplak Şölen* 1966 yılında Massachusetts Yüksek Mahkemesi'nde görülen davada müzir neşriyat yasalarının sanatçılar lehine yumuşatılmasına vesile olmuştur. Burroughs 1983 yılında Amerikan Akademisi ve Sanat ve Edebiyat Enstitüsü'ne kabul edildi. Disposable Heroes of Hiphoprisy ve Kurt Cobain'le müzik çalışmaları da yapan "Görünmeyen Adam" Burroughs 2 Ağustos 1997'de öldü.

Yapıtlarından bazıları: *Junkie* (1953); *Naked Lunch* (1959; *Çıplak Şölen*, çev.: Üçel Birlik, Altıkırkbeş Yayınları, 1999); *Minutes To Go* (1960) (Brion Gysin, Sinclair Beilles ve Gregory Corso ile); *The Exterminator* (1960) (Brion Gysin ile); *The Soft Machine* (1961); *The Ticket That Exploded* (1962); *Dead Fingers Talk* (1963), *The Yage Letters* (1963) (Allen Ginsberg ile; 1990'larda sansürlenmiş kısımları eklenerek yeniden basıldı); *Nova Express* (1964); *The Job* (1969) (Daniel Odier ile); *The Last Words of Dutch Schultz* (1970); *Jack Kerouac* (1970) (Claude Pelieu ile); *The Wild Boys* (1971); *Brion Gysin Let the Mice In* (1973) (Gysin ile); *Port of Saints* (1973); *Letters to Allen Ginsberg* 1953-1957 (1976); *The Third Mind* (1977) (Gysin ile); *Cities of the Red Night* (1981); "Ah Pook is Here!" (1979); *Nova Express* (1964); *Cities of the Red Night* (1981); "Sinki's Sauna" (1982); *The Place of Dead Roads* (1983); *The Adding Machine· Collected Essays* (1985); *Queer* (1985; *Top*, çev.: Çetin Şan, Ali Kaftan, Altıkırkbeş Yayınları, 2001) (Junkie'nin ardından basılması tasarlanmış, ancak piyasaya 1985'te çıkmıştır); *The Cat Inside* (1986; *İçerdeki Kedi*, çev. Fahri Öz, Nihan Hatipoğlu, Altıkırkbeş Yayınları, 2003) (Brion Gysin ile); *The Western Lands* (1987); *Interzone* (1987); *Apocalypse* (1988) (Keith Haring ile); *Tornado Alley* (1989); *Uncommon Quotes Vol I* (1989); *Ghost of Chance* (1991; *Şans Hayaleti*, çev.: Funda Önkol, Altıkırkbeş Yayınları, 1996), *My Education: A Book of Dreams* (1996); *Word Virus: The William Burroughs Reader* (1998). *Burroughs Live: The Collected Interviews of William S. Burroughs, 1960-1997* (2000); *Last Words: The Final Journals of William S. Burroughs* (2001).

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Arabölge

William S Burrooughs

Ayrıntı: 483
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 32

Arabölge
William S. Burroughs

Kitabın Özgün Adı
Interzone

İngilizce'den Çeviren
Fahri Öz

Yayına Hazırlayan
Didem Atay

Düzelti
Alev Özgüner

© *William S. Burroughs, 1989*

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 2006
İkinci Basım 2012
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-479-4
Sertifika No.: 10704

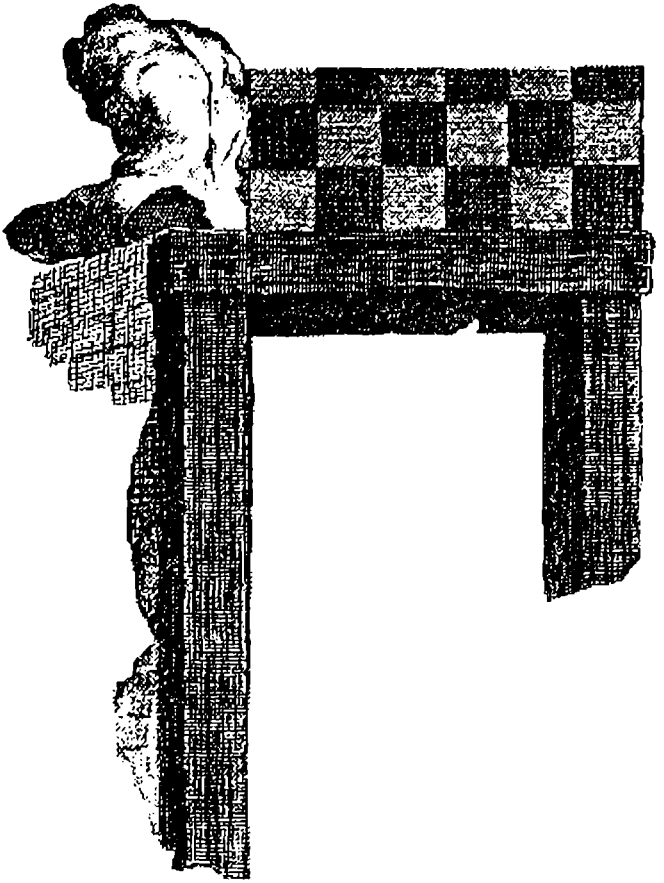
AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Arabölge

William S Burroughs

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROİEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİNGÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKI GÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

İçindekiler

Önsöz
9

Birinci Bölüm
Öyküler
25

Alacakaranlığın son pırıltıları
27

Parmak
37

Direksiyon dersi
42

Cankinin Noeli
47

Lee ve oğlanlar
56

Café Central'de
63

Ceza kolonisi rüyası
67

Uluslararası bölge
71

İkinci Bölüm
Lee'nin günlükleri
85

Lee'nin günlükleri
87

Komplo
131

Demir hurdası rüyası
136

Ginsberg'in notları
141

Üçüncü Bölüm
Kelime
157

Önsöz

William Burroughs yayıncılarına her zaman ilginç zorluklar çıkarmıştır. Bütün kariyeri boyunca düz-zamansal yazı ya da anlatı kavramını sıklıkla reddetmiştir. Ayrıca, öne çıkan yapıtlarının çoğu kişisel buhranlar yaşadığı dönemlerde yazılmıştır ve özellikle arkadaşlarıyla yazışmalarında farklı yönlere dağılmış haldedir. Edebiyat tarihinin en büyük geri dönüşümcülerindendir ve bu konuda disiplinli biridir; Burroughs, güçlü dil mozaiğini oluştururken elinin altında ne varsa onu kullanır. Edebi çabalarının dağınık biçimde sürmesine yol açan koşullar, arşivdeki eserlerinin çoğunun farklı yerlerde yazılmış olmasından anlaşılabilir. Burroughs'un yapıtlarıyla ilgilenen eleştirmenleri ve metin analizcilerini onun yayımlanmış,

yayımlanmamış ve belki de hâlâ keşfedilmeyi bekleyen arapsaçına dönmüş yapıtlarını düzene sokma konusunda uzun vadede yığınla iş bekliyor.

Bu cilt ise orta vadede ortaya çıkarılmış bir ürün olarak değerlendirilebilir. Bu kitap, sonradan *Naked Lunch* (Çıplak Şölen) haline gelecek olan ve yine *Interzone* (Arabölge) adını taşıyan orijinal el yazmalarının 1984'te Allen Ginsberg'in Columbia Üniversitesi'ndeki kâğıtları arasında bulunduğu haberi üzerine keşfedilmiştir. Kısa süre sonra *Arabölge* el yazmasının basılmamış çok önemli ve ilginç malzemeler barındırdığı ortaya çıktı. *Arabölge* döneminin Burroughs'u, keşfedilmemiş yazınsal alana ayak basan biriydi.

Aynı şey, bu başarıya vesile olan yazılar için de geçerlidir. Burroughs'un *Queer* (Top) romanını tamamlamasıyla *Arabölge*/*Çıplak Şölen*'e başlaması arasındaki dönemde (kabaca 1953-58) yazdığı metinlerin çoğu ancak geçici bir şekilde basılabilmiştir: bazen daha büyük yapıtların içinde ya da pek kolay ulaşılamayan ve düzensiz yayımlanan farklı derlemelerde fragmanlar biçiminde. Bunların dışında kalan kayda değer metinlerin çoğu günümüze kadar el yazması olarak kalmıştır. *Canki* ve *Top*'un anlaşılır, özlü ve soğuk yazarının nasıl olup da *Çıplak Şölen*'de dediğim dedik bir yalvaç ve bilici olup çıktığını anlamaya çalışan okur ya da eleştirmen günümüze kadar bu yapbozu, eksik olan birçok önemli parçasıyla, bir yığın farklı kaynaktan yararlanarak bir araya getirmek zorunda kalmıştır. *Arabölge*, okurlar artık bu dönüşümü bir cilt içinde görebilsin diye bir araya getirilmiştir.

William Burroughs Ocak 1953'te Mexico City'den son kez ayrıldığında nerdeyse kırkına merdiven dayamıştı. Ardında o ana kadar biriktirdiği yıkıntıları bırakmıştı: St. Louis'te geçen bir çocukluk, Harvard'da eğitim, ardından Chicago ve New York'ta girip çıktığı bir dizi geçici iş. İlk olarak 1944'te cank bağımlısı olmuş, gene aynı sene Columbia'da Allen Ginsberg'le tanışmıştı. Bu iki olay bir yazar olarak gelişiminde önemli etkiler yaratacaktı.

Bağımlılığı yüzünden mahkemelerle başı iyiden iyiye derde giren Burroughs, New York'tan kaçmak zorunda kaldı: Doğu Texas'a, oradan New Orleans'a ve nihayet Mexico City'ye. Ginsberg ve Jack Kerouac ise New York'ta kalmışlardı, bu durum bolca mektuplaşmaya yol açmış. Burroughs'un bir yazar olarak yeteneğini keşfetmesini sağlamıştı. Ginsberg, Burroughs'un Louisiana ve Meksika'nın ücra köşelerinden yolladığı mektuplarındaki zekâdan ve mizah gücünden hoşnut kalmış, onu yazarlığı konusunda durmadan yüreklendirmişti.

Sahte reçete yüzünden tutuklanması 1946'da apar topar New York'tan uzaklaşmasına sebep olmuştu; 1949'da New Orleans'ta marihuana yüzünden tutuklanınca bir hapishane hücresinde eroin krizine girmişti; ilk bakışta Meksika'daki liberal hava hoşuna gitmişti, ne var ki sonradan uyuşturucu ve içki alışkanlığı 6 Eylül 1951'de karısı Joan Vollmer'in dikkatsizlik sonucu, kazara ölümüne sebep oldu. Bounty Bar'ın üstündeki apartman dairesinde sarhoşken silahla oynanan bir Giyom Tell oyunu her ikisi için de felaketle sonuçlandı.

Burroughs, Mexico City'de altı ay kaldıktan sonra 1950 baharında *Junk* adını verdiği, birinci şahıs anlatıcı ağzından, cank dünyasındaki deneyimlerini anlattığı eserini kaleme almaya başladı. Ginsberg'in arkadaşı Carl Solomon, amcasına bu kitaptan bahsetmiş, böyle bir hikâyeyi Ace Books'tan karton ciltle basması için onu ikna etmişti, derken Temmuz 1952'de kontrat imzalandı. Kitap, *Junkie: Confessions of an Unredeemed Drug Addict* [Canki: İflah Olmaz Bir Uyuşturucu Bağımlısının İtirafları] adıyla bir sene sonra basıldı. Bu baskıda, 1951 baharında başlanan ve orijinal kitabın ikinci kısmını oluşturan *Queer* adlı bölüm yer almamıştı. (*Junkie*, sansüre uğrayan kısımları tekrar konularak yayına hazırlandı ve *Junky* [Canki] adıyla Viking Penguin tarafından 1977'de yeniden basıldı; *Queer* [Top] nihayet 1985'te Viking yayınevince yayımlandı.)

Top'ta bahsedildiği üzere, Burroughs, Allerton adlı bir Amerikalı oğlana abayı yaktı, *yagé* denen, telepatik olduğu sanılan bir uyuşturucuyu beyhude aramak üzere onunla Ekvador'a bir

yolculuğa çıktı. Ölümcül kazadan yalnızca birkaç gün önce Mexico City'ye döndü. Roman boyunca baş karakter Lee, giderek zorlaşan koşullar altında Allerton'un ilgisini çekmek için "rutin" adını verdiği absürd bir kendi kendine konuşma tekniğini keşfeder ve geliştirir. Alan Ansen'ın* tabiriyle bu teknik "Tom Sawyer cambazlığı yapıtın *blaue Blume*'si** olan Eugene Allerton'u etkilemek için tasarlanmıştı" ve Allerton'un Lee'den kopmasından sonra bile, kendi başına bir varlık kazanmıştır

Burroughs'un "Lee'nin Günlükleri"nde (sayfa 144'te) anlattığı gibi, tıpkı: "Deli gibi bir rutine kaptırmışım kendimi. Bu rutinler benim posamı çıkaracak. Bu yoğunluk sonucunda Burroughs doğal olarak insani bir duygu boşalmasını arıyordu; Allerton duygusal olarak uzaklaştığı ve Joan artık hayatta olmadığı için Burroughs'un Ginsberg'le arkadaşlığı daha önemli bir boyut kazandı. Allerton'u ve Mexico City'yi 1952'de terk ettikten sonra ailesinin Palm Beach, Florida'daki evine gitti, oradan da Panama'ya ve Kolombiya'daki Putumayo Nehri'ni besleyen kaynaklara doğru bir yolculuğa çıktı. Panama City'ye varalı iki hafta olmadan Ginsberg'e yazdığı ve seyahatlerini, maceralarını anlattığı, aşk dolu anekdotları ve antropolojik denemeleri eğlenceli bir dille harmanladığı "yoldan mektuplar"dan ilkini kaleme aldı.

Burroughs 1953 Ağustos'unda ABD'ye döndü, bir ay Palm Beach'te kaldıktan sonra altı yıldır hiç uğramadığı New York'a gitti. *Junkie* artık yayımlanmıştı; kitap o zamanlar yazınsal bir başyapıt olarak görülmese de, yazmaya devam etmesi konusunda onu yüreklendirdi. Ginsberg'le beraber Doğu 7 Cadde'de kalıyordu; Ginsberg, *"yagé* mektupları" konusundaki sürekli ilgisi ve sıcak yanıtlarıyla Burroughs'un kalbinde iyiden iyiye taht kurmuştu. İkisi birlikte Burroughs'un *yagé* seyahatinde yazdığı mektupların metnini gözden geçirdiler, ancak Burroughs'un Ginsberg'de "tamamen doğal, mükemmel bir şekilde aşkına karşılık veren dost"u (Ansen, *agy*) bulma düşü Ginsberg'in cinsel birlikteliğe tamamen kayıtsız kalmasıyla suya düştü.

* Alan Ansen, *William Burroughs* (Subdury, Mass.: Water Row Press, 1986).
** (Alm.) Mavi çiçek; Romantik şiirde özlemin ve arzunun sembolü (ç.n.)

1954 başlarında Burroughs gemiyle Roma'ya, Atina'ya ve nihayet Tanca'ya gitti. Elli'li yılların ortalarında –Ginsberg'in yeni sevgilisi Peter Orlovsky ile 1957'de Tanca'da yaptığı unutulmaz ziyaret dışında– Ginsberg'e mektup aracılığıyla kur yapmaya devam etti. O ziyaret döneminde kaleme aldığı mektuplarında Ginsberg, "yeni Bill Burroughs"u tanımakta güçlük çektiğini yazıyordu. Burroughs, âşık mektup arkadaşından yazınsal yaratıcıya dönüşümünü nerdeyse tamamlamıştı; bu yaratıcılık sayesinde, toplamına *Arabölge* adını verdiği bir yığın el yazması döktürmüştü. 1954-57 arasındaki bu dört yıllık kritik sürede Burroughs yazar olup çıkmıştı.

Ginsberg, *Canki*'de ve Burroughs'un Tanca'dan New York'a gönderdiği üç aşağı beş yukarı tamamlanmış birkaç öyküsünde yaptığı gibi, *Arabölge*'nin ilk taslaklarının yayına hazırlanmasına yardım etti. 1957'deki ziyaret esnasında, Jack Kerouac ve Alan Ansen gibi o da ilk taslakların bir kısmını daktiloya çekti; her biri, bölümlerin sıraya konulmasında farklı önerilerde bulundular. Yapıta karşı o sıralar takındıkları tavra ilişkin en iyi açıklama, Alan Ansen'ın 1959'da *Big Table*'da yayımlanan ve 1986'da yazarın Water Row Press tarafından basılan kitapçığında yer verdiği "Anyone Who Can Pick Up a Frying Pan Owns Death" ["Kim ki Kızgın Bir Tavayı Eller Ölüme Hükmeder"] başlıklı çığır açan, anlaşılır denemesinde bulunabilir

Burroughs, Ginsberg'in tavsiyesi üzerine *Arabölge*'nin bir taslağını 1958 Nisan'ında Lawrence Ferlinghetti'nin yönettiği (ve o sırada Ginsberg'in *Howl*'unu [Uluma] yayımlayan) City Lights Books'a gönderdi, ancak dosya kabul edilmedi Paris'teki Olympia Press'in editörü Maurice Girodias da kitabı basmaya yanaşmadı. Ginsberg, Burroughs'un kitabının seksen sayfalık bir kısmını *Chicago Review*'un editörü Irving Rosenthal'a gönderdi, ancak Chicago Üniversitesi'nin yetkilileri karşı çıkınca Rosenthal 1959 baharında *Big Table No. 1* adında özel bir sayı yayımladı. Bu sayıda, Kerouac'ın önerisiyle *Çıplak Şölen* adını alan *Arabölge*'nin on bölümü yer alıyordu Birkaç aya kalmadan Girodias, romanı Fransa'da yayımlamıştı. Gerisini edebiyat tarihine bırakalım

Canki ve *Top*'un yazılması ile *Çıplak Şölen*'in yayımlanması arasında geçen bu dönemdeki yazılardan geriye ne kaldı? 1953 yılı boyunca Güney Amerika'dan gönderilen mektuplar, Ginsberg'in kendisinin 1960'ta *yagé* aramak üzere Peru'ya yaptığı yolculuk sırasında yazdığı mektuplarının ve Burroughs'un yanıtlarının da eklenmesiyle nihayet yayına hazırlandı ve bu kitap *The Yagé Letters* adıyla City Lights tarafından 1963'te basıldı. Öyküler, günlükler ve mektup alıntılarından oluşan küçük bir derleme Jeffrey Miller'ın Santa Barbara'daki Cadmus Editions'ı tarafından yayına hazırlanıp *Early Routines* adıyla basıldı, ancak bu kitabın şu anda baskısı bulunmamaktadır Ginsberg'e yazılan ve bugüne kalan mektupların büyük bir kısmı da 1982'de *Letters to Allen Ginsberg 1953-1957* adıyla Full Court Press tarafından basılmıştı; *Arabölge*'yle birlikte okunabilecek eşsiz bir yapıt olan bu kitabın da şu anda baskısı kalmamıştır.

1950'li yıllardaki yazıların çoğu özü itibariyle fragmanlar halindedir; çoğu Ginsberg'e mektup olarak yazılmaya başlanan, ancak gönderilemeyen sayfalar kısaltılıp diğer malzemelerle yeniden daktiloya çekilmiştir; gönderilen mektuplarda ise yazım aşamasındaki birçok malzemeden alınan uzun parçalar yer alıyordu. Bu nedenle, en azından o dönemde yazılan ve bize ulaşan el yazmaları dikkate alındığında, "mektuplar" "günlükler" ve "yazılar" arasındaki bağlantılar oldukça bulanıktır. Ayrıca Burroughs'un kâğıtları günümüzün araştırmacılarının eline ulaşana kadar üzücü bir süreçten geçmiştir: O dönemden kalanlar (çoğunlukla yazarın kendi koleksiyonunda olduğu kadar Columbia Üniversitesi, Arizona Eyalet Üniversitesi ve Austin'deki Texas Üniversitesi İnsani Bilimler Araştırma Merkezi'nde) karmakarışık ve eksiktir, diğer birçok el yazması ise eşgüdümsüz çalışan özel araştırmacıların elindedir. Dolayısıyla, bu kitapta yer verilenleri belirleyen şey, kısmen –ve işe bakın ki uygun olanı da budur– rastlantısal faktörlerdir.

Burroughs'un tarzının alameti farikalarından biri, birçok ifade ve imgenin yapıt boyunca ha bire ortaya çıkıp durmasıdır. Bu kısmen Burroughs'un yamalı bohçayı andıran hafızasına, kısmen

el yazmalarının arapsaçına dönmüş olmasına, kısmen de *cut-up* yönteminin doğasına bağlanabilir. Bu "tekrar" ya da "kendinden aşırma" bazen kasıtlı olmayabilir, ancak bütüne bakıldığında Burroughs'un yapıtının tamamını kuşatır ve yazıya kaleydoskop benzeri bir hava katar – kaleydoskop aynı parçaları sonsuza kadar bir araya getiren bir aygıt değil de nedir? Onun dünya modeli, modern atom fiziğini muştularcasına, sonsuz bir devşirim ve yeniden birleştirme üzerine kurulu, hiçbir şeyin kestirilemediği bir evrendir. Burroughs geleneksel roman biçimini, kendi amacı için yetersiz bulur ve onu yapıbozuma uğratıp yağmalar, sonuç olarak elde ettiği biçim yirminci yüzyıl hayatını yansıtır, içeriğiyse onu önceden haber verir.

"Alacakaranlığın Son Pırıltıları" sıklıkla Burroughs'un ilk yazma girişimi olarak anılır; öykü 1938'de Cambridge, Massachusetts'te çocukluk arkadaşı Kells Elvins'le ortaklaşa yazılmıştı. Arizona'daki on üç sayfalık el yazmasının orijinal değil, Burroughs'un İspanyolcadaki ters ünlem işareti olan bir daktilo kullanmaya başladığı ileri bir tarihte ve muhtemelen Tanca'dayken aklında kaldığı kadarıyla yeniden yazdığı versiyon olduğu anlaşılıyor. Yazar, bu parçayı *Morro Castle* adlı bir geminin 1935'te batmasından ilham alarak kaleme aldığını ve bu şamatalı, coşkulu fantastik öykünün, yazınsal hayatının gelecekte ulaşacağı noktanın habercisi olduğunu yazmıştır. Bu öykünün daha kısa versiyonları yazarın diğer yapıtlarında –bilhassa *Nova Express*'te (Grove, 1964)– tekrar tekrar ortaya çıkar, elinizdeki kitapta yer alan hali, öykünün şimdiye kadar yayımlanmış en eksiksiz versiyonudur.

"Parmak. Burroughs'un 1939 yılında New York'ta biraz da abayı yaktığı Jack Anderson adlı bir genci etkilemek için küçük parmağının son boğumunu nasıl kestiğini konu alır. Bu tüyler ürperten olay, Burroughs'un o dönemde nasıl bir ruh hali içinde olduğuna şöyle bir bakmamız için eşsiz bir fırsat sunar. Burroughs, muhtemelen 1954 yılında Ginsberg'e Tanca'dan yolladığı

bir mektupta, bu öyküyü yayımlatıp para kazanabilmek için Allen'a gönderdiğinden bahseder; buradan anlaşılıyor ki, öykü büyük olasılıkla Tanca'ya varmasından hemen sonra yazılmıştır

"Direksiyon Dersi", Jack Anderson'ın Burroughs'u St. Louis'de ziyaret ettiği 1940'larda, başlarından geçen bir olayı konu edinen yarı otobiyografik bir öyküdür Burroughs, öyküyü Meksika'da kaldığı sıralar yazmış olabilir, ancak 1954'te yeniden yazıp Ginsberg'e gönderdiğini biliyoruz. 18 Ağustos 1954 tarihli bir mektupta Burroughs şöyle diyor: "O öyküye gelince, yayımlatacak bir yerler bulmaya çalış istersen, neresi olur bilemem"; yine 26 Ağustos tarihli bir mektupta: "Jack A. ile yaptığımız kazayla ilgili öyküyü yeniden yazdım, diyor *The Wild Boys* (Grove, 1971) ve *Port of Saints*'te (Am Here, 1974; Blue Wind, 1980) öyküdeki araba Duesenberg, Jack ise "yeni oğlan John Hamlin", "paralel bir boyuttan mistik bir tip" olmuştur; araba kazası ise zaman yolculuğunun büyülü gücüne bürünmüştür

"Cankinin Noeli" Meksika'da ya da Tanca'daki ilk günlerde kaleme alınmıştır ve 1940'lı yıllarda New York'ta geçer. Araba Silicisi Danny Noel Günü umarsızlıkla çakmaya çalışan genç bir cankidir Başından geçenler Truman Capote'u andıran bir tarzda, üçüncü tekil şahıs anlatıcı aracılığıyla aktarılır Bu dokunaklı öykü daha sonra çok daha farklı bir öyküye kaynaklık etmiştir 1967'de Londra'daki *Weekend Telegraph*'ta yayımlanan ve *Exterminator*'a (Viking, 1973) alınan "The Priest, They Called Him" Burroughs, bir daha bu tarzda olmasa da, sonradan birkaç "Noel öyküsü" yazmıştır

"Lee ve Oğlanlar"ın Tanca döneminde yazıldığı anlaşılıyor. El yazmasındaki isimsiz öykü, aynı zamanda Nisan 1954'te Ginsberg'e yazılan bir mektupta da yer alan paragraflarla başlamaktadır. Açık uçlu bir öykü olsa da, Burroughs'un o dönemde Tanca'daki gündelik yaşamının açık ve ayrıntılı bir portresini sunduğu için bu kitapta yer almayı hak etmektedir. Burroughs'un uyuşturucu almasına, iğne vurup oturduktan sonra "Ginsberg'e mektup" yazmasına, sonra da oğlanı KiKi ile akşam kafa dağıtmasına şahit oluruz. Tanca'daki oğlanlar

hakkındaki hisleri yürek parçalayıcıdır, kabadayılık taslamasında ise bir ürkeklik sezilir.

Yine aynı döneme ait "Café Central'de", Socco Chico'daki sosyal ortamı Burroughs'a özgü abartıya fazla yer vermeden ele alan çok matrak bir öyküdür Tanca'nın –en azından sürgün *queer** tayfası arasında hissedilen– o küçük kasaba havasının verdiği klostrofobi çok canlı bir şekilde aktarılmıştır

"Ceza Kolonisi Rüyası" el yazmasında "1953 Güzü" ibaresi yer almaktadır, bu da öykünün Burroughs'un Ginsberg'le beraber New York'ta kaldığı dönemin başında yazıldığını gösterir. Başlangıç noktası, *Top*'ta Lee'nin ve Allerton'un Ekvador'da Quito'da soğuk bir otel odasında kaldıkları bölümün ilk paragrafıdır: "O gece Lee, rüyasında bir ceza kolonisinde olduğunu gördü. Her taraf yüksek, çıplak dağlarla çevriliydi. Deri montunun kemerini sıktı ve umutsuzluğun acı ayazını hissetti." Romanda, soğuktan ve cansızlıktan titreyen Lee kalkar ve Allerton'un yatağına girer Burada anıştırılan paralellik, Burroughs'un sevgi ve arzu nesneleri olan Allerton ve Ginsberg arasındadır; eğer bu parça Burroughs'un 1952 sonlarında *Top*'a ara verdiği döneme kadar yazılmadıysa, Ginsberg anıştırması daha da açıklığa kavuşur Ancak öyküdeki oğlan Allerton'dan mülhemdir ve yazar kendisinin dalavereci, değişken ruh halleri olan ve tacizciliğine alışılmış biri olarak acımasız bir portresini çizer.

"Uluslararası Bölge" Ginsberg aracılığıyla sırf bir dergide yayımlatılmak amacıyla yazılmıştı. Öykünün adı, kuşkusuz Tanca'nın Amerikan, Fransız, İspanyol ve İngiliz bölgelerine ayrılmış dörtlü idaresine bir göndermedir 12 Ocak 1955'te Burroughs Ginsberg'e şöyle yazar: "Roman için ilham gelmeyince [o sıralar yazılma aşamasında olan *Arabölge*] para getirecek işlerle ilgileniyorum. Tanca hakkında bir makale yazıyorum. *New Yorker* olabilir: 'Tanca'dan Mektup.'" Yine 21 Ocak'ta: "Tanca hakkında bir yazı yazdım ama görmek bile moralimi bozuyor. O kadar yavan ki, herkesin yazabileceği türden bir şey gibi." Yazar bu konu-

* Eşcinsel (ç.n.)

da yanılıyordu; kullandığı dil ve biçem belirgin bir şekilde ona özgüydü. Bu yazıda, sosyolojik bilgiler ve analizler arasında Socco Chico'nun sakinlerini anlatan birkaç benzersiz portre görürüz, burada Burroughs'un bu tayfadan biri olarak kendi fotoğrafı da karşımıza çıkar.

"Uluslararası Bölge" muhtemelen 1955 yazında, kaleme alınmasından dokuz ay sonra Ginsberg'e yollanmıştı. Orijinal el yazmasında, yeni bir mekân söz konusu olduğunda Burroughs'da görülen bakış açısı kaymasını örnekleyen (burada aşağıdaki haliyle yer verilmeyen) bir hamiş bulunmaktadır:

"Makaleyi yazdığımdan beri Tanca'daki durum değişti. Belirgin bir gerilim ve husumet var Çocuklar geçerken arkanızdan hakaretler savuruyor Sokaklar artık tekin değil. Sabah üçte evine gelen Kanadalı bir tanıdığım sırtından bıçaklandı. Milliyetçiler çoktan Tanca'nın bağımsızlığını kazanmış bir Fas'a bağlanmasını talep ettiler. İşgalci güçlerin Uluslararası Bölge'yi terk etmeye yanaşmaması halinde şiddete başvurabilirler Piyasalar dibe vurdu. Turist ticareti düşüşe geçti. Şehir sakinlerinin çoğu buradan ayrılmaktan söz ediyor" Bu değişim, 1949'da Ginsberg'e yazdığı bir mektupta belirttiği gibi Mexico City'nin, "insanın gerçekten krallar gibi yaşayabileceği sayılı yerlerden biri"nden, yine Ginsberg'e 1952 sonlarında yazdığı bir mektupta dediği gibi, "soğuk bir göt kasaba"ya dönüşmesine benzer: "Bu sahtekâr orospu çocuklarından öyle usandım ki, bir daha Meksika'ya falan gitmek istemiyorum.

"Uluslararası Bölge"yi yazdığı 1954 sonlarında, Burroughs'un, Tanca'nın oğlanlar ve uyuşturucu açısından eşsiz bir özgürlükçü ortamı olduğuna dair fikri, yerini, şehrin kaybedenlerin ve kanun kaçaklarının buluştuğu dünyanın büyük bir dörtyolu, (Burroughs'unki gibi) çuvallayan ve terk edilen hayatlarla gelecekte yeni bir hayat düşü arasında bir "arabölge" –Burroughs'un kurmaca yapıtlarında sık sık ortaya çıkan "bekleme odası" motifi– olduğuna dair fikrine bırakmaya başlamıştı. Makalede, "Tanca büyük bir ceza kolonisi" demektedir, bu da 1951'de Quito'da gördüğü rüyayı getirir akla. Özellikle ilginç olan, Burroughs'un

kendi portresini, "basılamayacak kadar müstehcen romanlar yazan ve küçük bir gelirle idare eden Brinton" olarak sunmasıdır. "Şüphesiz kabiliyetli, gel gör ki yazdıkları hiçbir şekilde satılabilecek şeyler değil.

Aynı bölüm, Ginsberg'e yazdığı mektuplardan aldığı parçalardan ve Burroughs'un kendi sesini bulmak, Tanca'daki deneyimlerini kayda geçirmek için yazdığı sayfalardan oluşan "Lee'nin Günlükleri"nin ilk sayfalarında da yer almaktadır. Burada, çoğu Benchimal Hastanesi'nde bir dizi cank "kürü" sırasında yazılan, başlık konulmamış kurgusal ve özyaşamöyküsel birkaç kısa metin de yer alır Tanca'nın ibne ortamı sivri bir dille kaleme alınmıştır, ayrıca Burroughs'un şimdi hayatta bulunmayan Brion Gysin ("Algren") ile ilk görüşmelerinin, ikili arasında sonradan kurulacak olan sembiyotik dostluğa ilişkin hiçbir ipucu vermeyecek şekilde, müphem bir tarzda anlatıldığını gözlemek de bir o kadar ilginçtir.

"Lee'nin Günlükleri"nde, savaş sonrası Viyana'sında Römanischer Baden'e* giden "Martin"le ilgili bölüm, kuşkusuz Burroughs'un 1937 senesinde bu şehirde yaşadıklarına dayanır. Tanca'yı ziyaret eden ve Lee'yi hor gören oyun yazarı "Mark Bradford" ise Burroughs'un 1970'li yıllara kadar arkadaşlık kuramadığı Tennessee Williams olabilir pekâlâ. Aynı şekilde, 1954'te tanıştığı Paul Bowles da ona pek "yakınlık belirtisi" göstermemiş, ancak iki yıl sonra arkadaşlıkları perçinlenmekle kalmamış, Bowles, Burroughs'u Brion Gysin'le yeniden bir araya getirmişti.

Günlükler Burroughs'un giderek kendisini yazar olarak tanımlama girişimlerini ortaya koyuyor, kendinden geçmişçesine yazdığı rutinler ise içinden taşmaya devam ediyordu. Yazarın "Uluslararası Bölge"de değindiği Portekizli beleşçi Antonio'yu ele alan uzun bölüm, hem matrak hem de rahatsız edicidir. Antonio'nun annesinin yapay böbreğinin devre dışı bırakılacak olması fikri, "azledilen aynasız"ın böbreği geri almasını işleyen uyanık polis rutinine yol açar. Ardından *Çıplak Şölen*'deki "Hauser ve O'Brien" bölümünün öncüsü olan "rüya polisleri"nin baskın

* (Alm.) Roma Hamamları. (ç.n.)

öyküsü gelir: İki hayali polis "Ajan"a baskın yapar ve önce kolunu, sonra da penisini incelemek isterler. Gerçeküstü bir konuşmanın ardından ikili gider, ancak bir tanesi altın dolgusunu düşürür, Ajan da ertesi sabah, rüyanın gerçekdışılığını sorgulamasına yol açan dolguyu bulur

Bir sonraki bölümün ("Komplo") anlatı olarak bir şey ifade etmesi için bazı açıklamalar yapmak gerekiyor "Hauser ve O'Brien" epizodunda Ajan ya da "Lee" iki polisi vurur ve otelden kaçar. Torbacısı Nick'i bulur ve ona kasabadan kaçacağını, cank stoklaması gerektiğini söyler. Nick, bağlantıdaki gecikmelerle ilgili bir şeyler geveler, sonra da omuz silker· "Ne diyebilirdim ki ona? Bekleyeceğimi biliyor " "Komplo" bu noktada heyecanlı bir hale gelir: "Evet, bekleyeceğimizi biliyor" sonra Lee kendisini ele veren ispiyoncunun kim olduğu üzerine kafa yorar. Ardından gelen sayfalar 1958 tarihli orijinal *Arabölge* el yazmasından alınmıştır.

Başlığı Ginsberg tarafından konan "Demir Hurdası Rüyası" şehri "devasa bir katmanlar ağından oluşan geçitlerle ve tek bir hatta, kablolar üzerinde hareket eden arabalarla birbirine bağlanan" bir yer olarak tasvir eder Bu fütüristik rüya Burroughs'un *Arabölge*'de kuracağı şehir imgesini büyük ölçüde etkilemiştir. "Şehrin çöp ve hurda yığınının yüzlerce metre üstünde, her an yıkılacakmış gibi duran balkonlara inşa edilmiş" gece kulüpleri, *Top*'taki "Mexico City'ye Dönüş" bölümünde Lee'nin deneyimlerini anıştırır: "Fotoğraf makinemle dolaştım biraz ve Old Panama'da kireçtaşı bir uçurumun üzerinde, ahşap ve bükümlü demirden inşa edilmiş, bir çatı katını andıran bir kulübe gördüm." Bunlar aynı zamanda *The Wild Boys*'daki "Tío Mate Smiles" bölümünde yıkılmaya yüz tutmuş Meksika balkonlarını da akla getirir Bu örneklerden, Burroughs'un gözlemlerini ve rüyasındaki görüntüleri nasıl damıttığını, göndermeler aracılığıyla nasıl şiirsel bağlantılar kurduğunu görüyoruz.

1955 yılı civarında Ginsberg'e yazılan yayımlanmamış mektupların tamamlanmamış parçaları ya da onların daktilo edilmiş versiyonları Arizona Eyalet Üniversitesi arşivindedir ve

Burroughs'un yönelmekte olduğu yazarlık kariyerini çok iyi anlattığı için, bunlar yerinde bir tercihle "Lee'nin Günlükleri"nin sonuna konulmuştur. 21 Ekim 1955 tarihinde Ginsberg'e yazdığı mektupta söylediği gibi: "[*Arabölge*'den] seçilen bölümler yan yanalığın gizemli önemiyle birlikte bir tür mozaik oluşturuyor, bir otel odasındaki çekmecede unutulmuş eşyalar gibi, bir tür natürmort biçimi." Konuyla ilgili bu ilk tematik önermelerden anlaşılıyor ki, Brion Gysin'in Dada hareketinin rastlantı ve kolaj tekniğinden yola çıkarak geliştirdiği *cut-up* yöntemiyle 1959'da ilk tanışması Burroughs'u kaçınılmaz bir şekilde cezbedecek ve yapıtlarında bir devrime yol açacaktı.

Arabölge'nin orijinal el yazması Columbia Üniversitesi'nde bulunan Butler Kütüphanesi'ndeki Ginsberg Arşivi'ndedir ve yüz yetmiş beş sayfadan ve on iki bölümden oluşmaktadır: "WORD"; "Panaroma (Andrew Kief and the K.Y. Scandal)" "Voices"; "County Clerk"; "Interzone University"; "Islam, Inc."; "Hassan's Rumpus Room"; "Benway"; "A.J.'s Annual Ball" "Hospital" (daha sonradan "Hauser and O'Brien" ve "Komplo" olarak ikiye bölünen "dedektif hikâyesi"ni içermektedir); "The Technical Psychiatry Conference" ve "The Market" İlk sıralamaya, 1958 başlarında Paris'te Ginsberg ve Ansen'ın yardımıyla karar verilmişti.

Son *Çıplak Şölen* el yazmaları düzenlenirken bu sayfaların çoğu kullanılmıştı; ancak en uzun ve en sıradışı bölüm olan "KELİME" romanın son bölümü "Körelmiş Bir Giriş Yapmaz mıydınız?"ın içine serpiştirilen yalnızca birkaç satıra ve paragrafa kaynaklık etmişti. Bu pasajlar dokunulmamış sayılabilecek "KELİME" bölümünden mümkün olan yerlerde çıkartılmıştır, ancak dikkatli okur, diğer satırların anlamını zedelememek adına birkaçının olduğu gibi korunduğunu fark edecektir. Ayrıca, "Voices" "Interzone University" "Benway" ve "A.J.'s Annual Ball" bölümlerinde kullanılmayan birkaç kısa bölüm, metnin orijinalinde yer aldığı biçimiyle "KELİME"nin sonunda uygun bir yere konulmuştur.

El yazması, Ginsberg'in Columbia'daki malzemelerini kataloglayan Bill Morgan 1984'te onu bulana kadar yirmi beş yıl bo-

yunca unutulmuştu. Ginsberg'in önerisi üzerine, bir nüsha Kansas'ta yaşayan Burroughs'a gönderildi; Burroughs Kansas'ta bilhassa eksiksiz olarak bu ciltte gün ışığına çıkan "KELİME"nin ilk baskısı sayılan, konu ve tarih açısından birbiriyle bağlantılı malzemelerin yayına hazırlanmasını idare edebiliyordu. Bu bölüm anlaşıldığı kadarıyla Kerouac tarafından daktiloya çekilmişti; bazı yerlerde yanlış okunan sözcükler değiştirilmiştir, ancak bunun dışında 1958 metnine sadık kalınmıştır.

"KELİME"nin Burroughs'un bir yazar olarak kariyerindeki önemi nedir? İlk iki romanın açıksözlü tarzından uçuk, gerçeküstü, kasıtlı olarak rastlantısalmış izlenimi veren imgelerin iğrenç ve acımasızca arındırıcı, tekrar tekrar kullanımına doğru tam bir dönüşümün izlerini taşır. "KELİME", Burroughs'un harıl harıl yeni tarzını yetkinleştirmeye çalıştığı dönemde yazdığı ilk metindir. *Çıplak Şölen*'in doğrudan önceli olsa da bu metnin çok azı o romanda kullanılmıştır, sonraki üç kitabında ise –*The Soft Machine*, *The Ticket That Exploded* ve *Nova Express* (Olympia Press, 1961, 1962 ve 1964)– hiçbir kısmı kullanılmamıştır. Ansen onu şöyle tanımlamıştır: "Yazarın bütün maskelerini atarak, itiraf, rutin ve fanteziyle örülü uzun bir tirat okuduğu ve 'engin bir Müslüman mırıldanmasıyla sona eren' 'KELİME.

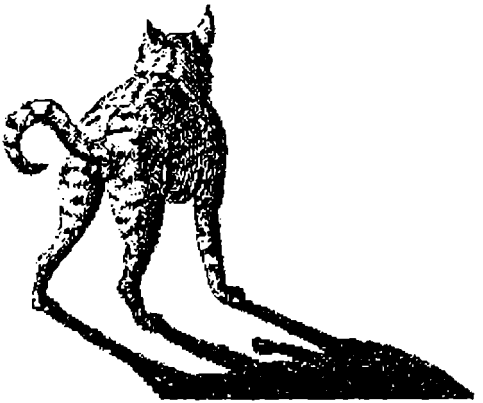
Burroughs, 1955-57 yılları arasında Ginsberg'e gönderdiği mektuplarda, *Arabölge*'nin yazılışı konusunda katettiği ilerlemeden sıkça söz etmiştir. 20 Aralık 1956: "Sana *Arabölge*'nin yüz sayfasını göndereceğim, o kadar hızlı geliyor ki yazmakta zorlanıyorum, kemiklerimin arasından esen muazzam kara bir rüzgâr gibi sarsıyor beni." 23 Ocak 1957 "*Arabölge* dikte gibi geliyor, yetişemiyorum, şu ana kadar yapılmış kısmı göndereceğim. İstediğin sırayla oku. Fark etmez." Bu mektuplarda başka birçok atıf yer almaktadır; belli ki hayatındaki bir doruk noktasının, bir kere geçtikten sonra asla aynı kişi olmayacağı bir dönüm noktasının farkındaydı. Ancak ilginçtir, "KELİME"nin tonunun ve tarzının Burroughs'un yapıtında benzersiz bir yeri vardır; bu, onun karakteristik sesinde bir sıçrama olsa da, aynı türden dünyevi, birinci şahıs ağzından kâhinvari sözcük salatasına bir daha asla dönmedi.

Bu kitap, Burroughs'un olgunlaşmış yazı tarzının gelişimini gözler önüne sermek ve 1950'lerin ortalarından itibaren en iyi yapıtlarından –kırk dört yaşında Tanca'da yazdıkları dışında asla bir daha tekrarlayamayacağı türden bir yazı tarzı– bir seçki sunmak üzere hazırlanmıştır. Kasıtlı olarak benimsediği öfkeli ses tonu, kırk yıl boyunca maruz kaldığı baskıcı cinsel ve sosyal koşullandırmadan ve yakından gözlemlediği insanlığın bitimsiz çirkinliğinden ve cehaletinden arınmayı temsil eder. Dünya'nın ve uzayın manzaralarını keşfedebilmek için ancak "kötü zevk" ya da kendini bastırma kavramlarından kurtularak, takip eden otuz yıl boyunca yazdığı eserlerinde yazma aygıtını özgürleştirebilmiştir. *Arabölge*'yi okurken başlangıca tanık oluyorsunuz.

James Grauerholz

Birinci Bölüm

Öyküler

Alacakaranlığın Son Pırıltıları*

LÜTFEN BİR GEMİDE BİR PATLAMA HAYAL EDİN

Perkins adında bir felçli, bozuk tekerlekli sandalyesinde eğri büğrü bir şekilde oturuyordu. Dudaklarını büzdü.

"Seni gösü sidikli olospu sozuğu!" diye bağırdı.

İkinci mevki yolcularından Barbara Cannon, birinci mevki balayı süitinde Stewart Lindy Adams'la çıplak yatıyordu. Lindy yataktan kalktı, pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı.

"Tatlım, elbiselerini giy," dedi. "Kaza olmuş."

Birinci mevki yolcularından Bayan Norris patlamanın etkisiyle yataktan düşmüştü. Hizmetçi gelip ayağa kalmasına yardım edene kadar yerde bağırıp durdu.

* Öykünün adı Amerikan Milli Marşı'nın ikinci dizesinden alınmadır. (ç.n.)

"Bana peruğumla kimonomu getir," dedi hizmetçiye. "Kaptanla görüşeceğim.

Geminin doktoru Dr. Benway, kafası iyi olduğundan elindeki neşterin bir darbesiyle açtığı on santimlik yarığa bir beş santim daha ekledi.

"Küçük bir yara izi vardı, doktor," dedi, omzunun üstünden bakmaya çalışan hemşire. "Apandisi belki önceden alınmıştır."

"Apandisi *alınmışmış*!" diye bağırdı doktor. "Apandisi *ben* alıyorum! Burada ne yaptığımı sanıyorsun sen?"

"Belki de apandisi sol tarafındadır," dedi hemşire. "Bilirsiniz, bazen olur böyle şeyler."

"Sessiz olamaz mısın sen?" dedi doktor. "Ben de oraya bakacağım zaten!" Hiddetle dirseklerini geriye itti. "Ensemde solumayı kes!" diye haykırdı. Kanlı yumruğunu kadına savurdu. "Ve bana başka bir neşter ver. Bunun ucunun keseceği falan yok."

Doktor karın çeperini kaldırıp yarığı yokladı. "Apandis nerede biliyorum herhalde. 1904'te Harvard'da apandis cerrahisi eğitimi aldım ben.

Patlamanın şiddetiyle oda yana doğru yattı. Doktor geriye doğru sendeledi ve duvara tosladı.

"Hastayı dik!" dedi eldivenlerini çıkararak. "Bu koşullar altında çalışmam beklenemez."

Bardaki bir masada, zengin bir liberal olan Christopher Hitch, emekli Albay Merrick, Newport'lu Billy Hines oturuyorlardı, bir de yazar Joe Bane.

"Bir gezgin olarak bütün hayatım boyunca böyle servis görmedim," diyordu albay.

Billy Hines içindeki buz parçalarını izleyerek bardağını döndürdü. "Berbat bir servis," dedi, yüzü bastırdığı esnemeyle çarpık çurpuk bir hal aldı.

"Siz bu gemiyi kaptanın yönettiğini mi sanıyorsunuz?" dedi albay, kan çanağına dönmüş mavi gözlerinden birini Christop-

her Hitch'e dikerek. "Sendikalar!" diye bağırdı albay. "Bu gemiyi sendikalar yönetiyor!"

Hitch'in, ortalığı yatıştırmak niyetiyle attığı kahkaha kaypak bir tonda sona erdi. "İşler o kadar da kötü değil aslında," dedi, albayın koluna hafifçe dokunarak. Albay kolunu çektiği için eli havada kaldı. "Her şey yoluna girecektir."

Joe Bane bakışlarını sek çavdar viskisiyle dolu bardağından uzaklaştırdı. "Söylediğim gibi, albay," dedi. "Bir insan–"

Masa havalandı ve bardaklar şangır şungur kırıldı. Billy Hines oturduğu yerde kalakaldı, boş gözlerle biraz önce bardağının durduğu noktaya bakarak. Christopher Hitch kararsızca ayağa kalktı. Joe Bane ayağa fırladı ve kaçtı.

"Aman Tanrım!" dedi albay. "Hiç de şaşırmadım!"

Bardaki başka bir masada, yatırımcı Philip Bradshinkel, karısı Joan Bradshinkel, St. Louis'li politikacı Branch Morton ve karısı Mary Morton oturmaktaydı. Patlama masayı tepetakla etti.

Joan, hırçın bir rahatsızlık ifadesiyle kaşlarını çattı. Kocasına bakıp iç geçirdi.

Kocası, "Olanlar için üzgünüm tatlım, dedi. "Her neyse."

"Aman ne iyi!" dedi Mary Morton.

Branch Morton sandalyesini koca kırmızı eliyle geriye itip ayağa kalktı. "Burada bekleyin, dedi. "Neymiş bir bakayım.

Bayan Norris C güvertesinde kalabalığın arasında güçlükle ilerledi. Asansörün zilini çalıp bekledi. Zili tekrar çalıp beklemeye devam etti. Beş dakika sonra A güvertesine çıktı.

Zencilerden oluşan orkestra, çektikleri marihuananın etkisiyle, patlamadan sonra yerlerinde oturmayı sürdürüyordu. Branch Morton orkestra şefine yaklaştı.

"'The Star-Spangled Banner'ı* çalın," emrini verdi.

Orkestra şefi ona baktı.

* Amerikan Milli Marşı. (ç.n.)

"Ne diyosun?" diye sordu.

"Seni kara babun, elindeki boruyla, 'The Star-Spangled Banner'ı çal!"

"Kontratta, 'Star-Spangled Banner' diye bişiy geçmiyo," dedi gözlüklü, ince yapılı bir zenci.

"Bu hurda gemi suyun dibini boylayacak!" diye bağırdı orkestradan biri. Ve müzisyenler sahneden aşağı atlayıp yolcuların arasına karıştılar

Branch Morton barın bir köşesinde duran müzik kutusuna doğru yürüdü. Fats Waller'ın* "The Star-Spangled Banner"ını gördü. Makineye bir avuç dolusu çeyreklik attı. Bir iki tıkırtı ve vızıltının ardından makine çalmaya başladı:

"HEY YAPABİLİR MİSİN? EVET EVET"

Joe Bane kamarasının kapısına çarptı ve içeriye savruldu. Kendini yatağın üzerine attı, dizlerini çenesine doğru çekip hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Karısı yatağın üzerine oturup sakin, hipnotik bir sesle konuşmaya başladı. "Joey, burada kalamazsın. Yatak su altında kalacak. Burada kalamazsın."

Giderek azalan hıçkırıkları nihayet kesilen Bane ayağa kalktı. Karısı cankurtaran yeleğini giymesine yardım etti. "Hadi gel," dedi.

"Tamam, şekerim," dedi Bane ve karısının ardı sıra odadan çıktı.

"VE YURDU GÖZÜ PEK İNSANLARIN"

Bayan Norris kaptanın kabininin kapısının aralık olduğunu fark etti. Kapıyı iterek açtı ve içeri dalıp açık kapıyı tıklattı. Üzerine haritaların saçılmış olduğu bir masada uzun boylu, ince

* (1904-1943) Asıl adı Thomas Wright Waller olan Amerikalı siyah caz şarkıcısı, piyanisti ve bestecisi; ünlü besteleri arasında *Ain't Misbehavin'*, *Honeysuckle Rose* ve *What Did I Do (To Be So Black and Blue)?* sayılabilir. (ç.n)

yapılı, kızıl saçlı, kemik çerçeveli gözlük takmış bir adam oturuyordu. Konuşmaksızın kadına baktı.

"Ah kaptan, gemi batıyor mu? Gemi bombalanmış diyorlar. Ben, Bayan Norris – Bay Norris'i bilirsiniz, armatörlük işinden. Ah, gemi batıyor! Tabii anlıyorum, bilseydiniz bir şeyler söylerdiniz. Kaptan, bizimle ilgilenecek misiniz? Hizmetçimle ve benimle?" Kaptanın koluna dokunmak için elini uzattı. Geminin aniden yana yatmasıyla var gücüyle masaya çarptı. Peruğu kaydı.

Kaptan ayağa kalktı. Kadının peruğunu kaptığı gibi kendi başına geçirdi.

"O kimonoyu bana ver!" diye buyurdu kaptan.

Bayan Norris bir çığlık attı. Kaçmak için kapıya yöneldi. Kaptan üç uzun, yay gibi adımla yolunu kesti. Bayan Norris çığlık çığlığa pencereye doğru koştu. Kaptan yan cebinden bir altıpatlar çıkardı. Kadının pencerede belli belirsiz seçilen kel kafasına nişan aldı ve ateş etti.

"Seni Allahın belası bunak," dedi. "Ver o kimonoyu bana!"

Philip Bradshinkel yüzündeki o sevimli gülümsemeyle bir gemiciye yaklaştı.

"Bunda kadınlar için yer var mı?" diye sordu, bir cankurtaran sandalını işaret ederek.

Gemici tatsız bir ifadeyle ona baktı.

"Hayır!" dedi. Döndü ve matafora ile ilgilenmeye devam etti.

"Hey, baksana," dedi Bradshinkel. "Ciddi olamazsın. Önce kadınlar ve çocuklar, biliyorsun.

"Bu sandala yalnızca mürettebat binebilir," dedi gemici.

"Aaa, anlıyorum," dedi Bradshinkel, cebinden bir tomar para çıkararak.

Gemici parayı kaptı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Bradshinkel. Karısının kolundan tutup sandala binmesine yardım etmeye koyuldu.

"Götür şu yaşlı karıyı buradan!" diye bağırdı gemici.

"Ama bir anlaşma yaptık! Paramı aldın!"

"Üff, alla'şkına, dedi gemici. "Papellerin ıslanmasın diye aldım!"

"Ama karım bir kadın!"

Gemici birden yumuşayıverdi.

"Bütün hayatım boyunca, dedi, "bütün hayatım boyunca sosyetik karılara deli olmuşumdur. Pazar gazetelerinde plajda uzanırken çekilmiş fotoğraflarını görürdüm. Sarkık memeler. Orada öylece yatıp arsızca gülümserler. Ah, apış aram nasıl ateşlenirdi!"

Bradshinkel karısını dürttü. "Hadi, gülümse ona!" Gemiciye göz kırptı. "Ne dersin, ha?"

"Yoo," dedi gemici, "şimdi onu düzecek vaktim yok."

"Sonra, dedi Bradshinkel.

"Sonra ne yapayım? Hem boyu bosu senin için biçilmiş kaftan. Çocuk doğuramaz bana, durmadan da içer. Dediğim gibi, onu pazar gazetelerinde görmüştüm ve köpek çürümüş eti nasıl arzularsa ben de öyle arzuladım onu.

Branch Morton, "Bir konuşayım şu adamla," dedi. Parmaklarını karısının dolgun omuzlarında gezdirdi, sonra da kollarına aldı onu.

"Bu küçük kadın bir anne," dedi. Gemici güverteye sümkürdü Morton gemiciyi omuzlarından tuttu.

"Clayton, Missouri'de yedi çocuk uyumadan önce başparmakları ağızlarında onun adını sayıklıyor."

Gemici kolunu Morton'dan kurtardı. Morton'un elleri avuç içleri ileri dönük bir şekilde aşağıya kaydı.

"Erkek erkeğe halledelim şu işi," diye yalvarıyordu. "Erkek erkeğe."

İki zenci müzisyen gözleri parlayarak iki kadının arkasında belirdi. Biri Bayan Morton'u kollarından tuttu, diğeri ise Bayan Bradshinkel'i kavradı.

"Bu dansı bizlen eder misinis?"

"Kİ ORADAYDI BAYRAĞIMIZ HÂLÂ"

Kaptan Kramer sırtında Bayan Norris'in kimonosu, başında yine onun peruğu, yüzü cilt kremiyle sıvalı bir halde, elinde küçük bir valizle C güvertesine indi. Kimono arkasında kabarıp şişiyordu. Geminin muhasebeci odasına açılan yan kapıyı bir maymuncukla açtı. Dar omuzlu, muhasebeci üniformalı bir adam açık bir çelik kasadan bir valize para ve mücevher dolduruyordu.

Kaptanın altıpatları sutyeninin arasından fırladı; kaptan iki el ateş etti.

"ÖYLE UÇUŞUYORDU KAHRAMANCA"

Telsiz operatörü Finch, sodasını mideye indirdikten sonra eliyle ağzını kapayıp geğirdi. Bardağını bıraktı ve S.O.S. mesajı göndermeye devam etti.

"S.O.S. *Amerika Vapuru*. S.O.S. Jersey açıklarında. S.O.S. lanet olası alet. S.O.S. kokumuzu alabilir. S.O.S. lanet olası mürettebat. S.O.S. *Yoldaş* Finch. götümün yoldaşı. S.O.S Allahın belası kaptan esmer soytarının teki. S.O.S. S.S. *Amerika Vapuru*. S.S. Bok çuvalı vapur.

Sol eliyle kimonosunu tutan kaptan, telsiz operatörünün arkasında durdu. Finch'in kafasına bir el ateş etti. Finch'in küçük bedenini yana iteleyerek bir sandalyeyle telsizi darmadağın etti.

"GÖZLÜYORUZ SİPERLERDEN"

Dr. Benway, elinde çantasıyla 1 numaralı cankurtaranın etrafını tıka basa doldurmuş yolcuların arasından geçti.

"Herkes iyi mi?" diye bağırdı, kadınlar arasında kendine bir yer bulduktan sonra. "Ben doktorum.

"KIZIL PARILTISINDA FİŞEKLERİN"

Kaptan 1 numaralı cankurtaran sandalına ulaştığında iki kişilik yer kalmıştı. Yolcuların bazıları kendilerine yol açmak için birbirlerinin yolunu kapatıyor, diğerleri karısını, annesini ya da

çocuğunu önlere doğru iteliyordu. Kaptan hepsini yarıp geçti, sandala atlayıp oturdu. Kaptanın hemen arkasında bir çocuk kalabalığın içinden sıyrıldı.

"N'olur," dedi çocuk. "Daha on üç yaşındayım.

"Aa, tabii, dedi kaptan, "yanıma oturabilirsin.

Dört erkek yolcunun indirdiği sandal sarsılarak suya doğru hareket etmeye başladı. Bir kadın bebeğini kaptana uzattı.

"Bebeğime göz kulak olun, Tanrı aşkına!"

Joe Bane sandala bindi ve gürültüyle oturaklardan birinin altına sokuldu. Dr Benway ipleri attı.

Doktor ve çocuk kürek çekmeye başladılar. Kaptan geride kalan gemiye baktı.

"BAKSANA! GÖREBİLİYOR MUSUN?"

İlahiyat Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisi Titman, Perkins'in, özel kamarasında avazı çıktığı kadar bakıcısını çağırdığını duydu. Kapıyı açtı ve içeriye baktı.

"Ne istiyolsun tavuk boku?" dedi Perkins.

"Sana yardım etmek istiyorum, dedi Titman.

"Sunu do'lult ve sevir!" dedi Perkins.

"O iş kolay," dedi Titman, bozuk tekerlekli sandalyeye doğru yürüyerek. "Her şey yoluna girecek, tamam mı?"

"Sıvıstı gitti!" Perkins bir elini kalçasına koydu ve dirseğini, dansın grotesk bir alameti sayılabilecek bir şekilde ileri doğru itti. "Olospulayla dansedeyek!"

"Onu buluruz," dedi Titman, Perkins'i tekerlekli sandalyesinden çekip çıkararak. Adeta kuruyup çekmiş bedeni bir çocuk gibi kollarına alıp taşıdı. Titman odadan çıkarken Perkins gizlice yardımcısının sandviç yapmak için kullandığı bıçağı aldı.

"Olospulayla dansedeyek!"

"ERKEN IŞIKLARINDA ŞAFAĞIN"

Bir yolcu kalabalığı 7 numaralı cankurtaran sandalının etrafında boğuşup duruyordu. Bu indirilecek olan son sandaldı.

Kavga ederken şişeleri, kırılmış güverte koltuklarını ve yangın söndürücü baltaları kullanıyorlardı. Kucağında Perkins'i taşıyan Titman, kavga eden kalabalığın arasından fark ettirmeden sıyrıldı. Perkins'i kıçtaki bir oturağa yerleştirdi.

"İşte oldu, dedi Titman. "Her şey tamam.

Perkins bir şey demedi. Orada çenesini sarkıtmış, gözleri parlayarak ve bir elinde sıkıca tuttuğu bıçakla öylece oturuyordu

İkinci mevki yolcularından oluşan, dehşete kapılmış bir topluluk arkadan ittirmeye başladı. Uzun, sarı dişli, kocaman süratli bir ayakkabı tezgâhtarı Bayan Bane'i tuttuğu gibi ileriye doğru iteklemeye başladı. "Önce kadınlar!" diye bağırdı.

Tezgâhtarın ardında üçgen şeklinde birikmiş erkekler güruhu ittirmeye başladı. Bir silah sesi duyuldu, Bayan Bane düştü ve cankurtaran sandalına çarptı. Erkeklerden oluşan üçgen şeklindeki kalabalık dalgalanarak ve itişerek dağıldı. Subay üniformalı bir adam elinde kırk beş kalibrelik bir silahla sandalın yanında duruyordu. Silahını mataforadaki gemiciye doğrultmuştu

"İndir şunu!" diyerek emir verdi.

Sandal suya inerken güvertedeki yolcular bağrışmaya başladı. Kimileri suya atladı, diğerleri ise arkadakiler tarafından suya itildi.

"Bıyak gitsin, Allahın belası, bıyak onu!" diye bağırdı Perkins

"Atın onu!"

Suyun içinden bir el belirdi ve sandalın kenarına tutundu Perkins bıçağını bir ok hızıyla indirdi. Parmaklar sandalın içine düştü, elden geriye kalan kanlı parça ise gerisingeri suyun içine kayıverdi.

Silahlı adam kıçta duruyordu. "Gidelim!" diyerek emir verdi. Gemiciler küreklere asıldılar.

Perkins kendinden geçmişçesine etrafındakileri doğramaya başladı. "İbneley, olospu sozuklayı!" Sandala çıkmaya çalışan yolcular nara atarak geriye düşüyorlardı.

"Şu çocuğa bakın hele!"

"Aman bizi batırmasın!"

"Hey aslanım, yoldaş!"

"İbneley, olospu sozuklayı! İbneley, olospu sozuklayı!"

"SÖYLE DALGALANIYOR MU O YILDIZ BEZELİ BAYRAK?"

The Evening News

Barbara Cannon muhabirimize felaketten artakalan hatıralarını gösterdi: Mürettebat tarafından imzalanmış bir can-kurtaran yeleği ve kesik bir insan parmağı.

"Bilemiyorum, dedi Bayan Cannon. "Bu parmak içimi bi hoş ediyor."

"HÜR İNSANLARIN ÜLKESİNDE"

Parmak

Lee, 42. Cadde'den çıkmış, 6. Bulvar'da tefeci dükkânlarının vitrinlerine bakarak yavaş yavaş yürüyordu.

"Yapmalıyım, diye tekrarladı kendi kendine.

Tamam işte. Bir bıçakçı dükkânı. Eskimiş paltosunun yakaları kalkık, oracıkta titreyerek durdu. Paltosunun önündeki düğmelerinden biri düşmüş, sökülmüş iplikler soğuk rüzgârda dalgalanmaktaydı. Bıçaklara, makaslara, cep mikroskoplarına, havalı tabancalara ve kapanan ya da metal sapı içine giren aletlerle dolu, küçük bir deri kılıf içinde katlanabilen portatif alet kutularına bakarak yavaşça dükkânın vitrininden girişe yöneldi. Çocukluğunda kendisine Noel hediyesi olarak bu kutulardan birinin verildiğini anımsadı.

Sonunda aradığı şeyi gördü: büyükannenin Şükran Günü yemeğinde babasının hindinin içini oyarken eklemleri kesmede kullandığı tavuk makaslarının bir benzeri. Oracıktaydı işte, ışıl ışıl ve lekesizdi, bir ağız düzgün ve keskindi, diğerinin eti keserken tutmaya yarayan testere gibi dişleri vardı.

Lee içeri girdi ve makasa bakmak istediğini söyledi. Makasın ağzını açıp kapattı, başparmağıyla ucunu denedi.

"Paslanmaz çelik, efendim. Ne paslanır ne körelir."

"Ne kadar?"

"İki dolar yetmiş dokuz sent artı vergi."

"Alıyorum.

Tezgâhtar, makası kahverengi kâğıda sardı, paketi güzelce bantladı. Kâğıdın hışırtısı boş dükkânda sağır edici bir gürültü gibi geldi Lee'ye. Son beş dolarıyla parayı ödedi, palto cebinde ağırlık yapan makasıyla dükkândan çıktı.

6. Bulvar'da kendi kendine, "Yapmalıyım. Yapmak zorundayım çünkü makası satın aldım, diyerek yürüdü. Bir tabela gördü: *Aristo Otel.*

Lobi yoktu. Bir kat merdiven tırmandı. Soluk bir fotoğraf gibi donuk ve silik görünen yaşlı bir adam bir bankonun gerisinde duruyordu. Lee kaydını yaptırdı, peşin olarak bir dolar ödedi ve ağır, bronz uçlu bir anahtar aldı.

Odası karanlık bir hava boşluğuna açılıyordu. Işığı yaktı. Siyah, rengi atmış mobilyalar, ince bir şiltesi ve çökmüş yayları olan iki kişilik bir yatak. Lee paketi açıp makası çıkardı ve elinde tuttu. Tuvalet masasının üzerine, bir eksen üzerinde dönen oval aynanın önüne koydu.

Lee odanın içinde gezindi. Makası yeniden eline aldı ve sol elinin küçük parmağının son boğumunu diğer ağız tam ekleme gelecek şekilde testere dişlere yerleştirdi. Keskin ucu parmağının etine dayanıncaya kadar yavaşça indirdi. Yüzünü kibirli bir on sekizinci yüzyıl züppesinin yüzü gibi buruşturarak aynaya baktı. Derin bir soluk alıp sapı hızla ve şiddetle bastırdı. Acı hissetmedi. Parmak boğumu masanın üzerine düştü. Lee elini ters çevirip kesiğe baktı. Kan fışkırıp yüzüne çarptı. Beyaz kemiğinin etrafında

birkaç damla kan biriken, masanın üstündeki parmak boğumu için ani, derin bir acıma duydu. Gözleri yaşla doldu.

"Acımadı," dedi, bir çocuğun kırgın sesiyle. Yüzüne çekidüzen verdi. Bir havluyla kanı temizledi, parmağını üstünkörü sardı ve kan çıktıkça biraz daha sargı bezi ekledi. Kanama birkaç dakika içinde durmuştu. Lee parmak boğumunu alıp yelek cebine koydu. Anahtarını bankonun üzerine fırlatarak otelden çıktı.

"Sonunda yaptım, dedi kendi kendine. Sokaktan aşağıya doğru yürürken erinç dalgaları içinde yüzüyordu. Bir bara daldı ve tüm gözleri eşit düzeyde ve dostça bir bakışla karşılayarak bir duble konyak söyledi. Gördüğü her insana karşı, tüm dünyaya karşı iyi niyetle dolup taşıyordu içi. Yaşamı boyunca kendini savunmaya dayanan düşmanca duygular ondan uzaklaşmıştı.

Yarım saat sonra Central Park'ta psikanalistiyle bir bankta oturuyordu. Psikanalisti onu Bellevue'ye gitmeye ikna etmeye çalışıyordu ve "Çıkıp bunu konuşalım, önerisinde bulunmuştu.

"Gerçekten, Bill, kendine büyük zarar veriyorsun. Ne yaptığının farkına vardığında psikiyatrik bakıma ihtiyacın olacak. Egon ezilecek."

"Bütün istediğim bu parmağın dikilmesi. Bu gece randevum var."

"Bak, Bill, eğer bu konuda tavsiyelerime uymazsan nasıl senin psikiyatrın olarak kalırım bilemiyorum." Psikanalistin sesi ağlamaklı, huysuz, neredeyse isterik bir hale bürünmüştü. Lee dinlemiyordu; doktora karşı derin bir güven duyuyordu. Nasılsa doktor ona bakardı. Bir oğlan çocuğunun bakışıyla doktora döndü.

"Neden sen halletmiyorsun?"

"Stajyerliğimden beri bu işi yapmadım, hem gerekli malzemem de yok. Bu yara adamakıllı dikilmeli, yoksa kolun enfeksiyon kapabilir."

Lee sonunda Bellevue'ye gitmeye ikna oldu, yalnızca tıbbi tedavi için.

Bellevue'de, doktor biriyle konuşurken, Lee bir bankta otura-rak bekledi. Doktor geri gelip Lee'yi bir odaya götürdü. Odada bir stajyer parmağı dikip pansuman yaptı. Doktor ona durma-dan, kendisini doktorların eline bırakmasına izin vermesi için yalvarıp duruyordu, Lee aniden bayıldı. Bir hemşire başını geri-ye yaslamasını söyledi. Lee kendini tamamen doktora teslim etmesi gerektiğini hissetti.

"Peki, dedi. "Ne istersen yapacağım."

Doktor koluna hafifçe dokundu. "Doğru olanı yapıyorsun, Bill." Doktor onu değişik kâğıtlar imzaladığı birkaç masaya gö-türdü.

"Ben avluda şu formaliteleri halledeyim, dedi doktor.

Lee sonunda kendini üstünde sabahlıkla, boş bir koğuşta buldu.

"Benim odam nerede?" diye sordu hemşireye.

"Odanız! Size hangi yatağın ayrıldığını bilmiyorum. Hem saat sekizden önce doktorun talimatı olmadan oraya gidemezsiniz."

"Doktorum nerede?"

"Doktor Bromfield mi? Şu anda burada değil. Yarın sabah saat on gibi gelir."

"Ben Doktor Horowitz'den bahsediyorum.

"Doktor Horowitz mi? Burada öyle birinin çalıştığını sanmıyorum.

Çevresindeki çıplak koridorlara, bir hademenin soğuk, kayıtsız bakışları altında homurdanarak yürüyen sabahlık giymiş insanlara baktı.

Hayır, olamaz, burası psikopatlar koğuşu, diye düşündü. *Beni bura-ya tıkıp kaçtı*!

Yıllar sonra Lee öyküsünü şöyle anlatacaktı: "Bir zamanlar Van Gogh'a özenip küçük parmağımın son boğumunu kestiğimi anlatmış mıydım sana?" O an sol elini gösterecekti. "İşte bu kız, bak. Jane Sokağı'nda bir pansiyonda yanımdaki odada kalıyor. Orası Village. Onu seviyorum ama öyle aptal ki hiç etkileyemiyo-

rum onu. Geceler boyunca yan odada onun başka bir adamla işi pişirmesini dinleyerek yattım. Beni mahvediyordu bu... Ve ben de onun gözünü boyamak için bu parmak boğumuna indirdim makası. Bunu ona hediye edeceğim: 'Ölmeyen sevgimin naçizane bir hatırası'. Formaldehitle doldurulmuş bir kolye içinde boynunuza takmanızı öneririm.

"Ama psikanalistim olacak o iğrenç orospu çocuğu beni bir tımarhaneye kapatıp gitti, parmak boğumu da bir ölüm belgesiyle Yoksullar Mezarlığı'na gönderildi; çünkü biri parmak boğumunu bulacak olursa polis vücudun geri kalan kısmını aramaya kalkardı.

"Sen sen ol, aslanım, eğer parmak boğumunu kesmeye kalkarsan tavuk makasından şaşma. Ancak bu makasla tam eklem *yerinden* kestiğine emin olabilirsin.

"Ya kıza ne oldu?"

"Aah, ah, ben tımarhaneden çıkana kadar o Chicago'nun yolunu tutmuştu. Bir daha asla görmedim.

Direksiyon Dersi

Doğu St. Louis'in fuhuş mahallesi, demiryolu rayları boyunca dizili ahşap evlerden oluşur: verimsiz, boş arsalardan oluşan bir mahalle, çürümeye yüz tutmuş reklam panoları ve yarıklarının arasında yabani otların bittiği çatlamış kaldırımlar. Öteye beriye dağılmış sıra sıra mısırlar.

Bill ve Jack bu mahallenin bir köşesindeki bir barda içiyorlardı. Öğleden beri içiyorlardı ve sarhoşluk belirtilerinin görüldüğü aşamayı çoktan geçmişlerdi. Bill, kapı aralığından görünen boş alandaki durgun su birikintilerinde kurbağaların vırakladığını duyabiliyordu. Barın üstünde Anheuser-Busch'un eşantiyon olarak dağıttığı *Custer'ın Son Direnişi*'nin* resmi asılıydı.

* Yüzbaşı George Custer ve adamlarının 1876 yılında vahşi Kızılderililere (Siyu lar ve Şiyenler) karşı verdiği amansız savunmayı tasvir eden ve Amerikan cesaretinin sem-

Bill, resmin ahşap bir Kızılderili işi gibi değerli olduğunu biliyordu. Barmene bunu açıklamaya çalışıyordu – bir nesnenin ender rastlanan bir şey, sonra da paha biçilmez bir şey haline gelişini, koleksiyoncuların satın alıp bitirmeleriyle birlikte değerin geometrik olarak artışını.

"Evet, dedi barmen, "bunu bana on kere anlattın. Başka bir şey var mı?" Barın diğer ucuna yürüdü ve *Racing Form*'a bakıp kısa, silinmez bir tükenmezkalemle bir kâğıt parçasının üzerine yazmaya başladı.

Jack, Bill'in barın üzerindeki parasından bir teklik kaptı. "O evlerden birine girmek istiyorum, dedi.

"Tamam... keyfine bak." Bill Jack'in kanatlı kapıdan çıkışını izledi.

St. Louis'e dönerlerken Bill arabayı durdurdu.

"Biraz sürmek ister misin?" diye sordu. "Ne de olsa kıçının üstünde oturarak bir yere varamazsın. *St. Louis News*'ta muhabir olarak çalışırken şehir haberleri editörüm beni... sanırım intihar eden birinin resmini bulmam için görevlendirmişti... neyse. Fotoğrafı bulamadım. Bir kadın akraba kapıya geldi ve 'Dalga mı geçiyorsun sen?' dedi. Fotoğrafı vermediler.

"Ertesi gün tuvalete girdim, bizim şehir haberleri editörü sabah bokunu sıçıyor 'O resmi getirdin mi, Morton?' diye soruyor. Ben de, 'Hayır, getiremedim – en azından şimdilik, dedim.

"'Bak,' dedi, 'kıçının üstünde oturarak hiçbir yere varamazsın!'"

"Başlıyorum gülmeye, çünkü bu tam da kendisinin yaptığı şey; kıçının üstünde oturup sıçıyor. Ben de bunu her biyografik zevzekliğe iyi bir örnek olarak bir kenara yazdım.

Jack boş bir yüz ifadesiyle Bill'e bakıp güldü. *İşin aslı bu herif mankafanın teki*, diye düşündü Bill. Kapıyı açtı, dışarı çıktı, farların önünden geçerek, arabanın etrafından dolandı ve diğer taraftan arabaya bindi. Jack, önündeki göstergelere kuşkuyla bakarak

---

bollerinden biri olmuş resim. Bazı kaynaklar bu olayın Hollywood'un beslediği bir efsane olduğunu ileri sürmektedir. (ç.n)

direksiyonun olduğu koltuğa kaydı. Hayatı boyunca yalnızca iki kez araba kullanmıştı, her ikisinde de Bill'in arabasını sürmüştü.

"Aa, çok kolay," dedi Bill. "Yaparak öğrenirsin. Piyano çalmayı piyano hakkında kitap okuyarak öğrenebilir misin? Tabii ki, hayır." Aniden Jack'in çenesini avcuna aldı, Jack'in yüzünü kendisine doğru çevirerek onu hafifçe dudaklarından öptü. Jack küçük köpek dişlerini göstererek güldü.

"Bence biz herkesten daha fazla eğleniyoruz, dedi Jack.

Bill yaz gecesinin serinliğinde ürperdi. "Sanırım öyle," dedi. "Hadi, bu gösteriyi yolda yapalım.

Jack vitesi gıcırdatarak boşa aldı ve arabayı çalıştırdı. Araba zıpladı, neredeyse durdu, sonra var gücüyle fırladı. Nihayet Jack arabayı yüksek ve belirli bir hıza ulaştırmayı başardı.

"Böyle asla öğrenemezsin, dedi Bill. "Birazcık hız yapalım."

Sabahın üçüydü. Sokakta ne bir araba, ne bir ses vardı. Durağan bir sessizlik yatağı.

"Birazcık hız, Jackie." Bill'in sesi küçük bir çocuğun gaipten gelen, tekinsiz sesiydi. "Ayağının altındaki o şey var ya, onu zemine kadar ittir, Jackie."

Araba hızlanmaya başladı, tekerlekler asfaltta uğulduyordu. Dışarıdan başka hiçbir ses gelmiyordu.

"Şehir tamamen bizim, Jackie... sokaklarda tek bir araba yok. Kökle... dibine kadar... dibine kadar, Jackie."

Jack'in yüzü ifadesiz ve dalgındı, güzel ağzı birazcık açılmıştı. Bill araba çakmaklarına ve saatlerine söylenerek kontrol panelindeki çakmaktan sigarasını yaktı. Yanan birkaç parça tütün kucağına düştü, sinirli bir şekilde onu üzerinden silkti. Jack'in yüzüne baktı ve sigaraları bir kenara koydu

Araba şehrin insanlarının, güçlerinin ve nesnelerinin ulaşamayacağı bir düşün içine girmişti. Dünya'nın çevresinde bir Ay'ın fırıl fırıl dönüp durduğu yaz gecesinde yalnız başlarınaydılar, güvendeydiler, yüzüyorlardı. Kontrol paneli bir şömine gibi parlıyor, iki genç yüzü aydınlatıyordu: biri zayıf ve güzel, her gün bir o kadar yaşlı gösteren güzel bir yüz; diğeri ince, gergin, tam da "entelektüel" sözcüğünün içerdiği nitelikleri kabaca yansıtan, aynı

zamanda acı çeken, tuzağa düşürülmüş bir hayvanın bakışlarını taşıyan bir yüz. Hız göstergesi tırmanıyordu... 50... 60...

"Çabuk öğreniyorsun, Jackie. Sağ ayağını zeminde tut. Gerçekten çok kolay, gerçekten

Jack arabayı bir emniyet şeridinin metal yığınlarından kurtarmak için direksiyonu kırdı. Araba yolun ıslak olduğu yerde içi suyla dolu bir çukura savruldu ve uzunca bir süre kaydı. Çarpma esnasında metalden çıkan tiz gıcırtı. Bill kapıdan fırlayıp asfalta savruldu. Ayağa kalktı ve elleriyle bedenini yokladı; kırık yoktu. Biri kolundan tutuyordu.

"Yaralı mısın, evlat?"

"Sanmıyorum.

Vinçli bir pikabın arabasını, ön tekerlekleri havada götürdüğünü anımsadı. Durmadan, "Jack nerede?" diye soruyordu. Sonunda Jack'i iki polisin yanında gördü. Jack afallamış görünüyordu. Alnında, beyaz teninde kolayca seçilen bir yara vardı.

Hastaneye polis arabasıyla gittiler Doktor Jack'in alnına bir yara bandı yapıştırdı. Bill'in bacağında bir kesik vardı, onu da merkürokromla temizledi.

Bill karakolda babasını aramak istediğini söyledi. Babasının gerçekten göz açıp kapayana kadar gelmesi, alkolün etkisiyle zamanda bir yolculuk numarasıymış gibi geldi Bill'e. İşte oradaydı, aynasızlarla konuşurken her zamanki gibi sakin ve mesafeliydi. Park edilmiş bir arabaya çarpmışlardı. Arabanın sahibi de gelmişti.

"Karımı garda karşıladım, ona yeni arabayı gösterecektim, bir de baktım ortada araba falan kalmamış. Dört tekerleğin de işi bitmiş."

"Hepsi halledilecek," dedi Bay Morton ona.

"Yani, halledilmesi lazım bence de. Bu araba tamir edilemez. Geriye bir şey kalmamış."

"O zaman yeni bir arabanız olacak."

"Yani, bence de olması lazım! Böyle araba süren insanlar kodese tıkılmalı. İnsanların hayatıyla oynuyorlar!" Hınçla Bill ve Jack'e baktı.

Aynasızlardan biri ona soğukça baktı. "Kimin kodese tıkılacağına biz karar veririz, bayım. Beyefendi size yeni bir araba alacak. Niye söylenip duruyorsunuz?"

"Yani, yeni bir arabam olacaksa, tamam."

Kartvizitler alınıp verildi, yapılacak işler kararlaştırıldı. Komiser muavini Bay Morton'un purolarından birini kabul etti ve onunla el sıkıştı. Kimse diğer arabanın sahibiyle ilgilenmedi.

Jack ve Bill Bay Morton'la birlikte karakoldan çıktılar

"Seni nerede bırakayım?" diye Jack'e sordu Bay Morton. Jack söyledi. Sokağında arabadan indi. Bill, "İyi geceler, Jack. Seni ararım," dedi.

Jack, "Teşekkür ederim, Bay Morton, dedi. Bay Morton yanıt vermeden ağzında purosunu çevirdi. Vitesi bire taktı ve uzaklaştı.

Morton'ların şehir dışındaki evine gitmeleri uzun sürdü. Baba ve oğul tek söz etmeden arabada gidiyorlardı. Bill sonunda, "Üzgünüm, baba... Ben–" dedi.

"Ben de," diyerek kestirip attı babası.

Garaj kapısına varınca Bill arabadan inip kapıyı açtı, babası içeri girip arabadan inince de kapattı. Bay Morton deri bir anahtarlıktan çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Sessizce eve girdiler

"Her şey yolunda, annesi," diye seslendi Bay Morton üst kata. "Kimse yaralanmadı." Kilere doğru yöneldi. "Biraz süt ister misin, Bill?"

"Hayır, baba, teşekkürler"

Bill yukarı çıkıp yattı.

Cankinin Noeli

Noel Günü'ydü; Araba Silicisi Danny bölge hapishanesinde geçirdiği yetmiş iki saatten sonra, canksızlık başına vurmuş ve terso bir vaziyette sokaklarda sürtüyordu. Aydınlık bir gündü, ne var ki güneşin ısıttığı falan yoktu. Danny içinden gelen bir üşümeyle ürperdi. Eskimiş, yağlanmış siyah paltosunun yakasını kaldırdı.

Bu paspal palto da bir metelik etmez ki! diye geçirdi içinden.

Batı'daki 90. Cadde taraflarındaydı. Kahverengi kumtaşından yapılmış pansiyonlardan oluşan uzunca bir sokak. Simsiyah pencerelerde tek tük kutsal Noel çelenkleri. Danny canksızlığın verdiği acı yoğunlukla her şeyi keskin ve apaçık bir şekilde kaydediyordu. Işık, belermiş gözlerini yakıyordu.

Bir arabanın yanından geçerken, işe yarar bir şeyler bulmak umuduyla, soluk mavi gözleriyle arabanın içini süzdü. Koltuğun üstünde bir paket vardı ve camlardan biri kilitlenmemişti. Danny birkaç metre daha yaklaştı. Etrafta kimseler yok. Parmağını şaklattı ve sanki bir şeyi anımsamış gibi bir hava takınarak topuklarının üstünde döndü. Hiç kimse yok.

Sakat bir durum, diye karar verdi. *Sokak böylesine boşken çok dikkat çekerim. Elimi çabuk tutmalıyım*

Havalandırma camına uzandı. Arkasında bir kapı açıldı. Danny cebinden hızla bir bez parçası çıkarıp arabanın camlarını silmeye başladı. Arkasında duran adamı hissedebiliyordu.

"N'apıyosun sen?"

Danny şaşırmışçasına döndü. "Yalnızca araba camlarınızın silinme zamanı gelmiş diye düşünmüştüm, bayım.

Adam kurbağa suratlıydı ve Aşağı Güney aksanıyla konuşuyordu. Üzerinde kaşmir bir palto vardı.

"Arabamın silinmeye de ehtiyacı yok, içinden bi' şey çalınmasına da ehtiyacı yok."

Adam Danny'yi yakalamaya çalışırken Danny yana kaydı. "Bir şey çalmaya çalışmıyordum, bayım. Ben de güneyliyim. Florida–"

"Allahın belası aşşağılık hırsız!"

Danny süratle uzaklaşıp, bir köşeyi döndü.

Bu mahalleden tüysem iyi olacak. Bu hanzonun polisi araması işten bile değil

On beş blok kadar yürüdü. Bedeninden terler boşanıyordu Ciğerlerinde keskin bir ağrı vardı. Dudakları çaresizlikten gelen bir homurtuyla, sararmış dişlerinden uzaklaştı.

Ne yapıp edip mal çakmam lazım. Kılığım düzgün olsaydı...

Danny bir kapının eşiğinde duran bir valiz gördü. Kaliteli deriden. Durdu, sigara arıyormuş gibi yaptı.

Tuhaf, diye düşündü. *Etrafta tek bir kimse yok. Belki içeride, taksi çağırmak için telefon ediyordur*

Köşe birkaç ev uzaktaydı. Danny derin bir soluk aldı ve valizi kaptı. Köşeyi döndü. Başka bir blok, bir başka köşe. Valiz ağırdı.

Tamam, işte buradan vururum voliyi, diye geçirdi kafasından. *Belki bir altılığa ve odaya yetecek kadar* Danny sıcak bir odayı ve damarına boşalan cankı hissederek titreyip ürperdi. *Bir bakalım şuna*

Morningside Parkı'na girdi. Kimseler yok.

Yüce İsa, bu kasabayı hiç bu kadar boş görmemiştim.

Valizi açtı. Kahverengi ambalaj kâğıdına sarılı iki uzun paket. Birisini çıkardı. Ete benziyordu. Paketi bir ucundan yırtıp açtı, içinden bir kadının çıplak ayağı çıktı. Ayak tırnakları mor-kırmızı renkli ojeyle boyanmıştı. Bacağı iğrenerek yere attı.

"Kutsal İsa, diye bağırdı. "Ne günlere kaldık. Bacaklar! Neyse, en azından bir valizim oldu." Diğer bacağı çıkarıp attı. Kan izi yoktu. Valizi kapatıp uzaklaştı.

"Bacaklar!" diye mırıldandı.

Alıcıyı Jarrow'un Yeri'nde otururken buldu

"Bugün izinli olacağını sanıyordum," dedi Danny valizi yere koyarak.

Alıcı kederle başını salladı. "Kimsem yok ki. Noel benim neyime?" Gözleri valize yöneldi, dürtüp, yoklayarak bir defosu olup olmadığına bakıyordu. "İçinde ne vardı?"

"Hiçbir şey "

"Neyin var senin? Yeterince para vermiyor muyum?"

"Söyledim ya, içinde bir şey yoktu.

"Tamam. Herif elinde boş bir valizle dolaşıyor, öyle mi? Tamam Üç parmağını havaya kaldırdı

"Tanrı aşkına, Gimpy, bana bir beşlik ver "

"Başka bir adamın var ya. Neden o sana bir beşlik vermiyor?"

"Dediğim gibi, valiz boştu.

Gimpy valizi küçümseyerek tekmeledi. "Her tarafı çizilmiş, biraz da kirlenmiş gibi. Şüpheli şüpheli kokladı. "Nasıl oluyor da böyle kokuyor? Meksika derisi mi?"

"Ne yani, ben deri işinde miyim sanki?"

Gimpy omuz silkti. "Olabilir " Bir tomar para çıkardı, üçünü

ayırıp masanın üzerine, peçeteliğin arkasına bıraktı. "İstiyor musun?"

"Tamam." Danny parayı aldı. "Yunan Yorgo'yu gördün mü?"

"Nerelerdeydin? İki gün önce enselendi o."

"Aa... hadi be."

Danny dışarı çıktı. *Şimdi nereden voliyi vuracağım?* diye düşündü. Yunan Yorgo o kadar uzun süre piyasada kalmıştı ki Danny onun hiç gitmeyeceğini düşünüyordu. *Sattığı H* kaliteliydi, eksik ölçü de vermezdi.*

Danny 103. Bulvar'a ve Broadway'e çıktı. Jarrow'un Yeri'nde kimse yoktu. Automat'ta da.

"Evet," diye homurdandı. "Bütün torbacılar bir yerlere sıvışmışlar. Başkalarını düşünmezler ki! Damar malı vurdular mı tamam. Hasta bir canki neden umurlarında olsun ki?"

Sinsice etrafa bakınarak bir parmağıyla burnunu sildi.

Harlem'deki o zencilere bulaşmanın bir anlamı yok. Ya param karşılığında mal bulamam ya da bana fare zehiri kakalamaya kalkarlar 8. Cadde'de ya da 23 'te Pantopon Rose'u bulabilirim belki.

23. Cadde'deki Thompson'ın Yeri'nde tanıdığı hiç kimse yoktu.

Tanrım, diye geçirdi içinden. *Herkes nerelerde?*

Tek eliyle paltosunun yakasını kavrarken, bir yandan da caddeye göz gezdirdi. *Brooklyn'li Joey değil mi şu? O şapkayı her yerde tanırım.*

"Joey. Hey, Joey!"

Joey sırtı Danny'ye dönük uzaklaşıyordu. Arkasını döndüğünde suratı bir iskeletin suratını andırıyordu, bitikti. Gri gözleri gri renkli, yağ bağlamış bir şapkanın altında parıldadı. Joey düzenli aralıklarla burnunu çekip duruyordu ve gözleri sulanıyordu.

Ona sormanın bir faydası yok, diye düşündü Danny Her ikisi de hayal kırıklığının verdiği bir nefretle baktılar birbirlerine.

"Yunan Yorgo'ya neler olduğunu duymuşsundur herhalde," dedi Danny.

"Hı, duydum. 103. Cadde'ye mi uğradın?"

---

* Eyç, cank. (ç.n.)

"Hı. Oradan geliyorum. Bir Allahın kulu yok."

"Etrafta hiç kimsecikler yok," dedi Joey. "Uyku hapı bile çakamıyorum."

"Neyse, iyi Noeller, Joey. Görüşürüz."

"Hı-hı. Görüşürüz."

Danny hızla yürüyordu. 18. Cadde'de bir reçeteci doktor olduğunu hatırlamıştı. Doktor ona bir daha gelmemesini söylemişti, tabii ki. Ama gene de bir denemekte fayda vardı.

Kahverengi kumtaşından yapılma ev; camında *P.H. Zunniga, Doktor* yazılı bir levha. Danny zile bastı. Yavaş adımları duydu. Kapı açıldı; doktor kan çanağına dönmüş kahverengi gözlerle Danny'ye baktı. Hafiften yalpalayarak yürüyordu, tombul gövdesini kapının kenarına dayadı. İtalyan yüzü pürüzsüz, küçük kırmızı ağzı etliydi. Bir şey demedi. Yalnızca kapıya dayanarak Danny'ye bakmaya devam etti.

Lanet olası ayyaş, diye düşündü Danny Gülümsedi.

"Mutlu Noeller, doktor."

Doktor karşılık vermedi.

"Beni hatırlıyorsunuzdur, doktor." Danny doktorun yanından sıyrılıp eve girmeye çalıştı. "Noel Günü sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama gene krize girdim."

"Kriz mi?"

"Evet. Yüz felci." Danny suratının bir kısmını bozup korkunç bir hale soktu. Doktor biraz sarsıldı, Danny de karanlık salona dalıverdi.

"Kapıyı kapatsak iyi olur, yoksa üşüteceksin, dedi sevecenlikle, kapıyı kapatırken.

Doktor gözlerini kısarak ona baktı. "Sana reçete yazamam," dedi.

"Ama, doktor, bu meşru bir durum. Acil bir durum, öyle değil mi?"

"Reçete olmaz. İmkânsız. Kanunlara aykırı."

"Doktorluk yemini ettiniz siz. Istırap içindeyim. Danny'nin sesi kulak tırmalayan isterik bir sızlanmaya döndü.

Doktor ürktü ve eliyle alnını sıvazladı.

"Bir bakalım. Sana çeyrek ölçü* verebilirim. Evde yalnızca bu kadar var"

"Ama, doktor... bir çeyrek ölçü...

Doktor sözünü kesti "Eğer durumun meşru ise bu kadarı yetecektir Değilse, seninle ilgilenemem. Burada bekle."

Doktor geride alkollü nefesinden bir bulut bırakarak, yalpalaya yalpalaya salona yöneldi. Geri geldi ve Danny'nin avcuna bir tablet bıraktı. Danny tableti bir kâğıt parçasına sararak cebine koydu.

"Para istemez." Doktor elini kapı tokmağına koydu. "Şimdi, tatlım...

"Ama, doktor... bunun iğnesini yapamaz mısınız?"

"Hayır Ağızdan alırsan kendini daha uzun süre rahat hissedersin. Lütfen bir daha gelme." Doktor kapıyı açtı.

Neyse, bu beni biraz yatıştırır, hem oda için hâlâ param var, diye düşündü Danny

Fazla soru sormadan iğne satan bir eczane biliyordu. 26'lık bir ensülin iğnesiyle bir damlalık aldı, ucu eğri olanları ya da kalın uçlu olanları kabul etmeden özenle seçti ikisini de. Sonra şırınga pompası niyetine kullanmak için bir emzik aldı. Bir otomata uğrayıp oradan bir kaşık çaldı.

Batı 40. Cadde'de ev sahibini tanıdığı, haftalığı altı dolar bir oda için iki dolar verdi. Kapının sürgüsünü çekip kaşığı, iğneyi ve damlalılığı yatağın başucundaki masaya koydu. Tableti kaşığın üzerine koyup içine bir damlalık dolusu su akıttı. Tablet eriyene kadar kaşığın altına bir kibrit tuttu. Bir parça kâğıt koparıp ıslattı ve damlalığın ucuna sardı, sonra da iğneyi hava kaçırmasın diye kâğıdın üzerine yerleştirdi. Cebinden çıkardığı bir bez parçasını kaşığın içine koydu, sonra iğneyle sıvıyı damlalığa çekti, son damlasına kadar çekebilmek için iğneyi bez parçasına tuttu.

Danny'nin eli heyecandan titriyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Gözünün önündeki şırınga bütün dayanma gücünü eritmiş, canksızlık bedenini ele geçirmişti. Bacakları seğirmeye,

* Eczacılıkta yaklaşık 0,065 gram. (ç.n.)

ağrımaya başladı. Midesinde bir kasılmadır başladı. Sızlayıp yanan gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sağ koluna bir mendil sarıp ucunu dişlerinin arasında tuttu. Mendilin ucunu koluna sıkıştırdı ve bir damar bulmak için kolunu ovuşturmaya başladı.

Sanırım şuna vurabilirim, diye düşündü, parmağını bir damarın üzerinde gezdirirken. Damlalığı sol eline aldı.

Danny yan odadan gelen bir inilti duydu. Can sıkıntısıyla kaşlarını çattı. Bir başka inilti. Duymamak ne mümkündü. Elinde damlalıkla odayı bir baştan öbür başa yürüdü, dinlemek için kulağını duvara dayadı. İniltiler düzenli aralarla geliyordu; bir mideden çıkan, sanki bir insana ait olmayan dehşet verici bir ses.

Danny tam bir dakika boyunca kulak kesildi. Yatağa dönüp oturdu. *Niye doktor çağırmazlar ki?* diye düşündü öfkeyle. *Çok sinir bozucu*. Kolunu düzeltti ve iğneyi kaldırdı. Tekrar başını eğip dinlemeye koyuldu.

Üf, Allah aşkına! Mendili çözüp damlalılığı çöp sepetinin arkasına gizlediği bir su bardağına koydu. Koridora çıktı ve yan odanın kapısını çaldı. Cevap yoktu. İniltiler devam ediyordu. Danny kapıyı yokladı. Açıktı.

Jaluzi açıktı ve oda apaydınlıktı. Nedense yaşlı birini bulmayı bekliyordu, ancak yataktaki adam çok gençti, on sekiz, bilemedin yirmi yaşlarındaydı; baştan aşağı giyinikti ve elleri karnının üstünde kenetlenmiş, iki büklüm yatıyordu

"Neyin var, evlat?" diye sordu Danny.

Çocuk acıdan ifadesizleşmiş gözlerle ona baktı. Sonunda bir sözcük çıktı ağzından: "Böbrekler"

"Böbrek taşı?" Danny gülümsedi. "Komik olduğunu falan ima etmiyorum, evlat. Şey... ben de o kadar böbrek numarasına yattım ki. Daha önce gerçeğini görmemiştim. Ambülans çağırayım.

Çocuk dudağını ısırdı. "Gelmez. Doktorlar gelmez. Çocuk yüzünü yastığa gömdü.

Danny onaylarcasına başını salladı. "Senin krize girme numarası yapan bir canki olduğunu düşüneceklerdir Ama senin

durumun meşru. Eğer hastaneye gidip durumu açıklarsam... Hayır, sanırım o da işe yaramaz.

"Buralı değilim, dedi çocuk, boğuk bir sesle. "Hastaneden yararlanamayacağımı söylerler."

"Evet, o bürokrat piçlerin ne mal olduğunu bilirim. Bir zamanlar bir arkadaşım yılan ısırmasından bekleme odasında öldü gitti. Kendisini bir yılanın ısırdığını anlatmaya çalışıyordu ama dinlemediler bile. Yeterince güçlü değildi. On beş yıl önce, Jacksonville'de...

Danny düşüp bayılacak gibi olmuştu. Birden ince, kirli elini uzatıp çocuğun omzuna koydu

"Ben... özür dilerim, evlat. Bekle. Seni iyileştireceğim.

Odasına gidip damlalılığı aldı ve çocuğun odasına döndü.

"Kolunu sıva, evlat." Çocuk ceketinin kolunu takatsız eliyle yokladı.

"Tamam Ben yaparım. Danny gömleğin kol düğmesini çözdü, gömlek ve ceket kolunu yukarı sıyırarak ince kahverengi önkola ulaştı. Danny damlalığa bakarken tereddüt etti. Burnundan terler akmaya başladı. Çocuk ona bakıyordu. Danny iğneyi çocuğun önkoluna soktu ve sıvının ete boşalmasını izledi. Danny doğruldu.

Çocuğun yüzü rahatlamaya başladı. Doğruldu ve gülümsedi.

"Valla, bu şey bayağı işe yarıyormuş, dedi. "Doktor musunuz, bayım?"

"Hayır, evlat."

Çocuk gerinerek uzandı. "O kadar uykum var ki. Dün gece hiç uyumadım." Gözleri kapanmaya başlamıştı.

Danny kalkıp jaluziyi çekti. Odasına gitti ve kapıyı kilitlemeden kapattı. Yatağa oturup boş damlalığa baktı. Dışarıda hava giderek kararıyordu. Danny'nin bedeni cank için yanıp tutuşuyordu, ama bu sönük bir acıya dönüşmüştü, sönük ve umutsuz. Uyuşuk uyuşuk iğneyi damlalıktan çıkardı ve kâğıda sardı. Sonra iğneyle damlalığı bir başka kâğıda sardı. Elindeki paketle orada öylece oturdu. *Bunu bir yerlere saklamalıyım*, diye düşündü.

Birden sıcak bir akıntı damarlarında zonkladı ve binlerce altın renkli *speedball** gibi kafasına hücum etti.

"Allah kahretsin" diye düşündü Danny *Saf dozu çakabilirdim.*

Cankın verdiği o bitkisel sükûn dokularına yerleşti. Yüzü rahat ve huzurlu bir hal aldı ve kafası öne düştü.

Araba Silicisi Danny tam kelle olmuştu

* Kokainin cank ya da morfinle karıştırılmasından oluşan uyuşturucu (ç.n.)

Lee ve Oğlanlar

Güneş, eşikte oturmuş, bacaklarını sallayan şortlu bir oğlanın baldırının iç kısmına düşüyor ve kasılıp kalıyorsun – orgazm ardına orgazm olurken spermlerin fışkırıp arnavutkaldırımlı sokakta un ufak oluyor, boynun ve sırtın parçalanıyor şimdi ölü gibi uzanırken gözlerin yuvalarında dönüyor, gözlerinin yavaşça kanlanan akı görülüyor ve kan gözyaşları birikip yüzünden aşağı süzülüyor –

Ya da aniden gelen temiz tuzlu havanın kokusu, şehirde bir sokakta bir piyano, sıcak bir ikindi rüzgârıyla sallanan tozlu kavak ağacı, fişek gibi beyninde patlıyor resimler, kokular, tatlar, sesler bedenini allak bullak ediyor, hasret dayanılmaz bir hal alıyor, ağrı üreten beyin, içorganlara çılgın mesajlar ve karşı-mesajlar gönderen aşırı yüklenmiş bir telefon santralına

dönüşüyor. Sonunda bedenin pes ediyor, sinirli bir kedi gibi pısıyor, kan basıncı düşüyor, gergin, güçsüz damarlardan beden sıvıları sızıyor, şok koma ve derken ölüm getiriyor.

Birisi dışarıdaki panjura vurdu. Lee panjuru açıp baktı. On dört yaşlarında bir Arap oğlan (hep olduklarından genç gösterirler) ancak bir anlama gelecek bir şekilde gülümseyerek duruyordu orada. Lee'nin tam duyamadığı bir şeyler söyledi İspanyolca. Lee kafasını sallayıp panjuru kapatmaya çalıştı. Hâlâ gülümseyen oğlan eliyle panjuru tuttu. Lee bir hamle yapıp panjuru aniden kapattı. Sert ahşabın oğlanın etine çarpıp onu parçaladığını hissetti. Oğlan, bir şey demeden döndü ve omuzlarını düşürmüş, elini tutarak yürüdü gitti. Küçük silueti köşede bir ışık huzmesine yakalandı.

Onun canını yakmak istememiştim, diye düşündü Lee. Çocuğa biraz para verseydim keşke diye hayıflandı, hiç olmazsa bir gülümseme. Kendini kaba ve iğrenç hissetti.

Yıllar önce Batı Hint Adaları'nda bir otelin pikabında gidiyordu. Pikap yoldaki tümseklerde yavaşladığı sırada siyah bir kız çocuğu gülümseyerek koşmuş ve arka pencereden içeriye bir çiçek buketi atmıştı. Kahverengi gabardin elbiseli, yuvarlak yüzlü, iriyarı bir Amerikalı çiçekleri almış ve "İstemez," diyerek küçük kıza fırlatmıştı. Çiçekler tozlu yola düşmüş, küçük kız da dönüp ağlayarak uzaklaşmıştı.

Lee panjuru yavaşça kapattı.

Güney Texas'taki Rio Grande Vadisi'nde golf sopasıyla bir çıngıraklıyılan öldürmüştü. Metalin yılanın canlı derisine değmesi bütün bedenini bir elektrik akımı geçmiş gibi sarsmıştı.

New York'ta metroda Roy'la ayyaşları sövüşlerken Brooklyn'de hattın sonunda bir ayyaş Roy'u yakalamış ve avazı çıktığı kadar bağırıp aynasızları çağırmaya yeltenmişti. Lee ayyaşın suratına yumruk atmış ve onu dizlerinin üstüne düşürmüş, sonra da yandan tekmeyi basmıştı. Adamın kaburgalarından biri çat diye kırılıvermişti. Lee mide bulantısı hissiyle ürperdi.

Ertesi gün Roy'a artık ayyaşları kafesleme işinden vazgeçtiğini söyledi. Roy bir opal gibi ışık huzmelerini üzerinde toplayan,

duygusuz, kahverengi gözleriyle ona baktı. Roy'un sesinde yalnızca güçlü insanlara mahsus eril bir yumuşaklık vardı: "O asalağı tekmelediğin için kendini kötü hissediyorsun, değil mi? Sen bu işlere göre değilsin, Bill. Çalışacak başka birini bulacağım kendime." Roy şapkasını giydi ve gitmeye hazırlandı. Eli kapı tokmağındayken durdu ve geriye döndü.

"Beni ilgilendirmez, Bill. İdare edecek kadar paran var Neden bırakmıyorsun?" Lee'nin yanıt vermesini beklemeden çıktı.

Mektubu bitirmeyi canı çekmiyordu Lee'nin. Paltosunu giydi ve dar, güneşsiz sokağa attı kendini.

Eczacı, Lee'nin dükkânın kapısında dikildiğini gördü. Dükkân iki buçuk metre genişliğindeydi, üç duvar boyunca şişeler ve koliler diziliydi. Eczacı gülümseyerek bir parmağını kaldırdı.

"Bir?" dedi İngilizce.

Lee şişeye ve kolilere bakarak kafasını salladı Tezgâhtar bir kutu ampulü sarmadan Lee'ye uzattı. Lee, "Teşekkür ederim, dedi.

Lee her iki tarafında çarşıların dizilmiş olduğu sokağa daldı. Mallar sokağa taşmıştı; çanak çömleğin, tezgâhlar dolusu tarağın, kalemin, sabunluğun arasından güçlükle yürüdü. Kömür yüklü bir eşek katarı yolunu kapattı. Yüzünde siyah bir kesik olan, bedeni, pembe renkli, kirli ve yumuşak pamuklu bir bezle örtünmüş, burunsuz bir kadının yanından geçti. Lee, kıvrak hareketlerle, insanların arasındaki boşluklardan geçerek hızla yürümeye devam etti. *Medina*'nın* dış mahallelerindeki güneşli dar sokaklara ulaştı.

Tanca'da yürümek; sokakların karanlık kuytularına düşmek, derinlere dalmak, köşelere ve kapı aralıklarına tutunmaya çalışmak gibiydi. Güneşin altında bir kapı ağzında oturan kör bir adam gördü. Adam gençti, bir tutam sarı sakalı vardı. Gömleği açıktı, pürüzsüz dayanıklı etini, karnının ince, hareketsiz kıvrımlarını sergileyerek oracıkta elini açmış oturuyordu. Sabahtan akşama kadar, her Allahın günü orada otururdu.

* *Medina* (Ar. kasaba): Kuzey Afrika ülkelerinde içinde yalnızca Arapların yaşadığı bölge, yerli mahallesi. (ç.n.)

Lee kendi sokağına döndü, denizden gelen serin meltem ince bedenindeki teri soğuttu. Anahtarı kilide sokup, kapıyı omzuyla abanarak açtı.

Malı vurmak için kolunu bağladı, iğneyi iltihaplanmış bir yaradan damara soktu. Kan kıvrılarak iğneye doldu; bugünlerde normal bir iğne kullanıyordu. Pompayı başparmağıyla itti. Geçici bir haz okşayışı hücum etti damarlarına. Yatağın yanındaki masanın üstünde duran ucuz çalar saate baktı: dört. Oğlanıyla saat sekizde buluşacaktı. Eukodal'ın metabolizmasını terk etmesi için yeterli bir süre.

Lee odanın içinde dolandı. "Bırakmalıyım, dedi defalarca, hücrelerinde cankın yerçekimini hissederek. Bir an dehşete kapıldı. Çaresizlikle dolu bir haykırış bedenini ele geçirdi: "Buradan *çıkmam* lazım. Bir kaçış yolu bulmalıyım.

Bu sözleri söyler söylemez onların kime ait olduğunu anımsadı: Birkaç kişinin öldürüldüğü kanlı soygun mahallinde tutuklanan ve birbirlerinden yalnızca birkaç dakikalığına ve bazı formaliteler yüzünden elektrikli sandalyede ayrılan Kuduz Köpek Esposito Biraderler polisin kendilerine ayrılan koğuştaki yatağa koyduğu mikrofona bu sözleri fısıldamışlardı

Lee daktilonun başına oturdu, esnedi ve farklı bir kâğıt üzerine bazı notlar aldı. Lee sıklıkla bir mektup için saatler harcardı. Kalemi elinden bırakıp, gözlerini duvara dikti; yüzü ifadesizdi ve bir rüyadaymış gibiydi, William Lee'nin sevimli resmine bakarken –

One gibi eşcinsel dergilerindeki kitap eleştirmenleri Willy Lee'ye, biracık çizginin dışına çıktığı anlar –endişeyle kıvranırken– dışında, sevimli biri olarak şapka çıkaracaklardı.

"Ah, bu düpedüz çocuk saflığı, hem, bilirsin, bir çocuğun isteği rüzgârın isteğidir, gençlik düşünceleri ise uzun mu uzun düşüncelerdir"*

* Henry Wadsworth Longfellow'un (1807-1882) "My Lost Youth" şiirinin nakaratı: "A boy's will is the wind's will./ And the thoughts of youth are long, long thoughts" (Bir çocuğun isteği rüzgârın isteğidir./ Gençlik düşünceleri ise uzun mu uzun düşüncelerdir). (ç.n.)

"Evet, biliyorum, ama... pembe götlü babunlar...

"Bu kangrenleşmiş masumiyettir."

"Neden *bunu* ben düşünemedim ki! Ya o yığınlar?"

"Bütün çocuklar bir şeye takıyor kafayı."

"Evet, doğru... bir de kör solucanlar gibi, bir babafingo arayan o sarkık göt delikleri?"

"Okul çocuklarına özgü açık saçık laflar."

"Anlıyorum, ben Lee'yi *küçümsemek* istemiyorum ki–"

"Küçümsemesen iyi olur O, kışın anızlar ve Georgia'nın kırmızı çamuru arasından süzülerek geçen trenlerin düdüklerini dinleyen yüzde yüz hevesli bir çocuk.

Evet, William Lee'nin sevecen resminin bizzat William Lee tarafından tasvir edilecek olmasında azıcık da olsa rahatsız edici bir şey vardı. Dalkavukluk işinde ulaşılabilecek en son noktayı düşündü: ruh halinize göre davranan ve tam da duymak istediğiniz şeyi söyleyen bir dalkavuk: "Patron, siz merhametlisiniz. Siz pembe götlü bir ahir zaman azizisiniz."

Lee kalemi bırakıp esnedi. Yatağına baktı.

Uykum var, diye düşündü. Pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarıp yatağa uzandı ve üstünü bir pamuklu battaniyeyle örttü. *Bunlar kaşındırmaz*. Gözlerini kapadı. Görüntüler sökün etti – cankın hayali feneri. Aşırı cank almanın verdiği, zilzurna sarhoşken yatağın fırıl fırıl dönmesi gibi bir duygu vardır; gri, feci bir dehşet duygusu. Beyindeki görüntüler kontrolden çıkmıştır, siyah beyaz ve duygudan yoksundurlar... cankın bedeninizde yapışkan, koyu bir madde gibi donukluğu.

Bir çocuk gelip Lee'ye kanayan parmağını gösterdi.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu Lee. "Onu öldüreceğim. Kim yaptı?"

Çocuk Lee'yi karanlık bir odaya götürdü. Kanayan parmağıyla Lee'yi işaret etti. Lee bağırarak uyandı: "Hayır! Hayır!"

Lee saate baktı. Neredeyse sekiz olmuştu. Oğlanı birazdan gelirdi. Lee yatağın yanındaki masanın çekmecelerini karıştırdı ve bir çay çubuğu* buldu. Onu yaktı ve sırtüstü yatıp KiKi'yi

* Marihuana sigarası. (ç.n.)

beklemeye başladı. Ağzında otun verdiği acı, çiğ bir tat vardı. Sıcak bir karıncalanmanın bedenini sardığını hissedebiliyordu. Ellerini başının altına koydu, kaburgalarını gerip karnını yukarı doğru kaldırdı.

Lee kırk yaşındaydı, ama bir yeniyetmenin sırım gibi bedenine sahipti. Göğsünden dümdüz aşağı inen karnına baktı. Cank bedenini yontmuş, safi kemik ve kasa indirgemişti adeta. Derinin tam altında karın çeperini hissedebiliyordu. Pürüzsüz ve beyaz teniyle neredeyse saydamdı, kalça kemiğinin çıkıntı yaptığı yerlerdeki mavi damarlarıyla tropikal bir balığı andırıyordu.

KiKi içeri girdi. Işığı açtı.

"Uyuyor musun?" diye sordu.

"Hayır, sadece dinleniyordum. Lee kalktı ve kollarını KiKi'ye dolayarak onu uzun uzun, sıkıca kucakladı.

"Mesele ne, Efendi William?" dedi KiKi gülerek.

"Hiçbir şey."

Yatağın ucuna oturdular. KiKi elleriyle öylesine Lee'nin sırtına dokundu. Döndü ve Lee'ye baktı.

"Çok zayıfsın," dedi. "Daha çok yemelisin.

Lee karnını içine çektiğinde neredeyse belkemiğine değiyordu. KiKi güldü ve elleriyle Lee'nin kaburgalarını ve karnını sıvazladı. Başparmağını Lee'nin belkemiğine koydu ve Lee'nin karnını elleriyle sarmaya çalıştı. Kalktı, giysilerini çıkarıp Lee'nin yanına oturdu ve onu üstünkörü bir şefkatle okşamaya başladı.

Birçok İspanyol oğlan gibi KiKi de kadınlara ilgi duymuyordu. Onun için bir kadın yalnızca seks yapmaya yarardı. Lee'yi birkaç aydır tanıyordu ve nasıl olduysa olmuş bir çırpıda ondan hoşlanıvermişti. Lee düşünceli ve cömertti; KiKi'nin yapmak istemediği şeyleri yapmasını talep etmiyor, sevişme işini yeniyetmeler gibi fazla ileri gitmeden bırakıyordu. KiKi bu mutabakattan çok memnundu.

Lee de KiKi'den memnundu. Oğlan peşinde koşmaktan hoşlanmıyordu. Her önüne gelenle düzüşme saplantısı olmadığı için bir oğlana karşı duyduğu ilgi birkaç buluşmadan sonra sön-

müyordu. Meksika'da aynı oğlanla bir yıl boyunca haftada iki kez yatmıştı. Kardeşi olabilecek kadar Kiki'yi andırıyordu. Her ikisinin de düz siyah saçları, Doğulu bakışları, sırım gibi ince vücutları vardı. Her ikisinden de yayılan, aynı tatlı eril masumiyet havasıydı. Lee nereye gitse aynı insanlarla karşılaşıyordu.

Café Central'de

Rehber Johnny, Bayan Merrims ve on altı yaşındaki oğluyla birlikte Café Central'in önünde oturuyordu. Bayan Merrims kocasından kalan sigorta parasıyla seyahat ediyordu. Bakımlı ve ne yaptığını bilen bir kadındı. Alacağı şeylerin ve uğrayacağı yerlerin listesini yapıyordu. Johnny ilgiyle ve hürmetkâr bir edayla öne doğru eğildi.

Diğer rehberler hevesi kursağında kalmış köpekbalıkları gibi etrafta gezinip duruyorlardı. Johnny onların kıskançlığının tadını çıkardı. Gri renkli pazen pantolon ve yakası açık bir spor gömlek giyen genç çocuğun ince bedenine kaydı bakışları. Johnny dudaklarını yaladı.

Hans birkaç masa ötede oturuyordu. İngiliz ve Amerikan turistlere oğlan ayarlayan bir Almandı. Yerlilerin oturduğu mahallede bir evi vardı: yatak ve oğlan, geceliği iki dolar. Ama müşterilerinin çoğu tercihini "şıpın işinden" yana kullanıyordu. İri kemikli yapısıyla tipik İskandinav hatlarına sahipti. Yüzünde kafatasını andıran bir şeyler vardı.

Morton Christie, Hans'la oturuyordu. Morton hava atmak için isim yumurtlayan, masadan masaya zıplayan acınası bir tipti. Tanca'da onun zırvalarına, zenginlik ve saygınlık konusunda bitmek bilmeyen sıkıcı yalanlarına katlanan tek kişi Hans'tı. Hikâyelerden birinde, birbirleriyle yirmi yıldır konuşmadan aynı evde yaşayan iki halasını anlatıyordu.

"Ama canım, ev o kadar büyük ki bu o kadar sorun olmuyor, gerçekten. Her ikisinin de kendilerine ait uşakları var ve ikisi de farklı evlerdeymiş gibi yaşayıp gidiyorlar

Hans orada öylece oturur ve bu hikâyeleri gülümseyerek dinlerdi. "Aman, siz ona bakmayın, diyerek Morton'u savunurdu. "O kadar üstüne gitmeyin.

Aslında Morton bütün o sonu belirsiz yıllar boyunca, istenmediği masalarda kovulmadan önce birkaç dakika daha kalabilmek için çaresizce çırpındığı o yıllar boyunca dedikodu ve skandal konusunda duyularını keskinleştirmişti. Biri belsoğukluğuna mı yakalandı, Morton ne yapar eder öğrenirdi Kim ne saklamaya çalışıyor, hissederdi. Hiçbir şey belli etmeyen bir yüz ifadesi bile onun telepatik güçlerine yenik düşerdi.

Bir de, halden anlayan iyi bir dinleyici, sempatik biri ya da sırlarınızı açmayı tercih edeceğiniz biri olmadığı halde sizin ağzınızdan laf almayı becerirdi. Bazen onun orada olduğunu unutup, masadaki birine bir şey demiş bulunurdunuz. Bazen de o, araya şahsi, küstah bir soru sokuşturur, siz de farkına varmadan cevaplardınız. O kadar beş para etmeyen bir kişiliği vardı ki, kendinizi korumanızın imkânı olmazdı. Hans, Morton'un bilgi toplama yeteneğini işe yarar bulurdu Café Central'de Morton'u yarım saat dinleyince kasabada neler olup bittiğini hemen öğreniyordu

Morton'un zerre kadar haysiyeti yoktu, bu yüzden kendine

olan saygısı başkalarının kendisi hakkında neler düşündüğüne bağlı olarak bir artıyor, bir azalıyordu. Başlarda genellikle iyi bir izlenim bırakırdı. Saf, çocuksu, samimi bir hali var sanırdınız. Farkına varmadan saflığı bozulup şapşalca, mekanik gevezeliğe; samimiyeti ise zorlayıcı, bir türlü yakanızı bırakmayan bir meraka dönüşürdü. Çocuksu hali desen bir masa ötede, gözünüzün önünde solup giderdi. Ona bakınca, yaşlı bir fahişeninkini andıran aptal ağzının kenarındaki derin çizgileri, birine bakmak için (her zaman beraberinde oturduğu kişiden daha önemli birini bekliyormuş gibi huzursuzca bakınıp dururdu) döndürdüğü ensesindeki derin kırışıklıkları görürdünüz.

Tabii ki dikkatini tümüyle cezbeden insanlar yok değildi. Yağcılık yapacağım diye ne edeceğini şaşırır, çabaları boşa gidince hüsrana kapılır, sıklıkla korku ve heyecandan donuna ederdi. Lee, Morton'un eve gidip çaresizlik içinde hüngür hüngür ağlayıp ağlamadığını merak ederdi.

Morton'un çoğunlukla fiyaskoyla ya da Café Central'de milletin diline düşmesiyle neticelenen, kasabada yaşayan hatırı sayılır kişilerin ya da oraya tatile gelen ünlülerin gözüne girme girişimleri, başkalarının rezil olmasından, aşağılanmasından haz duyan bir leş kargası sürüsünün iştahını kabartırdı. Bu geçkin lubunya sürüsü Morton'un sosyal başarısızlıklarını bitmek bilmeyen bir destan gibi anlatmaktan bıkmazdı bir türlü.

"Bizimki plajda Tennessee Williams'ın *yanına* oturmuş, Tennessee de, 'Bu sabah kendimi iyi hissetmiyorum, *Michael*. Kimseyle konuşmak istemiyorum, demiş. '*Michael*' ha! Onun *adını* bile bilmiyor ki! Bizimki ne diyor, 'Ah, evet, Tennessee iyi arkadaşımdır!'" Ardından kahkahalarla gülerler, kendilerini oradan oraya atarlar, bileklerini çevirirlerdi; bu arada gözleri iğrenç bir kösnüllükle parlardı.

Birilerinin kazığa geçirilip yakıldığını seyrettiklerinde insanlar böyle görünüyor, anlaşılan, diye düşündü Lee.

Bir başka masada yarı zenci ve Malezya kırması güzel bir kadın oturuyordu. Hatları ölçülü ve güzel, cildi koyu bakır rengindeydi, küçük ayrık dişleri vardı, meme uçları birazcık yukarı

kalkıktı. Sarı bir ipek elbise giymişti ve soluk kesen bir zarafeti vardı. Aynı masada mükemmel yüz hatlarına sahip bir Alman kadın oturuyordu: kıvırcık altın sarısı saçları bir taç şeklinde örülmüştü, göğüsleri muhteşem, oranları cüretkârdı.

Melez kadınla konuşuyordu. Konuşmak üzere ağzını açtığında gri, çürümüş, çelikle doldurulmaktan ziyade tamir edilmiş (doğrusu, bazıları paslanmış, diğerleriyse yeşil kir bağlamış bakır parçalarıydı) berbat dişleri gözüküyordu. Dişleri anormal derecede iriydi ve birbirlerinin üstüne binmişlerdi. Kırılmış, aşınmış teller vardı üstlerinde ve eskimiş dikenli telle kaplanmış bir çiti andırıyorlardı.

Genellikle dişlerini mümkün olduğunca gizlemeye çalışırdı. Ancak, güzel ağzı bu işlevi yerine getirmekten âciz kalır, konuşurken ya da bir şeyler yerken dişleri oradan buradan ortaya çıkardı. Gülmemek için kendini tutar, ancak arada bir besbelli ki tesadüfi durumların ortaya çıkardığı gülme krizlerine teslim olurdu. Bu gülme krizlerinin ardından hep bir ağlama krizi gelir, "Herkes dişlerimi gördü! Berbat dişlerimi gördüler!" diye sızlanıp dururdu.

Dişlerini çektirmek için sürekli para biriktiriyordu, ancak nasıl oluyorsa bu parayı hep başka şeylere harcıyordu. Ya sarhoş olmak için içkiye harcıyordu parasını ya da olmadık bir cömertlik hevesiyle başka birine veriyordu. Tanca'daki tüm beleşçiler için bir hedefti, çünkü dişlerini çektirmek için para biriktirdiğini cümle âlem biliyordu. Ama ona yaklaşmak hiç de tekin değildi. Birden asabileşip, ona yaklaşan beleşçiye Juno'vari* kollarıyla var gücüyle girişip bağırırdı: "Seni lanet olası orospu çocuğu! Diş paramı söğüşlemeye çalışmak ha!"

Melez de, kendine Helga adını veren İskandinav asıllı kadın da bağımsız çalışan fahişelerdi.

* Roma mitolojisinde tanrıçalar kraliçesi, Iupiter'in söz dinlemez karısı (Yunan mitolojisindeki karşılığı Zeus'un karısı Hera'dır). Savaşçı, direnişçi tavrıyla ve kocasının işlerini bozma girişimleriyle bilinir. (ç.n.)

Ceza Kolonisi Rüyası

O gece Lee, rüyasında bir ceza kolonisinde olduğunu gördü. Her taraf yüksek, çıplak dağlarla çevriliydi. Hiç ısınmayan bir pansiyonda kalıyordu. Yürüyüşe çıktı. Sokağın köşesinden pis parke taşlı sokağa dönünce dağdan esen soğuk rüzgâr onu kamçıladı. Deri montunun kemerini sıktı ve umutsuzluğun acı ayazını hissetti.

Kolonide ilk birkaç yıldan sonra hiç kimse birbiriyle konuşmaz çünkü diğerlerinin de aynı sefil koşullarda yaşadığını bilirler. Ayrı masalarında ve kayalar kadar sessizce oturup soğuk, yağlı yemeklerini yerler. Yalnızca ev sahibesinin yakınan, kulak tırmalayıcı sesi duyulur.

Ceza kolonisinin mahkûmları kasaba sakinleriyle kaynaşırlar; onları birbirlerinden ayırt etmek güçtür. Yine de zihinlerini meşgul eden şeyin yalnızca kaçış fikri olmasının yarattığı, yerini bulmamış gerginlik er geç kendilerine ihanet etmeleriyle sonuçlanır. Bir de, ceza kolonisine has bir görünüş vardır: içsel sükûnet ya da denge içermeyen bir denetim; olgunluk içermeyen acı bilgi; sıcaklık ya da sevgi içermeyen yoğunluk.

Koloninin mahkûmları duygularını içlerinden geldiği gibi açığa vurmanın en ağır şekilde cezalandırılacağını bilirler. Ajan provokatörler, "Rahatla. Kendi sesini dinle. Gerçek duygularını anlat, diyerek sürekli mahkûmların arasına karışırlar Lee kaçmanın tek yolunun kasabalılardan biriyle ilişki kurmaktan geçtiğini anlamıştı ve bu amaçla kafelere takılmaya başlamıştı.

Bir gün Metropol'de genç bir adamın karşısında oturuyordu Genç adam bir sahil kasabasında geçirdiği çocukluğundan bahsediyordu. Lee genç adamın yüzüne bakarken tuzlu bataklıklar, kırmızı tuğla evler ve genç oğlanların giysilerini çıkarıp yüzdüğü koydaki paslanmış mavnayı gördü.

Bu olabilir, diye düşündü Lee. *Tamam. Sakin ol, sakin ol. Ürkütme onu.* Heyecandan Lee'nin midesi düğümlendi.

Bir sonraki hafta boyunca bildiği bütün yolları denedi, başarısız girişimlerini yüzsüzce omuz silkerek görmezden geldi: "Yalnızca şaka yapıyordum, ya da "*Son cosas de la vida.*"* Derken en adi duygusal şantajı yapacak ve dilenecek kadar alçalıyordu. Bu da başarısız olunca tehlikeli bir kayalığa tırmandı (tırmanışı avcunun içi gibi bildiği için o kadar da tehlikeli değildi aslında) ve oradaki resiflerde güzel, yeşil bir kertenkele yakaladı. Yeşim taşı yeşili bir zincire takıp kertenkeleyi oğlana hediye etti.

"O zinciri yontmam yedi yılımı aldı, dedi Lee. Aslında onu bir Latah** oyununda, bir seyyar satıcıdan kazanmıştı. Bu,

---

* (İsp.) Hayata dair şeyler. (ç.n.)

** Burroughs'un *Naked Lunch*'ta bu konuya ilişkin açıklaması: "Latah, Güneydoğu Asya'da görülen bir durumdur Bu insanlar parmak şıklatılması ya da kendilerine seslenilmesi durumunda istençdışı hareket ederler Bir tür istençdışı kompalsif hipnoz. Bazen, aynı anda, birden fazla kişinin hareketlerini taklit etmeye çalışırken kendilerini yaralayabilirler." Ayrıca bkz. *Çıplak Şölen* s. 54. (ç.n.)

oğlanın gururunu okşadı ve Lee ile yatağa girmeye razı oldu, ancak kısa bir süre sonra aralarındaki cinsel ilişkiyi bitirdi. Lee ne yapacağını bilemez haldeydi.

Onu seviyorum, ayrıca Sırrı öğrenemedim. Belki de Ajandır Lee nefretle baktı oğlana. Yüzü, içeriden bir lehim makinesiyle eritiliyormuş gibi allak bullak olmuştu.

"Niye yardım etmiyorsun bana?" diye sordu. "Sana başka bir kertenkele daha mı getireyim? Sana, rüzgârın dağcıları yakalayıp oyuklardan hüüp diye dışarı çektiği batı yamacında yaşayan o güzel menekşe gözlü siyah kertenkeleyi getiririm. Kasabada yalnızca bir tane menekşe gözlü kertenkele var, o da – neyse, boş ver. Menekşe gözlü kertenkele kobradan da zehirlidir, ama sahibini ısırmaz. O dünya üzerindeki en tatlı, en uysal yaratıktır. İzin ver de menekşe gözlü bir kertenkelenin ne kadar tatlı, ne kadar uysal olduğunu göstereyim.

"Boş ver," dedi oğlan gülerek. "Hem bir kertenkele yeter."

"Boş ver deme. Bak, öyleyse, ayağımı kesip Auca'lardan öğrendiğim bir yöntemle onu ufaltıp bir saat kösteği yapayım.

"Senin çirkin ayağını ne yapacakmışım?"

"Sana rehber ve yük katarı için para vereyim. Sahile dönebilirsin.

"Oraya canım ne zaman istese gidebilirim. Kayınbiraderim yolu biliyor."

Birinin oradan istediği zaman gidebileceği fikri Lee'yi o kadar öfkelendirmişti ki az kalsın kontrolünü kaybediyordu. Terli eliyle cebindeki sustalıyı yokladı.

Oğlan ona iğrenerek baktı. "İğrenç görünüyorsun. Suratın simsiyah oldu, yeşilimsi siyah. Kasten midemi bulandırmaya mı çalışıyorsun?"

Lee yıllarca mahpus kalmanın verdiği güçle kendini toplad. Suratı yeşilimsi siyahtan maun rengine, sonra da bildik bronz rengine döndü. Kontrol duygusu morfinin etkisi gibi bütün vücudunu sarmaya başladı. Lee yavaşça gülümsedi, ama yanağındaki bir kasın seğirmesine engel olamadı.

"Yalnızca bir Shipibo numarası. Gece avlanmak için siyaha dönerler, anlıyorsun ya... Sana bir defasında Effendi'nin pınarında K-Y'sız* kaldığımı anlatmış mıydım? Sığır vebası o sıralar her şeyi kırıp geçirmişti, sırtlanları bile."

Lee yine havaya girmişti. Oğlan gülüyordu şimdi. Lee onu akşam yemeğine davet etti.

"Tamam, dedi oğlan. Ama Shipibo numaraları istemiyorum.

Lee samimi bir edayla güldü. "Miden kalktı, değil mi genç adam? İlk görüşümde bana da öyle olmuştu. Bir tenya düşürmüştüm. Neyse, iyi geceler"

* Anal ilişkide kullanılan kayganlaştırıcı jel. (ç.n.)

Uluslararası Bölge

Tanca'nın Avrupalıların yaşadığı mahallesine şüphe ve züppelikle karışık boğucu bir hava hâkimdir. Herkes sizi çıkar elde edilebilecek ya da kendi prestijlerini artırmalarını sağlayacak bir mal gibi görüp, üzerinizde bir fiyat etiketi arar. Pasteur Bulvarı, Tanca'nın 5. Cadde'sidir. Tezgâhtarlar hemen bir şey satın almadığınız durumda kabalaşmaya pek meyillidirler. Alıcı değilseniz ve bir şeylerin fiyatını soruyorsanız soğuk ve ters karşılanmanız işten bile değildir.

Kasabaya geldiğim ilk gece o günlerde revaçta olan bir bara uğradım, ekonomik durgunluğa rağmen iş yapmaya devam eden üç beş mekândan birine: loş ışıkları, iyi giyimli androjen

müşterileriyle NewYork'un Yukarı Doğu Yaka'sındaki barları andıran bir yer.

Sağ tarafımdaki bir adamla muhabbet etmeye başladım. Adamın üzerinde, Worth Bulvarı'ndaki fevkalade şık mağazalarda satılan malların bir taklidine benzeyen kahverengi, ham keten bir ceket vardı. Anlaşılan on iki dolarlık bir ceket, mücevher desenli bir kostüm şıklıkta son noktaydı; ceketin nerede satıldığını, fiyatını adım gibi biliyordum, çünkü benim valizimde aynısından vardı (birkaç gün sonra onu ayakkabı boyacısı bir çocuğa verdim).

Adamın benzi atmış yüzü şişkindi, tatsız bir memnuniyetsizlikle, *yoğun* bir memnuniyetsizlik ifadesiyle donup kalmıştı. Daha çok kadınlarda görülen cinsten bir ifadeydi bu; bir kadın bu yoğun ve tatsız memnuniyetsizlik ifadesiyle uzun süre burada oturmayagörsün, bir Cadillac haşmetine bürünür. Oturan bir erkekse herhalde Jaguar olup çıkar. İşe bak, barın dışında park edilmiş bir Jaguar görmüştüm

Adam sorularımı temkinli bir şekilde, en ufak bir samimiyet ya da cana yakınlık belirtisi göstermeden kısa cümlelerle yanıtladı.

"Buraya doğrudan Birleşik Devletler'den mi geldiniz?" diye üsteledim.

"Hayır Brezilya'dan.

Isınmaya başladı, diye düşündüm. Bu kadar bilgiyi sızdırmak için iki cümle kurmam gerekeceğini düşünüyordum.

"Ee? Peki nasıl geldiniz?"

"Yatla, *tabii ki*."

Anladım ki bundan sonra ne söylesem işe yaramayacaktı, ben de cılız seçeneğimin onun aklından kaybolmasını bekledim.

Tanca'nın Avrupa Bölgesi'nde, Fransa ve diğer ülke mutfaklarından çok daha makul fiyata enfes yemekler yiyebileceğiniz inanılmaz sayıda birinci sınıf lokanta vardır. Örneğin, en iyi Fransız restoranlarından biri olan Alhamra'nın salyangoz *à la bourgogne*, bezelye ve patatesle servis yapılan keklik, dondurulmuş çikolatalı krema, Fransız peynir tabağı ve mey-

veden oluşan mönüsü. Fiyatı: bir dolar Bu fiyatın ve mönünün aynısı diğer on kadar restoranda mevcuttur.

Avrupa Bölgesi'nden aşağıya doğru yürüyünce, karşı konulmaz bir emmenin etkisiyle Socco Chico'ya –Küçük Çarşı– varırsınız; artık bir çarşı olmayan, her iki tarafı da dükkânlar ve kafelerle çevrili, kaldırım taşlarıyla döşeli bir blok uzunluğunda, dikdörtgen şeklinde bir alandır burası. Socco'dan gelip geçenlerin çoğunu izlemek için en müsait yer olduğu için Café Central, Socco Chico tayfasının resmi buluşma noktasıdır Arabaların sabah sekizle gece on iki arası Socco'ya girişi yasaktır. Kahve sipariş edecek parası olmayan gruplar saatlerce Socco'da ayakta laflayarak bekleşirler. Gündüzleri sipariş vermeden kafelerin önünde oturmalarına izin verilir, ancak akşam beşle sekiz arası yerlerini parası olan müşterilere vermek zorundadırlar, tabii paralı insanlarla muhabbet kurmayı başarırlarsa, başka.

Socco Chico, Tanca'nın ana buluşma yeri, sinir sisteminin merkezi ve telefon santralıdır Kasabada bilfiil herkes günde en az bir kere oraya uğramadan edemez. Çok sayıda Tanca sakini, uyanık oldukları zamanın büyük bir kısmını Socco'da geçirir. Nereye baksanız ümitsiz, çıkışsız durumların yiyip bitirdiği, bir türlü gelmek bilmeyen iş teklifleri, kabul senetleri, vizeler ya da izin belgeleri bekleyen insanlar görürsünüz. Hayatları talihsiz bir akıntıya kapılmış sürüklenen, hep yanlış kararlar veren insanlardır bunlar İşte karşınızdadırlar Hepsi bu. Son durak: Tanca'nın Socco Chico'su.

Ruhsal değiş tokuş pazarı, tıpkı dükkânlar gibi ağzına kadar doludur Hiçbir şey olmayacakmış, hiçbir şey değişemezmiş gibi kâbusumsu, atıl bir hava hâkimdir Socco'ya. Konuşmalar kozmik bir bönlük içinde kaybolup gider. İnsanlar kafelerde birbirinden ayrı dilsiz kayalar gibi otururlar Fiziksel yakınlık dışında bir ilişki söz konusu değildir. İnsan faktörünün müdahale etmediği ekonomik yasalar, nihai durgunluk denklemlerini dönüştürerek üretmeye devam eder. Futbol muhabbeti yapan gabardin trençkotlu İspanyol gençler, yazı tura atıp *keyif* içen Arap rehberlerle fahişeler, kafelerin önünde oğlanlara bakan sapıklar, önlerinden

geçip giden oğlanlar, yankesiciler, pezevenkler, kaçakçılar, döviz bozanlar günün birinde, nihai, anlamsız bir halde sonsuza kadar donup kalacaklar.

İçi boş konuşmalar yeni bir boyut kazanmış gibidir Socco'da. Bir kafede oturmuş, bir "teklif"e kulak kabartırken birdenbire konuşanın bir çocuğa, içindeki çocuğa masal anlattığını fark ettiğim çok olmuştur: acınası türden kaçakçılık, elmas, uyuşturucu, silah ticareti hayalleri, gece kulübü, bowling salonu, seyahat acentesi açma planları. Bazen de hayata geçirilememesi dışında bu hayallerin hiçbir yanlış tarafı yoktur – ölgün, umutsuz gözler, düşük omuzlarla ve tamir edilemeyeceği için olduğu gibi eprimeye terk edilmiş giysilerle afallatıcı bir tezat oluşturan gevrek, özgüven kokan ses tonu, kararlı el kol hareketleri.

Bu heriflerden bazıları, basılamayacak kadar müstehcen romanlar yazan ve küçük bir gelirle idare eden Brinton gibi becerikli ve zekidirler. Brinton şüphesiz kabiliyetli biri, gel gör ki yazdıkları hiçbir şekilde satılabilecek şeyler değil. Onun tamamen farklı öğeler arasında ilişki kurmaya, verileri düzenlemeye yarayan bir zekâsı, nadir bulunan bir algılama yeteneği vardır, ama bir şeyi gerçekleştirmek için zaman, mekân ya da kişileri bulmayı, hiçbir projeyi üçboyutlu gerçekliğe aktarmayı beceremediğinden hayatın içinde bir hayalet gibi dolaşır durur. Başarılı bir işadamı, antropolog, kâşif, ya da bir suçlu olabilirdi, ama uygun koşullar nedense hep ondan uzak durdu. Ya hep geç kalır ya da çok erken davranır Yetenekleri larva halinde ve belirsizdir. Kadim bir soyun son üyesi ya da başka bir mekân-zaman boyutundan çıkıp gelmiş ilk canlı gibidir; her durumda, bağlamı olmayan, yersiz ve zaman dışı biri.

İngiliz Devlet Okulu'nda çalışan Chris, kürk işiyle ilgilenen, *ramie*,* kurbağa ve kültür incisi projeleriyle uğraşan biridir İşin aslı, bütün parasını Batı Hint Adaları'nda arıcılık işinde batırmıştı. Ülkedeki balın ithal edildiğini ve pahalı olduğunu fark etmişti. Bu ona çok sağlam bir fikir gibi gelmişti ve bütün

* İpeksi, sert dokusu keten yapımında kullanılan, Asya'da yetişen, ısırgangillerden tropikal bir bitki (*Boehmeria nivea*) "*China grass*" (Çin otu) adıyla da bilinir. (ç.n.)

parasını bu işe yatırmıştı. Oysa bilmediği şey, o bölgede arıları yiyen bir güve olduğu ve arıcılığın yapılamayacağıydı.

"Bu ancak Chris'in başına gelebilecek türden bir şey," diyor arkadaşları, çünkü bu, olağanüstü şanssızlıklar destanının yalnızca bir bölümüdür. Chris'ten başka kim ilaç kıtlığının hüküm sürdüğü savaşın başlarında azıdişini anestezi olmadan çektirme kadersizliğinin kurbanı olabilir ki? Bir başka seferinde, karın zarı iltihabı yüzünden iki büklüm olmuş, adeta kaçırılırcasına penisilin sözcüğünün daha önce hiç işitilmediği Suriye'deki bir hastaneye götürülmüştü. Tam ölecekken İngiliz konsolosu tarafından kurtarılmıştı. Tanca'nın İspanyollar tarafından işgali sırasında onu bir İspanyol komünisti sanmışlar ve üç hafta boyunca bir esir kampında tutmuşlardı.

Şimdi Socco Chico'da meteliksiz ve işsiz bir adam; zeki biri, çalışmaya hazır, birkaç dili su gibi konuşabiliyor, ne var ki üstünden atamadığı bir şanssızlık ve başarısızlık damgasını taşımaya devam ediyor. Chris gibilerini yaşam boyu başarısızlığa mahkûm eden gizemli frekansa yakalanmaktan korkan Jaguar'lı tayfa ondan köşe bucak kaçar. Chris geçimini İngilizce öğreterek ve viski komisyonculuğu yaparak sağlıyor

Londralı bir gammazınkini andıran yüzüyle, "Aynasızın İspiyoncusu"nun tipik bir örneği olan Robbins elli yaşlarındadır. Ağlak sesini doğruca zihninize kazımak gibi bir huyu vardır. Dışarıdan gelen başka hiçbir ses onunkini bastıramaz. Robbins varlığıyla, bütün insan ırkını tehdit eden başarısız bir *Homo non sapiens* örneği gibidir.

"Beni hatırladın mı? Lemurlarla ve babunlarla terk edip gittiğin çocuğum ben. Benim öyle *bazı* insanlar gibi hayatta kalma becerim yoktur" Korkunç bir şekilde bir çocuğunkini andıran, eksikmiş izlenimi veren, haşatı çıkmış ellerini uzatıyor; bir taşemen* gibi yapışacağı bir cürüm ya da şüphe kırıntısı arıyor mavi, haris gözleriyle

* Bofabalığı olarak da bilinir. Irmak ve kıyılarda yaşayan, pulsuz, yılanbalığına benzeyen, çenesiz bir emici ağzı, boynuzumsu dişleri ve sert bir dili olan *Petromyzontidae* familyasından bir balık. (ç.n.)

Robbins gelir vergisinden kurtulmak için bütün parasını karısının üzerine geçirmiş, karısı ise alçak bir Avustralyalıyla kaçmıştı. ("Ben de onun arkadaşım olduğunu sanmıştım.") Hikâyelerden birisi bu. Robbins'te sürüyle var bunlardan, hepsi de malını mülkünü nasıl kaybettiği, sahtekâr tanıdıklarınca nasıl aldatıldığı ve kandırıldığıyla ilgilidir. Gözlerini dikip bakar, sizi sınarcasına, suçlarcasına: Sen de zorda kalan birine beş peseta vermeye yanaşmayan alçaklardan birisin, değil mi?

Robbins bazen de ülkesinde işlenen hunharca suçları ima ederek, "Eve dönemem," teranesini uydurur Socco Chico müdavimlerinin çoğu, sıradan başarısızlıklarının soluk grisini ödünç bir renkle hafifletmek için eve dönemeyeceklerini söyleyip dururlar

İşin aslına bakacak olursak, eğer biri ağır bir suçtan aranıyorsa yetkililer onu on dakikada Tanca'dan uzaklaştırabilirler. Yerlilerin yaşadığı mahallede izini kaybettirme hikâyesine gelirsek, orada yaşamak bir yabancının daha çok göze batmasına sebep olur Bir rehber ya da ayakkabı boyacısı beş peseta ya da üç beş sigara karşılığında polisleri kapınıza kadar getiriverir. Anlayacağınız, kendisine ısmarladığınız üçüncü içkiden sonra samimiyeti artıran biri size evine dönemediğini söylüyorsa bilin ki sizi söğüşleme işine soyunmuş demektir.

Kendisine para ve "eşyasının geri kalanını" getirecek arkadaşını bekleyen Danimarkalı bir oğlan şapa oturmuş. Her gün Cebelitarık ve Algeciras feribotunu bekliyor. İspanyol bir oğlan Fransız Bölgesi'ne girmek için gerekli olan (nedeni açıklanmadan hep reddedilen) iznin çıkmasını bekliyor, amcası ona orada iş verecekmiş. Bir İngiliz oğlan bir kız arkadaşı tarafından soyulup soğana çevrilmiş.

Hiçbir yerde buradaki kadar parasız pulsuz ya da para kazanma şansı olmayan insan görmedim. Bunun nedeni belki de herkesin Tanca'ya girebilmesi. Paranız olduğunu kanıtlamak zorunda değilsiniz. Bu yüzden insanlar bir iş bulma ya da kaçakçı olma umuduyla buraya geliyorlar. Ancak Tanca'da iş yok ve her işte olduğu gibi kaçakçılık işinde de bir yığın insan var. Bu yüzden sefil bir halde Socco Chico'ya düşüyorlar.

Hepsi Tanca'ya lanetler savurur ve kendilerini Socco Chico'dan kurtaracak bir mucize için dua eder. Bir yatta iş bulacaklar, çoksatar bir roman yazacaklar, İspanya'ya binlerce kasa kaçak İskoç viski sokacaklar, rulet işlerini finanse edecek birilerini bulacaklardır Bu insanlar şaşmaz bir şekilde bir tür kumar düzenine, kaybettikten sonra kazancını ikiye katlama şeklinde tezahür eden o eski klişeye güvenirler, bu da onların hayatlarının düzeni haline gelmiştir Hatalarını mütemadiyen kendi hatalarıyla çoğaltırlar

Chris gibi Socco Chico müdavimlerinden bazılarının, geçimlerini sağlamak için sahiden çaba harcadıkları da olur. Geri kalanı tam zamanlı profesyonel asalaklardan oluşur Portekizli Antonio sapına kadar bir beleşçidir. Çalışmaz. Daha doğrusu, çalışamaz. Orası burası doğranmış bir insan kalıntısıdır, kanını emeceği biri olmadan yaşayamayacak şekilde programlanmıştır. Sırf varlığı bile insanı rahatsız etmeye yeterlidir. Vücudundan, tutunacağı zayıf bir nokta arayan görünmeyen kollar uzanıyor gibidir

Danimarkalı Jimmy de tam zamanlı beleşçilerden biridir. Tam da onu görmek istemediğinizde çıkıp gelme, duymak istemediğiniz şeyleri söyleme gibi benzersiz bir hüneri vardır. Tekniği, kesinlikle biraz iğrenç sayılabilecek alışıldık tavırlarının garantileyebileceğinden daha fazla nefretinizi kazanmaya dayanır Bu, ona karşı kendinizi suçlu hissetmenize yol açar, siz de bir içki ısmarlayarak ya da üç beş peseta vererek onun gönlünü almaya çalışırsınız.

Bazı beleşçiler, uzun süre Tanca'da kalan insanlarla sosyal eşitliğe dayalı ilişkiler kurmaya yanaşmayıp, turistler ya da günü birlik gelenler üzerinde uzmanlaşmışlardır Bir kereye mahsus, hızlı hilelere dayalı bir çalışma teknikleri vardır

Hafiften bir dedektifi ya da bir tür yetkiliyi andıran Yahudi bir beleşçi vardır. Turiste kararlı bir şekilde yanaşır. Turist, pasaportunun kontrol edileceğini ya da can sıkıcı bir işlemin yapılacağını sanır. Söz konusu şeyin küçük miktarda bir "nakit" olduğunu anlayınca genellikle derin bir soluk alıp parayı toslar.

Genç bir Norveçli, cam gözü olmaksızın turistlere yanaşmayı

alışkanlık haline getirmiştir, gerçekten de insanın midesini kaldıran bir görüntüdür bu. Cam göz almak için paraya ihtiyacı vardır, yoksa sabah başvuracağı işi kaybedecektir "Böyle berbat bir halde nasıl garsonluk yapabilirim?" der, boş göz çukurunu kurbanına doğru çevirerek. "Müşterileri korkuturum, değil mi?"

Socco Chico'nun müdavimlerinin çoğu Ekonomik Patlama döneminden kalmadır. Birkaç yıl önce kasaba işletmecilerle ve müşterilerle dolup taşıyordu. Döviz bozdurma, para aktarma, kaçakçılık ve sınır ticaretinde büyük bir patlama yaşanıyordu. Restoran ve oteller dolu olduğu için müşterileri kapıdan çeviriyorlardı. Ağzına kadar dolu barlar yirmi dört saat açıktı.

Ne olmuştu? Ters giden neydi? Altın, petrol ve inşaat projelerine karşılık gelen şey nedir? Büyük ölçüde fiyatlar ve döviz kurları arasındaki dengesizlikler. Tanca, para ve malların daha yüksek fiyattan farklı yönlere hareket ettiği bir takas bankasıdır. Malların durmadan hareket ettiği bu akış içinde, savaştan kaynaklanan kıtlıklar giderilir, fiyatlar ve döviz standart oranlara ulaşır, derken Tanca, bütün enerji eşitçe dağıtıldığından hareketin olanaksızlaştığı, ölmekte olan bu gezegen gibi gücünü yitirir

Tanca mal fazlalığı olan uçsuz bucaksız bir pazardır; her şey satılıktır ve alıcı yoktur Tonlarca menşei belirsiz İskoç viskisi, adi Alman fotoğraf makineleri, İsveç saatleri, kalitesiz, defolu naylon çoraplar, başka hiçbir yerde bilinmeyen daktilolar bir sürü dükkânda sergilenmektedir. Her şeyden istemediğiniz kadar mevcuttur, bir yığın mal, konut, işgücü, binlerce rehber, pezevenk, fahişe ve kaçakçı. Klasik, tipik bir ekonomik bunalım.

Tanca'daki rehberler de kendine özgü bir sınıf oluşturur; görgüsüzlükte, ısrarcılıkta ve her anlamda iğrençlikte onlarla boy ölçüşebilecek birilerini görmedim. Tanca'da "rehber" sözcüğünün tam anlamıyla kepazeliği çağrıştırması da şaşırtıcı değildir.

Donanmanın kendinizi köpekbalıklarıyla çevrili bir denizde bulduğunuzda ne yapmanız gerektiği hakkında yayımladığı bir bülten vardır: "Her şeyden önce, köpekbalıklarının yaralı bir balığın çırpınması olarak algılayacağı telaşlı, ani hareketlerden kaçının. Aynı tavsiye rehberlerden uzak durmak için de

geçerli olabilir Onlar da yabancı bir ortamda turistlerin telaşlı davranışlarına kayıtsız kalamazlar. En ufak bir kararsızlık belirtisi ya da tam olarak nereye gideceğinizi bilmediğinizi belli eden bir hareket gördüler mi pusuya yattıkları yan sokaklardan ve Arap kahvelerinden fırlayıp üstünüze çullanırlar.

"Güzel kız ister misin, bayım?"

"*Kasaba*'yı* görmek? Sultan Sarayı?"

"*Keyif* istemek? Kız kardeşimi sikerken beni izlemek ister misin?"

"Herkül Mağaraları? Güzel oğlan?"

Israrları dudak uçuklatıcı, yüzsüzlükleri sınırsızdır Sizi caddeler boyunca takip ederler, sonra da boşa harcadıkları zamanın karşılığında bahşiş isterler.

Kadın fuhuşu büyük ölçüde resmi genelevlerle sınırlıdır. Diğer yandan erkek fahişeler ortalıkta cirit atarlar. Bütün turistlerin eşcinsel olduğunu varsayarlar ve sokak ortasında cinsel ilişki teklif ederler. Yaşı on ikiyi geçmeyen oğlan çocuklarının bana yaklaştıklarına şahit olmuşumdur birkaç kez.

Bir kumarhane şüphesiz çok turist çeker ve Tanca'nın ekonomik durumunu düzeltmeye yarayabilir. Ancak tüccarların ve otel sahiplerinin ortak çabalarına karşın bütün kumarhane açma girişimleri dini gerekçelerle İspanyollar tarafından engellenmiştir.

Tanca'nın iklimine güven olmaz. Kışları soğuk ve yağışlıdır Yazları ılımandır, ne çok soğuk ne çok sıcak, ama ani bir rüzgâr plajda kum fırtınasına neden olur ve bütün gün orada oturanların saçları başları kumla dolar Bir akıntı yüzünden ağustos ortalarında deniz suyu buz gibidir, bu yüzden en iddialı yüzücüler bile birkaç dakikadan fazla suda kalamaz. Plaj da öyle ahım şahım bir yer değildir

Kısaca, Tanca'nın turistlere düşük fiyatlar ve alışveriş için uygun bir pazardan başka sunacağı bir şey yoktur. Tanca'da alışılmadık bir biçimde bir sürü kaliteli restoran olduğundan bahsetmiştim

* Mağrip'te, bağımsızlıktan önce Avrupalıların oturduğu mahalleler arasına sıkışmış Müslüman mahallesi. (y.h.n.)

(American and Foreign Bank tarafından yayımlanan bir restoran rehberinde, dört başı mamur bir yemeğin fiyatının seksen sent ile iki buçuk dolar arasında değiştiği on sekiz tane birinci sınıf restoranın adı geçiyor). İstediğiniz dairede ya da evde kalabilirsiniz. Limana nazır geniş bir oda, balkon ve banyodan müteşekkil, dayalı döşeli, hizmetçisi dahil otel odası: aylık yirmi beş dolar On dolara konforlu odalar mevcut. Amerika'da yüz elli dolara alabileceğiniz terzi elinden çıkmış, ithal İngiliz kumaşından takım elbise Tanca'da elli dolar. Büyük boy İskoç marka viskilerin fiyatı iki dolarla iki buçuk dolar arasında değişiyor.

Amerikalılar, Avrupa ya da Güney Amerika'da karşılaşabilecekleri türden vize yenileme, polise kayıt yaptırma gibi alışılmış külfetlerden muaftırlar. Tanca'da vize istenmez. Hiçbir formaliteye ya da izne ihtiyaç duymadan istediğiniz kadar kalabilir, iş bulabilirseniz çalışabilir ya da iş kurabilirsiniz. Tanca'da yasalardan muaf Amerikalıların ayrıcalıkları vardır. Amerikan vatandaşlarını ilgilendiren hukuk ve ağır ceza davaları konsolosluk mahkemesinde, District of Columbia* kanunlarına göre görülür.

Tanca'nın hukuk sistemi biraz karışıktır. Ağır ceza davaları üç yargıçtan oluşan bir mahkemece görülür. Verilen cezalar nispeten hafiftir. Suçlunun sicili epey kabarık olsa bile soygun için genellikle iki yıl verilir. Beş yılı aşan hüküm çok nadirdir. Tanca'da ölüm cezası vardır. Ceza, tüfekli on jandarmadan oluşan idam mangası tarafından uygulanır. Son yıllarda ölüm cezasının uygulandığı tek bir davadan başkasını hatırlamıyorum.

Yerli Mahallesi'nde bariz bir husumet havasıyla karşılaşırsınız, ancak bu genellikle siz geçerken Arapça bir homurdanmadan öteye gitmez. Sarhoş Arapların bariz hakaretlerine uğradığım olmuştur, ama bu nadiren olan bir şeydir. Tanca'nın Yerli Mahallesi'nde, bir cumartesi gecesi New York City'nin 3. Bulvar'ında olduğundan daha güvenli bir şekilde dolaşabilirsiniz.

* ABD'nin doğusunda federal yönetim bölgesi. Washington D.C. kentiyle aynı alanı kaplar (ç.n.)

Ağır suçlar seyrek görülür. Günün bütün saatlerinde sokaklarda yürümüşlüğüm vardır ve beni hiç soymaya yeltenen olmadı. Silahlı soygunun seyrekliğinin nedeni, Arapların uysal mizaçlarından ziyade, herkesin birbirini tanıdığı ve ağır suçlara verilen cezaların (hele de suçu işleyen bir Müslümansa) görece sert olduğu bir şehirde yakalanmanın kaçınılmazlığıdır

Tanca'nın Yerli Mahallesi tam da beklediğiniz gibidir: çoğu çıkmaz sokak olan, patika gibi dolambaçlı ve kıvrımlı, dar, güneş yüzü görmeyen bir sokaklar labirenti. Dört ay sonunda Medina'da ben yolumu hâlâ iki nirengi noktası arasında hareket ederek bulabiliyorum. Etraftaki kokular inanılır gibi değil ve kokuyu oluşturan şeylerin tümünü tespit etmek güç. Haşhaş, kurutulmuş et ve lağım kolay seçilenlerdir. Hepsinde ruhsuz bir vurdumduymazlıkla sineye çekilen pisliği, yoksulluğu ve hastalığı görürsünüz.

İnsanlar dağdan aşağı sırtlarında kocaman kömür çuvalları taşıyorlar, daha doğrusu kadınlar kömür çuvalları taşıyorlar. Erkekler eşeğe biniyor. Bu toplumda kadının konumu işte bu. Kömür taşıyan bu insanların büyük çoğunluğunun burunlarının bir hastalıktan erimiş olduğunu fark ettim, ancak bunun yaptıkları işle bağlantısı olup olmadığını kestiremedim. Muhtemelen hepsi de bu ciddi hastalığın yaygın olduğu bölgeden gelen insanlar

Haşhaş İslamın uyuşturucusudur, nasıl ki bizimki alkol, Uzakdoğu'nunki afyon, Güney Amerika'nınki kokain ise. Tanca'da haşhaşın tüketimini ya da satışını denetlemeye yönelik hiçbir çaba yok, yerli halkın devam ettiği bütün kahvehanelerde dumandan göz gözü görmez. Yaprakları bir kütüğün üzerinde doğrarlar, tütünle karıştırlar ve uzun ahşap bir ağızlığı olan kilden yapılmış borularda içerler.

Avrupalıların Arap kahvehanelerine uğraması şaşkınlık ya da gözle görülür bir kızgınlığa yol açmaz. Bu mekânlardaki yaygın içecek, uzun bardaklarda çok sıcak sunulan nane çayıdır. Bardağı, ortasından değil de ucundan ya da altından tutarsanız eliniz yanmaz. Arapların gittiği bütün kahvehanelerde haşhaş ya da onların deyişiyle *keyif* satın alabilirsiniz. Ayrıca sıcak çayla

birlikte yemek için haşhaş karıştırılmış tatlı, sakızlı keklerden de alabilirsiniz. Kanabis bitkisinden elde edilen bu sakızlı madde gerçek haşhaştır ve bitkinin yapraklarından ya da çiçeklerinden çok daha etkilidir Bu sakıza *macun*, yapraklarına *keyif* adı verilir Tanca'da kaliteli *macun* bulmak zordur

Keyif bizim marihuanamızla aynı şeydir ve burada, bu maddenin sürekli kullanımının bütün bir halk üzerindeki etkilerini gözleme olanağımız mevcuttur Avrupalı bir doktora, olumsuz etkilerini fark edip etmediğini sordum. "Genellikle, hayır," dedi. "Nadiren uyuşturucu psikozu görülebilir, ancak hastanın müşahede altına alınmasını gerektirecek bir safhaya ulaştığı pek görülmez." Bu psikozdan mustarip Arapların tehlikeli olup olmadığını sordum. "Doğrudan ve kesin olarak *keyif* kullanımından kaynaklanan bir şiddet olayı olduğunu hiç duymadım, dedi. "Sorunun yanıtı: Genellikle tehlikeli değildirler."

Arap kahvehaneleri tek odalıdır, içeride birkaç masa ve sandalye, çay yapmak için kullanılan bakır ya da pirinç bir semaver bulunur. Hasırla örtülü yüksekçe bir bölüm odanın bir ucundan diğerine kadar uzanır Burada daimi müşteriler ayakkabılarını çıkarıp yerlere yayılır ve *keyif* içip iskambil oynarlar – Redondo denen, kırk iki kâğıtlık bir desteyle oynanan, çok basit bir iskambil oyunu. Zamanın akışının dışında, devasa bir rüyanın içinde kavgalar başlar, biter; insanlar gezinir, kâğıt oynayıp *keyif* içerler.

Genellikle bangır bangır çalan bir radyo bulunur. Arap müziğinin ne başı ne sonu vardır Zaman mefhumunun dışındadır. İlk kez dinleyen bir Batılıya anlamsız gelebilir, çünkü olmayan bir tempoyu işitmektedir.

Kazablanka'da çalışan bir psikanalistle konuşmuştum. Bir Arabı analiz etmenin sonunun olmadığını söyledi. Onların üstbenleri temel olarak farklıdır Bir Arabı analiz etmenin imkânsız olmasının nedeni belki de zaman kavramına sahip olmamasıdır O hiçbir şeyi tamamlamaz. İslamın uyuşturucusunun haşhaş olması ilginçtir; haşhaş zaman duygusunu etkiler, böylece olaylar geçmiş, şimdi ve gelecek düzeninde belirmek yerine eşzamanlı bir niteliğe bürünür, geçmişle ve gelecek şimdiki zamanın içinde kaybolur.

Tanca farklı boyutlarda var oluyormuş gibidir. Daha önce hiç görmediğiniz sokaklar, meydanlar, parklarla karşılaşırsınız. Burada gerçek düşün içinde erir, düş ise gerçek dünyaya taşar. Tamamlanmamış binalar köhneyip yıkılır, Araplar yabani ot ya da asma gibi sessizce hareket ederler. Katalepsiden mustarip bir genç, uyurgezer gibi insanlara ve tezgâhlara çarparak pazaryerinden geçiyor. Eski püskü giysilere bürünmüş, yüzü korkunç bir cilt hastalığıyla erimiş, yer yer şişmiş, yalınayak bir adam salt gözleriyle dileniyor. Elini kaldıracak iradeden yoksun. Yaşlı bir Arap şehvetle kaldırımı öpüyor İnsanlar durup insanlıktan uzak bir merakla adama bakıyor, sonra da yollarına devam ediyorlar.

Tanca'da hiç kimse göründüğü gibi değildir Socco Chico'nun sahte kaçaklarından başka, bir de Avrupa'dan gelen gerçek siyasi sürgünler vardır: Nazi Almanya'sından kaçan Yahudi sığınmacılar, Cumhuriyetçi İspanyollar, birkaç Vichy Fransa'sı yanlısı ve diğer işbirlikçiler, kaçak Naziler Kasabada, başka bir yere gitmek için yeterli belgeleri olmayan, itibardan düşer gibi olmuş Avrupalılar cirit atmaktadır. Buradan ayrılamayan, parası ya da belgeleri olmayan ya da ne parası ne de belgesi olan insanlar vardır Tanca dev bir ceza kolonisidir

Tanca'yı en cazip kılan şey tek bir sözcükle açıklanabilir: muafiyet. Yasal ya da başka türlü bir müdahaleden muafiyet. Özel hayatınız size aittir, keyfinizin istediği gibi davranmakta özgürsünüz. İnsanlar arkanızdan konuşurlar, tabii ki. Tanca dedikoducu bir kasabadır ve bu yabancı kolonide herkes herkesi tanır Ama hepsi bu. Hiçbir yasal baskı ya da toplum baskısı sizin davranışlarınızı kısıtlamaz. Görevi, asli görevi olan düzeni sağlamayla sınırlandırılan polis elleri arkasında öylece durur. Bütün yaptığı budur Polis devletinde düşünceyi kontrol eden polisin ya da bizdeki adi suçlar polisinin tam karşı kutbudur.

Tanca, soygun, şiddet ya da düzeni tehdit eden bir harekete yeltenmediğiniz sürece istediğinizi yapabileceğiniz dünyadaki ender yerlerden biridir. Herkesin kendi halinde yaşadığı bir sığınak.

İkinci Bölüm

Lee'nin Günlükleri

Lee'nin Günlükleri

Lee'nin yüzü, kişiliği ilk bakışta tamamen sıradanmış gibi görünüyordu. Bir FBI ajanına benziyordu, ya da herhangi birine. Ancak aksesuarların, birazcık da olsa pitoreskya da barok bir şeylerin yokluğu Lee'yi farklı ve ayırt edilebilir kılıyordu, böylece onu iki kere gördünüz mü bir daha unutamıyordunuz. Bazen yüzü silikleşiyor, bazen de keskin ve çıplak hatları, ısrarla yanan bir ampulün ışığı altında belirginleşiyordu. Pejmürde kılığına, metal çerçeveli gözlüğüne ve kirli, gri şapkasına sinmiş heyecan verici, ayrıksı bir hava yayılıyordu ondan. Nerede olursa olsun bu nesnelerin Lee'ye ait olduğunu anlardınız.

Yüzü, bütün benliğiyle asla bir erkeği ya da kadını sevemeyen, parçalanmış bir ruhu yansıtan üst üste bindirilmiş bir

fotoğrafı andırıyordu. Gene de yoğun bir ihtiyacın bu gerçeği değiştirmek, aşkını yaşamak için onu zorladığını hissediyordu Sevmemenin, sevememenin yükünü diğerinin üzerine atabilmek için genellikle aşkına karşılık veremeyecek birini seçerdi – buzun üzerinde yürüyen biri gibi temkinliydi, ancak söz konusu temkin, buzun kırılması tehlikesinden değil, yürüyenin ağırlığını taşıyacağı düşüncesinden kaynaklanıyordu.

Gerilimi yüksek aşkının nesneleri tarafsızlıklarını ilan etmek zorunda kalırlardı, çünkü kendilerini, doğrudan tehlikede olmasalar da, ateş hattında kalabilecekleri, karanlık emellerin çatıştığı bir kavganın ortasında kuşatılmış hissederlerdi. Lee asla, "aşkını da öldür kendini de" fikrine kaptırmazdı kendini. Sevilen kişi daima ve ebediyen hep bir yabancı, kenarda duran biri, bir seyirci idi.

Öğle yemeği için *Medina*'da yaşayan Brion Gysin'in evine uğradım: Brion, Dave Morton, Leif ve Marv ve yolu Bölge'ye düşen yakışıklı bir Yeni Zelandalı. Berbat, anlamsız bir güruh.

Morton, "Onlar senin ceset olmadığını anlayana kadar tıp fakültesinde ne kadar kalmıştın?" diye sordu bana.

Bir yabancıyı sınamak için kullanılan kalıplaşmış sözcük oyunlarıyla çekingen anıştırmalar. "Bu ayakkabılar feci ibne yapıyor beni, diyor Brion ve öğle yemeğinde ayakkabılarını parlatmaya başlıyor.

Marv, "O sözcüğe karşı çok hassasım ben. Öyle uluorta kullanmasan, diyor, izler ve mat beneklerle lekelenmiş, hasarlı mermerleri andıran yusyuvarlak gri gözlerini genç yabancıya çevirirken... Aman Tanrım!

Ama asıl dehşet verici şeyin bu olmadığını anladım. Odaya şöyle bir göz gezdirince diğerlerinin, hiç kimseyle temasın mümkün olmadığı, uyanıkken görülen bir kâbusun içindeki gölgeler olduğunu fark ettim aniden.

Nedense, bu toplantının tamamen heterolardan oluşan bir topluluktan, sözgelişi birlikte büyüdüğüm St. Louis golf kulübü

tayfasından daha beter olduğunu anladım. Sıkıcı bir şekilcilik hüküm sürer orada. Yavan bir şeydir. Ama, iletişimin önünün tıkandığı geri dönülmez bir noktayı işaret eden buradaki toplu-luk korkunçtu. Söylenmesi gerekip de söylenen hiçbir şey yoktu. Kanatlarını sürten bir böceğin çıkardığı sese benzeyen, yıkıcı titreşimiyle inkâr ve çürümenin yavan uğultusu kaplamıştı odayı.

Rüya: Birkaç yıl önce Arabölge'deyim. Söylediğim her sözü çarpıtıp, biri müstehcen olmak üzere çift anlamlı bir eşcinsel göndermeye dönüştüren aptal bir periye* rastlıyorum. Anlamsız şaklabanlığının altında saf kötülük görüyorum. İki lezbiyenle karşılaşıyoruz, dönüp bize, "Merhaba, yakışıklılar," diyorlar – iğrenerek uzaklaşmama sebep olan bir ritüelden farksız, ruhsuz bir selamlama. İğrenç bir böcek bedenime yapışmış gibi, midem kalkıyor.

Kasabanın uzağında kuru, beyaz bir yol boyunca yürüyorum. Burası tehlikeli bir yer. Birbirine çarpan böcek kanatlarının çıkardığı ses benzeri kuru, kahverengi ve titrek bir uğultu ya da bir titreşimin varlığı hissediliyor Bir köyden geçiyorum: tel örgüler üzerine serili siyah örtülerden oluşan, altmış santim yüksekliğinde, devasa bir arı kovanını andıran tümsekler

Şehre dönüyorum. Her tarafta o kuru uğultu. Tam olarak bir ses değil, daha çok, bir frekans, dalga boyu. Siyah yüzlü Kutsal Adam yaratıyor bu dalgaları. Kumaş kaplı bir kuleye benzeyen bir yerden yürütüyor işlerini.

Kutsal Adam'a suikast düzenlemek üzere anlaşma yapıyorum birileriyle. Bir Arap, dürbünlü tüfek temin edeceğim bir silah dükkânında göstermek üzere, pembe bir kâğıt parçası tutuşturuyor elime. Bir Arkadaş benimle birlikte yürüyor. Şöyle diyor· "Kutsal Adam'a karşı koymanın anlamı yok. Kutsal Adam gerçekliktir. Kutsal Adam haklıdır"

"Yanılıyorsun," diyorum. "Yanılıyorsun! Seni bir daha görmek istemiyorum, sonsuza dek.

Bir çiçekçi dükkânında, çiçekle dolu bir sandığın altına gizlenip Arkadaş'tan kurtuluyorum. Güya sandık benim tabutummuş

* Erkek eşcinsel. (ç.n.)

gibi, yanı başında durup ağlamaya başlıyor, ellerini ovuşturarak bana yalvarıyor Kutsal Adam'ı öldürmekten vazgeçeyim diye. Ben de ağlıyorum, gözyaşlarım sarı tozlara karışıyor, ama vazgeçmemekte kararlıyım.

Büyük Güçler'in, paha biçilmez bir haber alma noktası olduğu için Arabölge'den asla vazgeçmeyeceği söylenir sık sık. Aslında, Arabölge, yalnızca bir savaşın hızlandırabileceği çürümüş bir uygarlığın yavaşlamış nabzı, dünyanın gözü kulağıdır. Burada Doğu ile Batı yanlış anlamanın yarattığı nihai bir çözülme anında bir araya gelir; her ikisi de diğerinde Cevap'ı, Sır'ı arar ve bulamaz, çünkü her ikisinin de vereceği bir cevap yoktur.

Havada uyuşuk böcekler yakalıyorum – gözüne kaçan kirpiği çıkaran ya da burnundaki kılı koparan, kıl pıt diye koptuğunda yağlı, siyah kılı başparmağıyla işaretparmağı arasında çeviren ve ondan ayrılmak istemezmişçesine beyaz köküne bakan birinin aldığı tuhaf hazla. Ben de parmaklarımın arasında kıvranan soğuk böceği ve elime kan ya da yapışkan sıvı bulaşmasın diye kafasını özenle ezerken çıkan yumuşak çıtırtıyı hissettim. –Kan nereden geliyor? Böcekler ısırlar mı yoksa kan mı emerler?– Sonra da ölü böceği bıraktım elimden yere; kuru bir yaprak gibi kıvrıla kıvrıla yere düştü.

Başarısızlık gizemli bir şeydir. Adamın biri nasılsa zaman-mekânla uyum içinde değildir. Maharet dediğimiz, uzmanların derlediği o verileri yorumlama becerisine sahiptir; ancak bir şeyleri hayata geçirmek, üçboyutlu bir dünyada ete kemiğe büründürmek için gereken zaman-mekânı ya da kişiyi bulamadan bir hayalet gibi dolaşır durur âlemde

Başarılı bir banka soyguncusu, gangster, işadamı, psikanalist, uyuşturucu satıcısı, kâşif, boğa güreşçisi olabilirdim, ama uygun koşullar bir türlü karşıma çıkmadı. Yıllar geçtikçe o günün geleceğine olan inancım azalıyor. Kim bilir Zorlamanın

bir anlamı yok. Makûs kaderimi yenme girişimlerim ket vurmalar, felaket sayılabilecek olaylar ve uyarılarla sonuçlandı. Sanki rakibimin en küçük zayıflık belirtisini beklercesine uyanık bir edilgenlik geliştirdim.

Elbette düşüncesizce yırtma girişimleri her zaman mümkündür; göz göre göre ölüme gitmek sayılabilecek şeyler: yanında silah taşıyıp canını sıkan birilerini vurmak, silah zoruyla narkotik mal tedarik etmek. Bu bile dışarıdan gelen bir işarete bakar ya da içinizden, çok derinden gelen bir işarete, ki bu da aynı kapıya çıkar. Dışarısı-içerisi karşıtlığını daima yanlış bir ikilik olarak görmüşümdür Kesin bir ayrım çizgisi yoktur Belki de:

"Onu hemen bana ver, doktor,"

"Pekâlâ ancak bir yıl, o da sıkı bir perhiz. Eli bir kâğıt tomarına gider

"Perhizi boş ver Bilmek istediğim şey buydu.

Ya da sonunda gerçeği fark etmenin bir bomba gibi infilak edivermesi: "Bu temkinli, yaşlanan, korkak tenden kurtulman için son şansın. Neyi bekliyorsun? Bir huzurevinin TV salonunda ahı gitmiş vahı kalmış kalçaların kanepenin üzerine yayılmış bir halde ölmeyi mi?"

Tam da şimdi kedilerin, insanların göğsünde uzanmış yatarken soluklarını içlerine çekip onları boğduğuna dair bir hikâye geldi aklıma. Diyelim, oturuyorsunuz, kedinin burnu sizinkinden iki üç santim uzakta ve her soluk alışınızda kedinin dışarıya verdiği karbondioksidi içinize çekiyorsunuz. Bu hikâye Siyon Liderlerinin Protokolleri'ne* benziyor Kedi düşmanlarının icadı. Ben de kedi karşıtı bir hareket başlatıyorum, onların sinsi, kösnül ve ahlâksız yönlerini vurguluyorum ve toptan bir kedi kıyımı, kedigiller familyasına karşı bir soykırım başlatıyorum Nefret her zaman iyi para getirir

Belki de Hitler bir açıdan haklıydı. Demek istediğim, belki de *Homo sapiens* türünün bazı alttürleri uyumsuzdur. Yaşa ve yaşat

* Yahudilerin dünyayı ele geçirmeleri için Yahudi liderler tarafından yazıldığı iddia edilen kılavuz kitap. (ç.n.)

anlayışı mümkün değildir. Onların yaşamasına izin verirsen, sana yer olmayan ve zaten ölüp gideceğin bir ortam yaratıp seni ortadan kaldırırlar. Mevcut ruhsal koşullar giderek benim katlanamayacağım bir hal almaya başlıyor, ama gene de bu durumu değiştirecek bir fırsat, tutulacak bir yol hâlâ mevcuttur. Güvenlik, senin yaşamanın mümkün olmadığı koşulları yaratan türü yok etmekten geçer. Yani, yakında öleceğim – öyleyse ne önemi var bunların? Bir tür ruhgöçü bana mümkünmüş gibi geliyor. Varım, öyleyse hep vardım ve hep var olacağım.

Aylardır değiştirmediğim, kirlenmiş, parlak pantolonuma bakıyorum; günler, bir şıringanın ucundaki kan damlalarının oluşturduğu uzun bir dizi gibi geçip gidiyor bu negatif zevk Araf'ında, bu nüfuz edilemez konfor kozasında seksi, içkiyi ve bedenin aldığı keskin tatları unutmak işten bile değil.

Farmacía'da işler giderek zorlaşıyor. İki kutu Eukodal almak için neredeyse bütün gün boyunca saat beşe kadar bekledim. Sıfırı tüketmek üzereyim. Damar yok, para yok. Eczanedeki cızırtıyı, denetimin, bir telefon ahizesinden gelen sesleri andıran mırıltısını seziyorum.

"*Muy difícil ahora*," diyor eczacı bana.

Her yere sızan bu denetim salgını da neyin nesi? İntihar eden Alman olayı bir tuzak, düzmece. – Birkaç gün önce bir bardaydım, bir adam gelip bana dokundu. Aynasız olduğunu anladım hemen. Plaza Farmacía'dan daha yeni satın aldığım metadon kapsülleri vardı cebimde. Bundan şüphelenmiş miydi? Yo, Bölge'de söz konusu değildir bu. Adımın Max Gustav olup olmadığını sordu. "Hayır," dedim doğal olarak. Aynasızın elinde bir pasaport vardı, bana benzediğini düşündüğü Gustav'ın resmini gösterdi.

Sonraki gün gazetede Max Gustav'ın şehrin dışında bir çukurda ölü bulunduğunu okudum, anlaşılan aşırı dozda Nembutal alıp intihar etmişti. Bana öyle geliyor ki, aynasız bana Gustav olup olmadığımı sorduğu sırada onun öldüğünü bilmiyorlardı. Otelinden çıkış yaptırmış, geride bir tek valizini bırakmıştı. İki

gün geçtikten sonra otel polisi haberdar etmişti. Polisler valizi açmış, içinde pasaportu bulmuş ve Max Gustav'ı aramaya koyulmuşlardı... Neyse, Plaza Farmacía'ya bir sonraki gidişimde bana reçete olmadan metadon satamayacaklarını söylediler. Max Gustav'ın intiharı yüzünden yeni bir düzenleme yürürlüğe girmişti. Bu da her şeyin nasıl birbiriyle bağlantılı ya da onun gibi bir şey olduğunu gösteriyor Bill Gains'in buraya gelmesi bardağı taşıran son damla olurdu herhalde. Her şeyin iki yüzü vardır. Her şey için belge istiyorlar artık. Neden uyuşturucu satın almak için bir izin belgesi çıkartma yoluna gidilmesin?

Çok şiddetli bir depresyon. Joan* öldüğünden beri kendimi böyle hissetmedim.

Sabah berbat haldeydim, Eukodal bekledim. Durmadan, daha önce karşılaştığım tezgâhtar, garson gibi aşina yüzleri gördüm durdum. Küçük bir şehirde bu tanıdık yüzler çoğalır ve birikir, derken etrafınızı saran aşinalıktan boğulacak gibi olursunuz.

Interzone Café'nin önünde oturmuş Eukodal bekliyorum. Bir oğlan geçti, bir kertenkelenin uçan bir sineği izlemesi gibi başımı çevirip baktım, gözüm kasıklarında.

Param bitiyor Bu illetten kurtulmalıyım.

Yazarken ne yapmaya çalışıyorum? Bu roman geçişler, larva benzeri biçimler, aniden ortaya çıkan telepatik melekeler, yeni biçimleri denetleme ve boğma girişimleri hakkındadır

Dünyada elini kolunu sallayarak dolaşan, her şeyi hastalık ve belayla mahveden gizli, yeni bir güç var gibime geliyor. Dünyanın ücra köşeleri daha iyi durumda sanki, çünkü bu bela oralara kadar ulaşmadı. Denetim, bürokrasi ve hiyerarşi – bunlar hiçbir politik ya da ekonomik programın müdahale edemeyeceği daha derindeyatan bir belanın alametleridir. Bela dediğiniz nedir ki?

* William Burroughs'un 1951 yılında bir âlem sırasında, başına bir hedef koyarak ateş ettiği ve kazara ölümüne sebep olduğu kadın sevgilisi Joan Vollmer. Ayrıca bkz. Önsöz. (ç.n.)

Rüya: Her iki eli de kesilmiş bir adamla karşılaştım. Elinin kesik yerlerine kanamayı durdurmak için su döküyordum ha bire. – Yıllar önce New York'ta genç bir serseri benden bir silah ödünç almış ve bir daha da geri getirmemişti. Anlık bir nefret duygusuyla onu lanetledim. Birkaç gün sonra taşıdığı bir benzin bidonu patlamış ve iki eli de havaya uçmuştu. Sonra da öldü Beddualar işe yarar mı? Elbette yarar, bir dereceye kadar.

Giderek artan depresyon semptomları. En sonuncusu, göğüste yanma hissi.

Canki'yi yazdığım otuz beş yaşına kadar yazma eyleminden, düşüncelerimi ve duygularımı kâğıda dökmekten tiksinirdim. Arada sırada bir iki cümle yazar, sonra da iğrenme ve bir tür korkunun dayanılmaz ağırlığı altında ezilirdim. Şimdiyse yazmak mutlak bir gereklilikmiş gibi geliyor bana, ancak aynı zamanda yeteneğimi kaybettiğim ve hiçbir şeyi başaramayacağım hissini taşıyorum – beynin unutmaya ve inkâr etmeye çalıştığı hastalığı bedenin fark etmesi gibi bir his.

Bu korku hissini hep taşıyorum içimde. Joan öldüğünde aynı hissi yaşamıştım; bir de çocukken salona bakmıştım ve hiçbir dışsal neden yokken içimi öyle bir korku ve çaresizlik hissi kaplamıştı ki hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım. O anda geleceği görmüştüm adeta. O hissi biliyorum ve gördüklerim henüz gerçeğe dönüşmedi Tek yapabileceğim şey, onun gerçekleşmesini beklemek. Bu, Joan'ın ölümü gibi feci bir olay mı, yoksa düpedüz işlerin kötüye gitmesi, başarısızlık ve nihai bir yalnızlıktan örülü, hiç kimseyle bağlantı kuramayacağım içinden çıkılmaz bir karmaşa mı? Adı sanı bilinmeyen bir barda pinekleyen, kafayı sıyırmış bir bunak mıyım yoksa? Bilmiyorum, ama kapana kısılmış ve lanetlenmiş gibi hissediyorum kendimi.

Eukodal beklerken dilencilerle uğraşmak zorunda kaldım. Cadde boyunca dolaşıp duran, belden aşağısı tutmayan iki kız. Yolu tıkıyorlar, pantolonumun paçalarına sarılıyorlar Bankta oturan İngiliz bir denizci. Yüzünü benimkine yaklaştırıp şöyle

diyor: "Gün gelip sen de böyle olabilirsin. Bir kafeye girip bara oturuyorum ve kahve içmeye koyuluyorum. Yalınayak, kir pas içinde, yedi yaşlarında bir oğlan çocuğu koluma dokunuyor. Bu insanlar dilencilik ve oğlancılıkla büyüyorlar.

Çocukluğumun kâbusu giderek kalıcı ruh halim olmaya başlıyor. Atom felaketini önceden haber vermek gibi bir şey mi bu? On altıncı yüzyıldan bir Norveçli rüyasında mantar şeklinde siyah bir bulutun yeryüzünü kararttığını gördü.

Yeni bir yönetim şeklimiz var artık. Tek kişinin yönetimi ya da aristokrasi ya da plütokrasi değil bu, rastlantısal baskılar sonucu mutlak iktidar konumuna yükselmiş ve karar vermelerini önleyen politik ve ekonomik faktörlerden bağımsız olmayan küçük grupların yönetimi. Bunlar benliklerini teslim ederek iktidara gelmiş soyut güçlerin temsilcileridir. Çelik gibi iradeye sahip diktatörler tarihe karıştı. Bundan böyle Stalin, Hitler gibi diktatörler olmayacak. Bu vahim dünyanın yöneticileri kazara yöneticilik konumuna gelmişlerdir; anlayamadıkları devasa bir makineyi yönetmeye çalışan, hangi düğmeye basmaları gerektiğini kendilerine söylemeleri için uzmanlara ihtiyaç duyan, beceriksiz, dehşete kapılmış pilotlara benzemektedirler.

Cank bir anahtardır, hayatın bir ilkörneğidir Birisi cankın tam olarak ne olduğunu anladığında hayatın sırlarına, nihai cevaplara da ulaşmış olacaktır

Hafif geçen canksızlık döneminde yoğun bir şekilde düşsel nostalji duygularına her zaman maruz kalınabileceğinden bahsetmiştim. Bu sabah canksız bir halde uyandıktan sonra gözlerimi kapadım ve bir şehrin varoşlarında, masmavi bir göğün altında, üstünde evler bulunan kayalıklar ve soğuk bahar rüzgârında pat pat diye çarpan beyaz çarşaflar gördüm

Çocukluğumda sıcak bir yaz günü öğleden sonra içtiğim buz gibi Whistle'ın saf hazzı. 1920'lerde Amerika Birleşik Devletleri, hatta Orta Batı muazzam bir imkânlar diyarıydı. Bir gangster, ayyaş bir muhabir, asabi bir borsa simsarı, ülkesini terk etmiş biri, başarılı bir yazar olabilirdiniz. Bu imkânlar, pazaryerinde sergilenirken iştahınızı kabartan mallar misali önünüze

serilmişti. Bir yaz gecesi alacakaranlıkta arka taraftaki basamaklara oturup Whistle içerek, tramvayların Euclid Bulvarı'ndan geçişini izlerken yirmili yılların heyecanının ve nostaljisinin kasıklarımda kıpırdandığını hissettim.

Morfinin mükemmel panzehirinin morfinden yapılması ve vücutta kendi panzehirini oluşturması ilginçtir. Canksızlıkta rüya, mit ve sembol düzeyinde izlenim ve duyumlara artan bir duyarlık husule gelir. Penis üzerinde yarı çürüyen, yarı larva halinde doku parçaları olabilir; bunlar taşıyıcıdan ayrıldıktan sonra daha belirsiz bir doku, başka bir yere yerleşip orada büyümeye başlayacak, hayat barındıran bir tür pelte haline geliyordur.

Sanki Batı St. Louis'i, Lindell Bulvarı'nda hareket eden farları görür gibi oldum. Bir anlığına çok canlıydı sanki. Gözü yormayan bir ışıkla aydınlatılmış bir çalışma odasındaydım, muhtemelen bir apartman dairesinde. Berbat bir yalnızlık hissi. Yaşlandığını, felçli ya da kör olduğunu ve St. Louis'li bir akrabanın sadakasını kabul etmek zorunda kaldığını düşün. Yazmaya devam ediyorum, ne var ki bastırma işi hayal. Piyasa kitaptan geçilmiyor. Hepsi de kadrolu yazarlar tarafından kotarılıyor, hem yaptıkları iş reklam ajansında çalışmaktan farklı değil. Yazdıklarımı okutabileceğim bir Allahın kulu yok, bu yüzden yaptığım işin iyi olduğunu bilsem bile kahroluyorum, çünkü daha yoğun bir yalnızlık duygusuna kapılıyorum.

Arabölge ya da başka bir yerde geçen gerçek olaylara dayalı bir roman yazmak mümkün olur muydu acaba?

Marv ve Muhammet – Sam'in deyişiyle bu "arkadaşlık":

"Bir keresinde bana bir serçe ölüsü vermişti.

Marv'ın o sürtünmeyi andıran biteviye kahkahası, robot gibi, zarafetten yoksun hareketleri. Bu onun hantal olduğu anlamına gelmezdi. Sakar hiç değildi. Marazi bir refleksle, heyecanlanmış

gibi çabuk çabuk hareket ederken asla zarafetle salınmaz ya da diğer bir uç olarak, gerçekten bir tiki varmış izlenimi bırakmazdı.

Muhammet ise – asık suratlı, ebleh, sapına kadar orospu. Yuvarlak, şişko götü yüzünden Arapların gözdelerindendir Şişko göt Arapların çok rağbet ettiği bir şeydir Ne kadar Doğulu ve boktan bir şey, tıpkı kervan ticaretinden kalma bir alışkanlık gibi.

Marv bunları diline pelesenk etmiştir: "Araplarla takılmasına bir şey demem, tamam mı, ama onu başka bir Amerikalı ya da Avrupalıyla yakalamayagöreyim. Hele bir yakalayayım, gör o zaman sen. Bu dünyada istediği şeyler uğruna mücadele etmelidir insan.

Merak ediyorum, acaba Muhammet'in gerçekten de kendine ait arzuları var mıdır, yani, içinden gelen ve onu arzusunun peşinden koşmaya iten bir şey? Ama bunların işleyişi böyle değildir. Fantezi değil, fırsat harekete geçirir onları. Bu kısmen, Araplar için seksin her an ulaşılabilir olmasından kaynaklanır; hayal kırıklığına, kaçınılmaz ertelemeye, masrafa girmeye, sırtının sıvazlanmasına alışkın bir Amerikalı için bunu yapmak hiç kolay değildir. Arap istediği an doyum sağlayabilir, çünkü eşcinsel ilişkiye dünden razıdır.

Marv'ın dediği gibi, "Sabah saatin üçüdür, Ali Ahmet'le karşılaşır ve ona, 'Yapmak ister misin?' diye sorar. Bu standart ibaredir Bütün iş beş dakikada biter." Öneriyi yapanın diğerine bir şey vermesi âdettendir Birkaç peseta, üç beş sigara. Ne olursa. Herhangi bir şey. Bu yüzden bir Arabın aradığı bir tip yoktur, özel beklentiler söz konusu değildir Erkek ya da kadın, hepsi seks demektir onun için. Yemek yemek gibi. Her gün yaptığınız bir şey.

Burada görmek istediğim hiç kimse yok. Arkadaşlık meselesi yüzünden, taşrada yaşayamam. Nerede olursa olsun, görmek istediğim hiç kimse yok diyebilirim. KiKi, on dakikalık eğreti muhabbet ve seksten ibaret, o kadar; Çinlide rehinde bıraktığım aile mücevherlerini düşünmekten çoğunlukla iktidarsızım. Azaltmalı ya da bırakmalıyım. Fiyat, altından kalkamayacağım

bir noktaya yaklaştı. O siktiğimin Almanı buraya gelip intihar etmek zorundaydı sanki! Onun yüzünden her zaman reçete almak gerekiyor. Neden bu haltı başka bir yerde yemedi? Ya da başka bir şekilde? Bütün gün boyunca akşam sekize dek iki kutunun gelmesini bekledim

Benim gördüğüm ve hissettiğim şekliyle, olaylardan oluşan bir roman. Nasıl bir başı ve sonu olabilir? Sadece bir süre devam edip sonra duruveriyor, Arap müziği gibi.

Komşu evde birkaç Arabın şarkı söylediğini duyuyorum. Bu müzik ha babam sürüp gidiyor, sesler bir azalıyor bir çoğalıyor. Neden bıkıp kapatmıyorlar çenelerini? Hiçbir şey ifade etmiyor, bir işe yaramıyor. Bir canlılık barındırmıyor, ya da bir duygu. Piyango numaralarını söyleyen bir çocuk korosunu andırıyor, ya da bir tütün ihalesindeki uğultuyu. Herhalde tef çalıp söylüyorlar ve dans ediyorlar. İkide bir anlamsız bir boşalma noktasına ulaşıyorlar ve herkes avazı çıktığı kadar yanık bir of of çekiyor. Sonra biraz duruluyorlar, muhtemelen aynı şeyleri bir kez daha yapabilmek için biraz soluklanıyorlar. Bu şey hüzünlü mü, neşeli mi, uğursuz mu, tatlı mı? Herhangi bir insani duyguyu ifade ediyor mu? Ediyorsa da ben hissetmiyorum

Belkemiğine ulaşıp, orada uzun beyaz bir sinire dokunarak dinleyiciyi orgazma ulaştırabilecek bir müzik notası bulunabilir mi diye merak edip durmuşumdur. Karın bölgesinde gerilim artar, uzun dalgalar halinde bütün bedene yayılır ve rektumdaki dalgalanma ani bir kreşendoya ulaşır. Arap müziği işte buna benziyor Duygulara yer vermeksizin, sinirleri tıngırdatıp, bağırsakları döverek mekanik yollardan üretilmiş bir orgazm.

İğne vurup Bagdad'a gittim, Leif ve Marv oradaydı. Kafenin işletmecisi, beceriksiz bir ressam olan Algren. İlk adı varsa bile ben hiç duymadım. Uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklı, buz gibi buyurgan biri. Arabölge'ye ilk geldiğimde bazı resimlerini

sergiliyordu. Pek ahım şahım şeyler değildi. İçlerinde en iyileri olan Sahra manzaraları, Dali'nin düşsel peyzajlarında resmettiği çıplak ve tekinsiz kayaları ve çölü çağrıştırıyordu. Yeteneği var, çizebiliyor ama bunu yapması için gerçek bir nedeni yok Resimde olduğu gibi insan ilişkilerinde de tutuk olduğunu fark ettim. Onunla iletişim kuramıyordum. Beş para etmez bir vahşi olan genç bir Arap ressamla yaşıyor. Sevilen bir restoran sahibi olarak Algren mükemmeldir, buz gibi bir soğuklukla sıcakkanlılığın yerinde uyumu. Mekânının dünyaca ünlü bir yer olacağını umuyor.

"Dün gece vestiyer vizon paltolarla doluydu. Arabölge para kaynıyor," diyor. Belki öyle, ama şimdilik biraz uzakta gözüküyor. Parayı ona zengin yaşlı bir kadın sağladı. Algren'in bir meteliği bile yok, ama kendini zengin biri gibi lanse edip zengin olabilecek bir yapıya sahip. Algren biraz çılgındır, bu da onun işini kolaylaştıran bir şeydir Paranoyakça kibirlidir. Kimse için asla iyi konuşmaz, gözde bir gece kulübünü işletecek biri de böyle olmalıdır Herkes de kendisinin bir istisna olduğunu, Algren'in gerçekten sevdiği biri olduğunu düşünmek ister.

Kulübünde Rif'ten gelen birkaç Arap müzisyen –üç kişilik bir cazbant– ve dans edip şarkı söyleyen küçük bir oğlan var. Oğlan on dört yaşlarında ve bütün Araplar gibi yaşını göstermiyor Yüzünde hiçbir ergenlik kıpırtısı, heyecan ya da canlılık belirtisi yok. Yüzü yaşlanmış bir çocuğun, bir maymunun algılama kapasitesine sahip kuklamsı yüzünü andırıyor Ona verdiğiniz parayı türbanına takıyor, paralar alnından sarkıyor. Parayla ne yapar acaba? Avaz avaz şarkı söylüyor – bu açgözlü, fırıl fırıl dönen kuklanın böğürdüğü Arap müziğinin iniş ve çıkışları işte. Kalçalarını sadece yanlara değil, bir aşağı bir yukarı, oynak ve tuhaf bir şekilde çalkalayarak attırıyor. Cinsel ve algısal güdüleri tamamen iç içe geçmiş. Para dışında hiçbir sebeple biriyle yatmak aklına gelmez. Onda gençlikten, gençliğin müphemliğinden, utangaçlığından ve sevimliliğinden eser yoktur Arsız ve kaşarlanmış yaşlı bir orospu olup çıkmış; benim için ancak bir cinsel obje olabilir, o kadar.

El değiştiren bir yığın naylon gömlek, fotoğraf makinesi, saat, seks ve uyuşturucu, Arabölge'ye kâbusumsu bir hava verir. Bu dört başı mamur serbest piyasa ortamını alttan alta tehdit eden bir şeyin varlığı hissediliyor. Tepedeki yeni polis şefinin dosyaları kabardıkça kabarıyor – dosyalarıyla fetişist bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyorum onun.

Eczacı günlük Eukodal dozumu verirken zokayı yutmuşum gibi yılışıkça sırıtıyor. Bütün Bölge bir tuzak ve gün gelecek kapanacak. Şak diye değil, yavaşça. Kapandığını göreceğiz ama kaçamayacağız, gidecek hiçbir yerimiz olmayacak.

Yeni polis şefinden bahsetmişken... Buraya ilk geldiğimde KiKi'nin annesi biricik oğlunu ayarttığım için beni aynasızlara şikâyet etmiş, ya da öyle bir şey. Matty'nin evinde kalıyordum Matty yemin billah, evin önünde bir dedektifin dolaştığını söyledi – sonradan adamın bir aynasız değil, KiKi'ye göz koymuş yaşlı bir lubunya, bütün olanların da bir Arabölge uydurması olduğu anlaşıldı. O sıralar Portekizli beleşçi Antonio, uyuşturucu yüzünden polisin benim peşimde olduğu söylentisini çıkarmış. Bölge'den tüyeceğimi bekliyormuş.

Matty işini seven, şişko, orta yaşlarında, ibne bir Aşk Tanrısı. Salonda bana sitemkâr bakışlar atıp durdu: *"Ahh*, on beş yıldır Bölge'deyim, daha önce evimde böyle bir şey olmadı. Şimdi iki haftadır evimde bir İngiliz var. Onunla çok iyi işler yapabilirdik ama evimi gözetlemedikleri bir an yok."

Polis maskaralığı ve korkunç annenin ön kapıdan girişi. KiKi'yi Marv'ın odasına sokmaya çalışıyorum, "Ateşli oğlanlarını başka bir yere sok, Lee, diyor Üzeri atmıklı bir mendil sonunuzu hazırlayabilecek bir kanıttır. En iyi çözüm onu yutmaktır.

Bunları yeniden tedavi gördüğüm hastaneden yazıyorum. Tipik bir Arabölge mekânı. Katolik rahibelerin hemşire olarak çalıştığı, İspanyollarca idare edilen bir Yahudi hastanesi. İspanyolların her işinde olduğu gibi burada da işler yalapşap, ciddiyetten uzak bir şekilde yapılıyor, Tanrıya şükürler olsun. Sabahın köründe sizi uyandırıp üstünüze ılık su boca edecek bir hemşire yok. Kuzey Dakota'dan gelen İsveçli bir hemşireye

cankilerin neden tenlerine değen suya tahammül edemediklerini anlatmanın bir yararı yoktur ki. On gündür buradayım ve daha banyo yapmadım. Sabahın sekizi ve gündüz nöbetinde çalışanlar yaklaşık yarım saat sonra gelirler Yan odada biri acılar içinde kıvranıyor Korkunç, insana ait olmayan, karından gelen bir ses. Neden iğne yapıp susturmuyorlar? Çekilecek gibi değil! İnsanların inlemesini duymaktan nefret ederim, acıma duygusundan değil, çok rahatsız edici bulduğumdan.

Bu olay, annesi kanserden ölmekte olan ve kodein yerine annesinin morfinini alan bir canki hakkında yazdığım yazıyı hatırlatıyor bana. Morfin yerine kodein almak doğrudan morfin çakmaktan ve su ve şeker karışımlı plasebo almaktan daha kötüdür. Plasebo, morfinin vereceği rahatlama için can atan, acıdan kıvranan dokularla plasebonun içinin bomboş oluşu arasındaki boşluktan doğan şoktan dolayı bedeni, saf mal almış gibi mucizevi bir etkiye sürükleyebilir. Oysa kodein acının keskinliğini köreltir, böylece sıvılaşıp yayılır ve ortadan kaldırılması imkânsız, katı, gri bir sis gibi hücreleri kaplar.

"Daha iyisin ya?" İnleme kesilmişti.

"Çok daha iyi, dedi kadın içtenliksiz ses tonuyla.

Biliyor, diye geçirdi aklından adam. *Onu asla kandıramam.*

Belki de insan Rusya ya da onun uydu devletleri gibi topyekûn bir polis devletinde daha iyi hisseder kendini. Olabilecek en kötü şey gerçekleşti. Dış dünya en derindeki korkularınızın –ya da arzularınızın?– farkındadır Ruhunuz, beklenmedik baskı değişikliklerinden ıstırap çekmez. İçsel ve dışsal baskılar eşitlenmiştir

Bir ara, Viyana'nın Rus Bölgesi'ndeki bir Türk hamamında başka birinin pasaportunu alan ve Demir Perde'den çıkamayan bir adamın öyküsünü yazmıştım. Tabii ki daha bitmedi. Beni ne sanıyorsunuz, ucuz şeyler yazan bir romancı mı?

Viyana'nın üstündeki gökyüzü hafif, sert bir porselenin mavisi gibiydi, soğuk bahar rüzgârı Martin'in sıska bedenini sarmalayan geniş gabardin paltosuna bir kırbaç gibi çarptı. Kasıklarında, şiddetli olmayan ve diğer ağrılardan farklı bir diş ağrısı gibi arzunun sancısını hissetti. Bir köşeyi döndü; Tuna binlerce ışık zerreciğiyle gözlerine battı, rüzgârın amansız kuvvetini hissetti ve dengesini sağlayabilmek için olanca gücüyle öne doğru eğildi.

Eğer sınırda muhafız yoksa, hiç de tehlikeli değildir, diye düşündü. *Beni bir Türk hamamında casusluk yapmakla suçlayacak değiller ya.* Bir kafe gördü ve içeri daldı. Devasa bir oda, nerdeyse bomboş. Eski Pullman marka yataklı vagonlardaki gibi yeşil döşemeli koltuklar. Yuvarlak, sivilceli yüzlü, beyaz kirpikli, asık suratlı bir garson gelip duble brendi siparişini aldı. Brendiyi bir dikişte içti. Geğirdi, sonra midesi sıcaklık ve mutluluk dalgasıyla yatıştı. Bir brendi daha söyledi. Garson gülümsüyordu şimdi.

Aman, ne olursa olsun, diye düşündü. *Olsa olsa beni Rus Bölgesi'nden atarlar*

Buharın sıcak kavrayışını bekleyerek oturdu, kendini bırakmış bir halde, bir amip gibi eriyerek, sıcaklık, rahat ve arzunun içinde çözülerek.

Niye bir yerde çizgiyi çekeyim ki? Bir insan yapmak istediği şeyi önünde sonunda yapar, fikir olarak ya da fiilen... Ama kimsenin sana bir gerekçe sunduğu yok. Üçüncü brendi ihtiyat merkezlerini uyuşturmaya başlamıştı. *Sertleştim ve bir oğlan istiyorum, Roma Hamamları'na, Rus Bölgesi'ne gitmek istiyorum, ya da hayır Viyana'nın bölündüğü sırada ibne bir temsilcimiz olmaması ne şanssızlık. Ruslar Roma Hamamları'nı ele geçirmeden çoktan barikatlara ulaşırdık.*

Modern İsveç mobilyalarından kotarılmış bir barikatın arkasında zor durumda kalmış bir eşcinsel alayı gördü. Yalpalayıp sendelediler, yapmacık pozlar ve marazi haykırışlar eşliğinde öldüler. Hepsi de uzun boylu, sıska ve çirkin ibnelerdi, Levi's ve oduncu gömleği giymişlerdi, uzun sarı saçları, deli gibi bakan mavi gözleri vardı, hep bir ağızdan çığlık atıp duruyorlardı. Titredi. *Belki de otele dönsem iyi olacak ve hayır, aman Allahım!*

Tramvay kalabalıktı, ayakta gitmek zorunda kaldı. Beti benzi atmış insanlar düşmanca ve kuşkucu davranıyor, onunla göz göze gelmek istemiyorlardı. Prater'den geçiyorlardı. Rus Bölgesi'ndeydi. Savaştan önceki Prater'i hatırladı; insanlarla dolup taşan, tavlanacak bir sürü oğlanın gezindiği kocaman bir parktı burası. Şimdiyse, soğuk mavi gökyüzüne doğru kasvetli ve netameli bir edayla yükselen bir dönmedolap haricinde bir şey barındırmayan geniş bir moloz alanı. Tramvaydan indi. Biletçi, tramvay köşeyi dönene kadar arka platformdan sarkıp Martin'i izledi. Martin sigarasını arıyormuş gibi yaptı.

Evet, işte Roma Hamamları'na gelmişti, pek değişmemişti burası. Sokak boştu. Belki de hiç oğlan olmayacaktı. Ama bir genç yaklaşıp ondan ateş istedi. *Hiç de fena değil*, diye düşündü. *İçeride daha iyilerini bulurum*.

Oda için ödeme yaptı, sonra cüzdanını ve pasaportunu bir emanet kasasına bıraktı.

(Bu, yanlış pasaportu alıp tutuklandıktan ve Budapeşte ya da Demir Perde'nin ücra bir köşesine yollandıktan sonra oluyor.)

Yeni bir tür özgürlük öğrenmişti, içsel korku ve gerilim noktasına kadar sınırlarını zorladığı süreğen bir gerilimi ve korkuyu yaşama özgürlüğünü; böylece hissettiği baskı en azından dengelenmiş oluyordu ve yetişkin hayatında ilk kez yaşadığı anda tamamen rahatlamanın, tamamen keyifli olmanın ne anlama geldiğini öğrenmişti. Tüm varlığıyla yaşadığını hissediyordu. İtibarını ve bir birey olarak varlığını ezmeye çalışan güçler onu belirgin kılıyordu, öyle ki hayatı boyunca kendi değerinden ve itibarından hiç bu kadar emin olmamıştı.

Yalnız da değildi. Yavaş yavaş devasa, düşsel bir yeraltı olduğunu keşfetti: Kâğıtlarını inceleyen bir polis birden bir arkadaşı haline geliveriyordu. Sonra, Viyana'daki tramvayda ondan bakışlarını kaçıran, hasmane yüzlerin ne anlama geldiğini öğrendi, çabucak sunulan arkadaşlıklara güvenmemeyi de.

Martin Batı'dan ayrıldığından beri yedi kilo vermişti. Eli şimdi karnının üstünde duruyordu, hayvansı bir uyanıklıkla sert

ve canlı kaslarını hissederek. Basamaklarda ayak sesleri. İki adam, yabancı. One World pansiyonundaki herkesin ayak sesini tanırdı. Bir çırpıda yataktan kalktı. Ne yaptığını bilerek, temkinli bir şekilde ağır bir gardırobu kapının önüne itekledi. Odanın diğer ucuna yürüyüp pencereyi açtı ve yangın merdivenine çıktı, sonra da pencereyi arkasından kapattı. Fena halde sallanan demir merdivenden çatıya tırmandı. Gardırobun gürültüyle yere çarptığını duydu. Karşı çatının mesafesi en az iki metreydi. Etrafına bakındı. Kalas falan yoktu. Pencerenin açıldığını duydu.

Atlamak zorundayım, diye geçirdi içinden.

(Devam edecek)

KiKi'yle yattık. Dün gece benimle ilgili gördüğü erotik rüyalar onu perişan ettiği için bir türlü boşalamadığını söyledi. Külahıma anlatsın.

Kells Elvins'le akşam yemeklerinde yeni bir numara geliştirdik. Mekke'deki Kutsal Siyah Kaya'yı* kaçırıyoruz ve fidye istiyoruz. Bir helikopterle alçalıp Kaya'yı alıyoruz ve kocaman bir Anka kuşu gibi tekrar göğe yükseliyoruz, Araplar helikopterin arkasından meydanda koşuşturuyorlar ve bize lanetler yağdırıyorlar. (Kim bilir belki de Kaya yerinden oynatılamayacak kadar büyüktür?)

Lee, sol elinde tuttuğu bir şırıngayla duruyor, kanın ne kadar gizemli bir şey olduğunu zihninde tartarak. Bazı damarlara öğleden sonra iki buçukta iğne yapabiliyordu. Diğerleri gece damarlarıydı, kafasına göre bir gözüküp bir kaybolan damarlar. Lee, sezgilerinin onu pek yanıltmadığını fark etmişti. Sağ eliyle şırıngayı almaya kalkınca, içinden bir ses solu dene diyordu. Bedeni hangi damara vurulacağını biliyordu. Otomatik yazıda

* Hacer-ül Esved: Kâbe'nin doğu köşesinde cennetten geldiğine inanılan bir buçuk metre kadar yükseklikte parlak siyah taş. Tavafa (Kâbe'nin etrafında dönmeye) Hacer-ül Esved'den başlamak ve burada bitirmek sünnettir. (ç.n.)

olduğu gibi, bedeninin kontrolü devralmasına izin veriyordu iyileşmeye başladığı sıralarda.

Yatağın başucundaki komodinin üstünde duran pirinç mumlukta yanan bir mum vardı yalnızca. KiKi ve Lee yatakta yan yana uzanmışlardı, çarşaf kalçalarına kadar örtüyordu bedenlerini. Bir *keyif* cigaralığı döndürüp duruyorlardı aralarında, derin soluklar çekerek ve dumanı tutarak. KiKi'nin iyi huylu zonası vardı, sırtında büyük bir öbek halinde çıkmıştı ve koltukaltındaki bezlerde şişkinlik vardı. Lee, parmaklarını iltihaplı yerlerde gezdirdi hafifçe, sorular sordu, zaman zaman ciddi bir tavırla başını sallayarak. Mum ışığı ve duman, fısıltılar ortama törensi bir hava katıyordu...

Aşağıdaki, İspanya'da bir harp meclisince idama mahkûm edilen genç bir adamın hikâyesidir (İspanya'da idam cezalarıyla ordu ilgilenir):

Antonio yatak olarak kullandığı ve üzeri eski gazetelerle kaplı demir rafa oturdu. Yana kaykılıp dizlerini göğsüne çekti ve ellerini hayalarına bastırdı.

Bir harp meclisi! diye düşündü. *Bir Kızılderili kabilesinin uyguladığı acımasız müstehcen ritüelleri aratmıyor Ta doğduğumu fark ettikleri günden beri peşimdeydiler Ama hayvanlara özgü o tuzakları sezme yeteneğim vardı – doğru yemi buldukları güne kadar. Acemice yapılmış bir kapandı ve yaprakların altına gizlenmiş ilmiği, Tío Pepe'nin Yeri'nde geçirdiğim ilk gece görebilirdim. Daha doğrusu, başka bir yere bakmıyor olsaydım görebilirdim*...

Kararma Geri dönüş Müzik (Kesinlikle TV ve Hollywood işinde gözüm var):

Tío Pepe'nin Yeri'ne gitmek için erkendi, burası saat dokuzdan sonra, diğer barlar kapandıktan sonra gidilen ve geç saatlere kadar açık kalan bir yerdir. Barda kimseler yok. Bir konyak söyledim. Müzik kutusunun önünde duran bir oğlan vardı. Pantolonunun üstüne düşen, üzeri delikli, beyaz yazlık bir gömlek giymişti. Gömleğin altından, iğrenç ve yapay bir

renk cümbüşü içinde, meşrubatlarda görülen o klorofil yeşiller, kırmızılar, turuncular, floresanla aydınlatılmış kokteyl barlarına özgü morlar, uçuk pembeler ve dinsel objelere ait maviler arasından hayvansı bir çeviklikle tutuşan diri, genç bedeni seçebiliyordum. Müzik kutusuna yaslanmış, kalçasını yana kaydırmıştı, şarkı isimlerini okuyabilmek için başını eğmişti – üzerinde oynaşan o tiksindirici renklerin altında, duruşunda gençliğe ait bütün o sakarlık, zarafet ve sevimlilik okunuyordu.

Bir şeyin reklamına benziyor, diye geçirdim içimden, ama kastettiğim tam da bu değildi. Müzik kutusuna yaslanmış bu genç figürde bir türlü peşimi bırakmayan bir çarpıcılık vardı. Sonra aniden, kendi ekseni etrafında dönüverdi. Soluğumun havayı korkunç bir fısıltıyla içeri çektiğini duydum sanki. Yüzü yoktu. Yüzünün olması gereken yerde yaralı dokudan oluşmuş biçimsiz bir kitle vardı...

Çelişkileri çözmenin, bölük pörçük, bağlantısız tasarıları bir araya getirmenin, yolunu buldum: Tek yapacağım Lee'nin Arabölge izlenimlerini yazıya geçirmek olacak. Eserin parçalı niteliği yöntemin tabiatından kaynaklanıyor ve bu parçalılık gerektiğinde ortadan kalkacaktır Yani, romanda yazar Lee'ye yer veriyorum ve bunu yaparak kendimi ondan ayrıştırıyorum, böylece o başka bir karakter haline geliyor, elbette yapıtın odağında yer alan, önemli bir yere sahip ancak bire bir ben olmayan bir karakter. Bu, böyle sonsuza kadar bir dizi düzenleme içinde devam edip gidebilir, ancak ben, kendimi temsil eden bir kişi hakkında yazarak yapıtın içinde yer alan biri değil, her zaman gözleyen kişi olmaya devam etmeyi yeğlerim

Kendimi tamamen işime vermem gerekirken bunları yazıyor olmaktan suçluluk duyuyorum. Herifin biri çıkıp, "Hiçbir şey kaybolmuyor ki, diyor Nükleer atık gibi yığılan, bedenimin ve ruhumun dışarı attığı sidik, bok, tırnak kesikleri, kirpik ve sümük birikintisinin altında boğulacak gibi oluyorum. "Allah aşkına çek git karşımdan!" Mektuplardan oluşan bir roman yazmıştım

zaten. İstediğim zaman alıp birini bir yerlere sokuşturabilirim ya da onunla bir deliği tıkayabilirim anladın mı..

O baş belası üniformasız teğmenin salonda sessizce gezindiğini duyabiliyorum. Düğmelerini ve apoletlerini söküp aldılar, ancak ne yazık ki onu sabah vakti ya da başka bir zaman asma işini savsakladılar Eğer bunu bilme lütfuna erişmediyseniz söyleyeyim: Burada Kipling* tarafından yazılmış olan "Dany Deever'ın İdamı" adlı şiire atıfta bulunuluyor Esaslı bir heyecan arıyorsanız korse giymiş, geçkin bir tenorun, "Danny Deever'ın İdamı"nı, ardından da ısrarlı bir tezahürat yapılmadığı halde, "Ağaçlar"ı söyleyişini dinlemelisiniz.

Dediğim gibi bu boktan teğmen eskisi sanki bir büyü yapıp beni öyle aptallaştırıyor ki kendimi bu berbat eşcinsel imaların içinde buluyorum. Dün gece ona dosdoğru söyledim, artık onun bu saçmalıklarına dünyada katlanamayacağımı: "Joe Reeves'i tanımıyor musun? Nasıl olur? Oğlanlardan hoşlanır o! Hiç böyle bir şey duydun mu Bill? Hah hah hah hah ha. Gözlerini Kells'e dikiyor.

Burama kadar geldi, gerçekten. Üstüne üstlük daktilo gene saçmalamaya başladı. Bu lanet olası daktilo öldürecek beni – mekanik şeylerden zerre kadar anlamayan biri asla ve asla ikinci el bir makine almamalı– ama bu teğmenden yardım istemeden evvel kan ve şırınga iğnesiyle yazacağım.

Metadonla kafayı buldum. Bütün Arabölge'yi, İspanya'nın güney şeridini Eukodal sayesinde satın aldım. Dediğim gibi, kafam iyi, iktidarsızım ve bedensiz, ucu bucağı olmayan bir arzuyla kıvranıyorum. KiKi ile *manāna*** randevum var Yeniden tedaviye başlamam gerekiyor. KiKi elbiselerimi ve bütün paramı almış, millete beleş ampul dağıtıyor–

Bir spor ayakkabısı geçirdim ayağıma. Üzerimde bir çamaşır ipinden ödünç alınmış bir pantolon, tenisten ya da dağ

* Rudyard Kipling (1865-1936), İngiliz romancı, şair ve öykü yazarı Kipling'in atıf yapılan şiirleri, arkadaşını öldüren ve idama mahkûm edilen bir askerin öyküsünün anlatıldığı "Danny Deever" ve İngiltere'nin ağaçlarına bir methiye sayılabilecek "A Tree Song" adlı şiirlerdir. (ç.n.)

** (İsp.) Yarın, sabahleyin. (ç.n.)

yürüyüşünden dönüyormuşum gibi kirli bir eşofman, *dégagé** bir havada, nihayet özel seyahat çeklerimden birini bozdurmayı başardım. Seyahat çeklerim bile hatalı, biraz güvenilmez ve tedirgin edici. Anlarsın ya, kimse onların aslında sahte ya da düzmece olduğundan şüphelenmiyor. Tek düşündükleri bende bir tuhaflık olduğu.

Şişman, sarışın bir azman olan danışma masasındaki çavuş muavini zayıf, sakat, kızıl saçlı bir ayyaş söğüşleyicinin ayaklarına kapandı: Herifin bir iki tel kızıl saçı kalmış, kafasından çıkardığında alnında iz bırakan, eski püskü gri bir şapkası var – o kadar dar, anlayacağınız. Neyse, bizim aynasız masadan kalkıp, yine Kızıl diye tanınan ve belli bir mekânı olmayan başka bir yankesiciden ayırt edilebilmesi için Brooklyn'li Kızıl adıyla bilinen bu bir deri bir kemik kalmış, orta yaşlı ayyaş söğüşleyicinin ayaklarına kapanıp hırlamaya başlıyor. Kızıl, dayak yiyeceğini sanıp ürküyor.

"Kızıl!" Hezimetin korkunç sesi, zihnin karanlık hücrelerinde yapılan ve yenilgiyle sonuçlanan içler acısı bir savaş. "Kızıl Oğlan!" Kızıl'ın ayakkabısını ısırarak öpmeye çalışıyor. Kızıl yeniden geri çekiliyor.

"Dinle, teğmen! Ben sadece dileniyordum, o kadar "

Teğmen kocaman albino bir kurbağa gibi sıçrayıp ayağa kalkıyor. Titreyen ayyaş söğüşleyiciyi paltosunun yakalarından tutuyor.

"Teğmen! Dinle beni. Ben yapmadım.

Kalın, güçlü kollarıyla Kızıl'ın kollarını kıskıvrak yakalıyor. Elini Kızıl'ın ensesine atıyor ve onu bir vahşi gibi öpüyor da öpüyor.

"Kızıl Oğlan! Yıllarca seni nasıl beklediğimi bir bilsen! İlk defa gelişini hatırlıyorum, 15.'den Dolan'la birlikte. Yok yok, 15. değildi o sıralar, 9.'ydu...

* (Fr.) Rahat, gailesiz, vurdumduymaz. (ç.n.)

Kızıl tiksintiyle karışık korku ve temkinli bir tebessümle karşılık veriyor *Aynasız kafayı yedi. Sakin olmalıyım... sakin...*

"Bir bilsen, senin için kaç gece gözyaşı döktüm, Kızıl Oğlan.

"Aaa, bu olmaz ama, teğmenim. Benim basurum var"

"Başkalarıyla aşna fişne yapmadın di mi, ha? Acaba diyorum şu yer cilasını kullansak mı?" Bu son cümleyi söylüyor, sert, işini bilen bir aynasızın ses tonuyla.

Daha demin hastanenin alt katında biri öldü. Dua okuduklarını, kadınların bağırışlarını duyabiliyorum. Ölen, beni durmadan inleyerek rahatsız eden ihtiyar Yahudiydi.. Aman, çıkarın şu leşi buradan. Diğer hastaların moralini bozuyor. Cenaze levazımatçısının yeri mi burası!

Bu notları yazıya geçirirken karşıma çıkan düzey ve zaman kaymaları: Geçmişin yeniden kurgulanması, yaşadığımız an –hangi malzemenin seçileceğini belirler bu–, ufukta beliren gelecek; ben burada oturmuş, canksızlıktan kıvranırken hepsi birden üstüme üstüme geliyor, çünkü dün gece ve bu sabah eksik dozda metadon aldım.

Aşağı inip ölü adamın odasının önünden geçtim. Yüzü örtülmüştü, iki kadın burunlarını çeke çeke ağlıyordu. Onu birkaç kez, hatta bu sabah ölmeden iki saat önce görmüştüm. Şiş karınlı, çalı gibi sakalları olan, durmadan inleyen çirkin, ufak tefek bir adam. Ölümü ne kadar da iç karartıcı, sevimsiz ve anlamsız!

Tanrıdan dileğim, asla lanet olası bir hastanede ölmemek. *Louche** bir barda ölmek en iyisi, ciğerimde bir bıçakla ya da kafatasım bir bira şişesiyle parçalanmış, belkemiğine saplanmış bir kurşunla, başım, tükürük, kan ve biraya bulanmış bir halde ya da kısmen pisuarda, böylece fark ettiğim son şey, sidiğin keskin amonyak kokusu olsun –bir keresinde Peru'da tuvalette sızıp kalmış bir ayyaş görmüştüm. Öylece yerde yatıyordu, saçı sidiğe bulanmıştı. Güney Amerika'daki bütün pisuarlar gibi bu

* (Fr.) Berbat, itibarsız, beş para etmeyen. (ç.n.)

pisuar da sızıntı yapıyordu ve yerde yarım santim sidik vardı– ya da bir Kızılderili kulübesinde öleyim, bir ırmak kenarında sığ bir kumlukta, kodeste ya da dayalı döşeli bir odada tek başıma, bilmediğim bir yerde toprağın üstünde ya da dar bir sokakta ya da metro peronunda, hurdahaş bir arabada ya da uçak enkazında, üzerinden dumanlar çıkan bağırsaklarım kırık metal parçaları üzerine dağılmış bir halde... Neresi olursa olsun da bir hastanede, yatakta ölmeyeyim...

Bu gerçekten bir dua: "Dua edersen, duan gerçekleşebilir" Elim ayağım tutarken ölmezsem, bu durum bizim neslin karakterine uymaz. Oğlanı Dave Kammerer'ı bir izci bıçağıyla bıçakladı, Kaplan Terry bir sınır kasabasındaki gece kulübünde bir Afrika aslanının saldırısı sonucunda öldü, Joan Burroughs sarhoş bir hödüğün –bu ben oluyorum – Giyom Tell hevesine kapılıp kafasındaki viski bardağını vurmaya kalkması sonucu alnından vuruldu, Cannastra son bir içki almak için hareket halindeki bir metro vagonundan dışarı çıkmaya kalkınca öldü – son sözleri, "Beni içeri çekin!" oldu. Arkadaşları onu içeriye çekmeye çalıştılar, ancak paltosu ellerinden kayıverdi ve Cannastra bir direğe çarptı– Marvie aşırı dozda beyazdan öldü–

Marvie'yi Jane Caddesi'nde paçoz bir odada görüyorum, ona orada hizmet ederdim –kulağa iğrenç geliyor, değil mi?–, yani beyaz kapsülleri satardım, malı başka bir yerden ziyade odasına getirmenin daha iyi bir fikir olacağını hesaba katarak; aralık ortasında siyah ayakkabıları ve çorapsız ayaklarıyla kılıksız mı kılıksız herifin teki. Bir keresinde kapsülü getirdim, o da kolunu bağladı. Pencereden dışarıya bakıyordum – birisinin damar araması kadar sinir bozucu bir şey olamaz. Başımı çevirdiğimde kendinden geçmişti, kan gerisingeri şırıngaya dolmuştu ve kanla dolmuş şırınga kolundan sarkıyordu, sırçadan bir sülük gibi –işte, dayalı döşeli bir odada, yatağın üzerinde dudaklarının morarmaya başladığını, kanla dolu şırınganın kolunda sallandığını görüyorum. Dışarısı kararmaya başlıyor. Bir neon ışığı yanıp sönüyor, yanıp sönüyor, her şavkımada yüzü iğrenç bir kırmızı-mor karışımına bulanıyor– "Gimpie'nin

beyazından şaşmayın. Onun gibisini bulamazsınız!" Marvie yarın müşteri aramak zorunda kalmayacak. Büyük Vuruş'u çaktı.

Danimarkalı Leif elleri bağlı halde Kuzey Denizi'nde boğuldu – lubunyanın tekiydi zaten. Roy'un işleri ters gitti ve kendini astı Tombs'da – "Nasıl olur da bir kumru tek başına yaşar, anlayamıyorum," derdi hep. Sonra, canciğer çocukluk arkadaşım P Holt, bir arabanın kırılmış ön camı şahdamarını kesti. Arabadan çıkardıklarında ölmüştü. Birkaç tanesi hastanelerde ve acil servislerde öldü, ama onlar da belalarını başka bir yerde bulmuşlardı. Meksika'daki antropoloji bölümünden arkadaşım Foster omurilik iltihabından gitti "Kapıdan girdiğinde zaten ölüydü, diye anlattı bana hastanedeki doktor sonradan. "İçimden, 'Dosdoğru bir cenaze levazımatçısına git, tabutunu seç ve içine girip kıvrıl. Anca gidersin, diyesim geldi.

İspanyol metadonu daha önce de canımı sıkmadı değil. Birkaç defa içinden bir ya da iki boş ampul çıkan paketlere rastladığım olmuştur. Tesadüf? İspanyol beceriksizliği? Ixnay. Bu İspanyol fabrikaları Avrupa'nın güneyini metadon bombardımanına tutuyor.

Her on kutudan birine bir tane boş ampul koymak mı daha güvenli, yoksa bütün ampulleri sulandırılmış karışımla doldurmak mı? Karar vermek zor. İnsanların boş ampuller konusunda yaygara koparması daha muhtemel, ancak bir mazeret sunmak daha kolay. Her ne kadar bir metadon fabrikasında böyle şeylerin olmaması gerekiyorsa da, bu tür hatalar olabilir Bu türden bir yanlışlık değil. Sulandırılmış karışım konusunda insanların şikâyetçi olmaları daha zayıf bir ihtimaldir, ancak böyle bir şeyin olması ciddi bir durum anlamına gelir ve sus payı verilmeyen ya da olaya siyasi açıdan yaklaşan birileri olaya el koyup inceleme başlatabilir. Buna gerekçe bulmanın imkânı yoktur işte. İyice gemi azıya aldılar Dün gece kullandığım mal *düpedüz suydu*. Hiç de zekice değil.

Adam sinirlenmeye başlıyor. Oğlanı ciyaklıyor, ille de yıldızlara yaraşır o yakutlardan istiyor: "Baba, sen benim için en iyisini

alırsın. Sarışın olan oğlanı ise ismarlama yapılan bir Daimler istiyor, öyle uzun olsun ki köşelerden bile dönemesin – yalnız beş para etmeyen herifler döner köşelerden. Kaliteli takılırsan, oraya buraya dönmezsin. Kokotlar acayip bir şekilde kaçışıyorlar, birileri tuzlu uranyum madeni kakalamış ona. (Uranyum madeni yeni bir dalavere. Madene bir tüp içinde nükleer atık gömüyorsun, böylece radyasyon ölçüm aleti deli gibi ötmeye başlıyor. Ya da içine gizlenmiş elektrikli bir motoru olan hileli bir ölçüm aleti kullanıyorsun, böylece istediğin yerde sinyalleri artırıp azaltıyorsun.)

Son zamanlarda kirli işlere epey kafa yoruyorum. Bütün suçlar içinde sanatsal açıdan en tatmin edici olanı şantaj gibi geliyor bana. Yani, kurbanın bütün blöflerinin, yaygarasının ve savunmasının çöktüğünü gördüğün, onu ele geçirdiğin o gerçek an. Bir sonraki sözleri, tabii ki konuşabilirse, "Ne kadar istiyorsun?" olacaktır Sahiden tadından yenmez gibime geliyor. Böyle bir işten feci keyif alabilir insan.

Mesela, diyelim adamın biri oğlanını balkondan itti ve olayın bir kaza olduğunu, çocuğun ayağının bir yığın K-Y ve ıvır zıvıra takıldığını ve parmaklıktan aşağıya düştüğünü iddia ediyor Tanık yok. Adam temiz görünüyor Derken, Willy Lee çıkageliyor.

Lee: "Anlıyorsunuz ya, Bay Throckmorton, meteliksizim.

Throckmorton: "Meteliksizmiş! Neden böyle iğrenç bir şeyi bana anlatmaya geldin bilmiyorum. Çok bayağı. Sizde gurur diye bir şey yok mu?"

Lee: "Amerikalı bir arkadaşımıza yardım etmek için bu aleti benden satın alırsınız diye düşünmüştüm. Güçlü dürbünü olan, uzak mesafe görüntü almaya yarayan, Alman casusların kullandığı türden bir kamera. "Birazcık tuzlu.

Throckmorton: "Rehinciye götür. Fotoğrafla işim olmaz."

Lee: "Ama bu çok özel bir alet. Şu pencereden bakın... *Söylesene*, bu o çocuğun düştüğü balkon değil miydi?"

Throckmorton ona buz gibi bir ifadeyle bakıyor. Lee kekeliyor, tedirgin olmuş gibi davranıyor.

Lee: "Umarım tutup yanlış bir şey söylememişimdir Sizin

için korkunç bir şok olmalı, bir dostu kaybetmek... hem de öyle *iyi* bir dostu... Demek istediğim, *Medina*'nın diğer tarafına bakan o balkonda kurduğum tuzağı kimseler göremez, ama o balkondan bir fotoğraf çeksem benim kaldığım yeri, camların ne kadar kirli olduğunu, hatta kırık bir camın bantla kapatıldığını görebilirsiniz..."

Throckmorton (saatine bakarak): "İlgilenmiyorum. Eğer şimdi müsaade edersen, bir randevum var...

Lee: "Zamanınızı aldığım için özür dilerim... Dediğim gibi, benim evimi gösteren bir fotoğraf çekebilirsiniz, ya da diğer tarafın fotoğrafını çekebilirsiniz – *sizin* evin tarafını. Evinizin birkaç resmini çektim, Bay Throckmorton... Umarım küstahça davrandığımı düşünmüyorsunuzdur." Birkaç resim çıkarır. "Hiç de fena bir fotoğrafçı sayılmam. Belki evinizi ve balkonu gösteren bu fotoğraflardan bazılarını satın almak istersiniz...

Throckmorton: "Lütfen evimden gider misiniz?"

Lee: "Ama Bay Throckmorton, bu resimlerden bir tanesi gerçekten çok ilginç." Resmi Throckmorton'un yüzüne beş altı santim yaklaştırır Throckmorton irkilir. Öfkeli bir haykırış hırıltı halinde boğulup gider boğazında. Kalp krizi geçiren yaşlı bir adam gibi, eline geçirdiği bir sandalyeye yığılıp kalır

Lee: "Şarkının dediği gibi, *Bayım*, ışığı görmeye başlıyorsun. Senin adın neydi, tatlım?" Throckmorton'un oturduğu sandalyenin kolçağına yaslanır ve muzipçe onun saçlarını karıştırır. "Çok iyi anlaşacağımıza dair bir his var içimde... birbirimizi epey sıkça görecekmişiz gibi bir his."

Asıl eserimi yazmaya bir türlü başlayamayacağım, ya da gerçek anlamda başlamayacağım gibi bir his var içimde. Yaptığım şey kaçış, oyalanma, oraya buraya çiziktirilmiş notlar. Bir gölün kıyısında yürüyorum, göle dalmaktan ürküyorum ama gölün bitki örtüsünü ve canlılarını –iki eski göz ağrım– inceliyormuş gibi davranıyorum. Kendimi vermeliyim bu işe, her bir lanet olası hücremi bu işin hizmetine koşmalıyım.

Aman Tanrım! Yazdıklarım, ölümümden sonra yayımlanan özyaşamöyküsel zırvalara benziyor – eserin kendi kendini

geliştirmesi ve hasbelkader yorumlayabildiğim ve yazıya dökebildiğim ölçüde beni yansıtması gerektiğini belirten karşılıklar yazan, Lee'nin sevgili arkadaşı ve yayıncısına gönderdiği mektuplar. Tek yapmam gereken korkmadan, çekinmeden kafamın dikine gitmek.

"Bu sıralarda Lee'nin yaratıcılığı en düşük seviyedeydi. Amansız bir bunalım içindeydi. 'Bazen, diyor yayıncısına yazdığı bir mektubunda, 'nefesim kesiliyor' ya da 'soluk almayı hatırlamam gerekiyor'"

Eserimin parçalı, bağlantısız niteliği yöntemden kaynaklanıyor, gerektiği ölçüde kendine bir çıkış yolu bulacaktır Tanca romanı, Lee'nin Tanca izlenimlerinden oluşacak, doğrudan kişiler ve durumlarla ilgileniyormuş havası veren romana özgü klişelerden değil. Demek istediğim, *romana yazarı ben dahil ediyorum*.

Judo ve gerilla savaşı hakkındaki kitapların sivil kurbanları. Şehir kulübünde kokteyl: Gençliğinde harika bir atlet olan ve biraz göbek bağlasa da hâlâ güçlü olan, sarkık dudaklı, asık suratlı, küllü sarı saçlı bir adam başka bir adamın önünde duruyor ve adamı alıkça bir saldırganlıkla süzüyor

"Bovard, seni otuz saniyede öldürebilirim. Yok, yok, on saniyede. Bir judo kitabım var. Bak şöyle–" Dizini Bovard'ın sırtına dayayarak üzerine çullanıyor. "Sol elimin ortaparmağını gözüne sokuyorum, aynı anda dizim böbreğine çalışıyor ve âdemelmanı sağ dirseğimle parçalıyorum ve dönüp ayağının üstüne..

Bir hizmetkâra yaraşır sivri sözler Kahvaltı vakti geçeli yarım saat oldu. Telefonu açıp kahvaltı istiyorum, aptal küçük sürtük sanki haddimi aşmışım gibi yüzünde şaşkın ve nalet bir ifadeyle çıkageliyor.

Lafımı sakınmadan şöyle diyorum: "Bakın *señorita*" (düzülmemiş, iyi aile kızı, yani bakire genç hanım anlamına

gelen *señorita* sözcüğünün İngilizcede karşılığı yok; altmış yaşındaki fahişelere bile nezaketen *señorita* diye hitap edebilirsiniz – hele onlardan bir şey bekliyorsanız, çaktınız mı, onun bir *señorita olmadığını* ima etme saflığına düşmemelisiniz), neyse, "Bakın *señorita*," diyorum, "kahvaltı saat sekizde. Oysa saat sekiz otuz oldu

Çevresindeki herkes tarafından sevilmek gibi bir derdi olan uyuşuk, ahmak Amerikalılardan değilimdir. İnsanlar benden nefret etseler de umurumda değildir; sanırım birçoğu da nefret ediyordur Benim asıl derdim, bu konuda nasıl bir tavır içinde olduklarıdır. Az sayıda insanla sınırlı şefkatim, cehennemdeki beş para etmez nemrutları teskin etmeye dönük rezil bir çabayı da kapsayacak değil ya.

Elbette, canksız bırakabilirler beni. Bir keresinde bıraktılar da, ben de bastım yaygarayı, gidip bu berbat deliğin sorumlusu olacak o doktor bozuntusuna çıktım. (Peşin çalışan tek müşterileri ben sayılırım. Eğer yarı Yahudi olduğumu falan iddia etsem beleşe kalırım burada.) Şikâyette bulunmamın amacı, birilerinin ampulleri araklayıp, bana su şırınga ettiğini ortaya çıkarmaktı, oysa mal muhtemelen fabrikada Yahudi bebekleri gibi kıyılıyordu,* şimdi bütün bebekler nasıl kıyılıyorsa. Gece vardiyasında çalışan bir hemşire var, bir cankiyi andırıyor, ama kadınlar ve Çinliler söz konusu olduğunda emin olmak çok zor. Neyse, bir gece bana saf su enjekte etti, ondan beri bana bakmasını istemiyorum–

Dilimin üzerinde kayan yıllanmış bir konyak gibi, intikam alamayan, intikam almaya cesaret edemeyen mecalsiz insanların nefretinin tadını çıkarıyorum. *Yani, eğer onları ezmekte gerçekten haklıysam, eğer bana cidden kötü davranmışlarsa, anlatabiliyor muyum?* Geçen sene Mexico D.F'te** ölen torbacı İhtiyar Dave için yazdığım mezar kitabesi: "Tam bir cankiydi sanki, bir başka cankiyi ince işini yaparken yakaladığı anlarda olduğu gibi."

---

* Yazar *cut* fiilini hem kesmek, boğazlamak hem de bir uyuşturucuyu başka bir maddeyle karıştırmak, seyreltmek, sulandırmak anlamında kullanıyor. Bebek: küçük içki şişesi. (ç.n.)

** D.F Federal Bölge (Districto Federal). (ç.n.)

Burası bir *timarhaneyi* andırıyor. Şu anda odamda yerleri silen, aynayı asan, yatağı dışarı atıp yerine bir diğerini yerleştiren, perdeleri değiştiren, elektrik düğmesini tamir eden, çarpışıp İspanyolca ya da Arapça birbirlerine bağıran altı kişi var; ha bir de yalnızca Fransızca konuşmaya tenezzül eden kırıtkan bir ibne elektrikçi – Arabölge'de yalnızca Fransızca konuşmak bir üstünlük belirtisidir İspanyolca bir şey sorarsınız, Fransızca karşılık verirler, bu size haddinizi bildirmek anlamına gelir. "Yalnızca Fransızca konuşurum," teranesini okuyan vatandaşlar Bölge'deki en acınası boklardır, hepsi de gösteriş budalası, yapmacık kibarlardır (alt orta tabakaya özgü, düzmece İngiliz zarafeti çağrışımıyla) ve genellikle ceplerinde bir frank bile bulunmaz. Bu elektrikçi, içi boş, yürüyen bir zırh gibidir Reich'çı bir psikanalistin, elektrikçinin maskesini düşürmeyi başardığını görür gibi oluyorum. Psikanalist neye uğradığını şaşırmış, donup kalmıştır, afallamıştır, titreyen eliyle gözlerini kapatmaya çalışır: "Geri tak! Yüce İsa aşkına, geri tak onu!"

Oyun yazarı Mark Bradford ile tanıştım. "İsmini duyamadım, dedi.

"William Lee.

"Aa!" Elimi bıraktı. "Neyse şey, izninle." Bir sonraki gün Arabölge'yi terk etti.

Başarı basamaklarını tırmanan birisi için Willy Lee uğursuz bir tiptir Onunla, tepetaklak düşerken karşılaşırsınız. Bir mekâna asla işleri iyiyken gelmez. Willy Lee ortaya çıktı mı biliniz ki çöl rüzgârları boş barları ve otelleri kumla doldurmakta, petrol vinçlerini yaban sarmaşıkları sarmaktadır. Bomboş bürosunda kafayı yemiş bir emlakçı – kangrenli ayağını yalayan aç bir kurt: "Evet, bayım, der, "bu işyeri yeni kuruluyor"

Başarılı bir besteci, himayesine aldığı genç bir Arap şaire şöyle der: "Eşyalarını topla, Baştankara. Willy Lee Socco Chico'da. Arabölge boku yedi.

"Neden? Tehlikeli midir? Onu görmek zorunda değiliz ki.

"Onu *görmek mi?* – sanmam. Bak mesele şu: Bir uygarlık –Maya, Kuzeybatı Kıyısı, Kuzey Pasifik– onu belirgin kılan

özelliği bu arketipleri üreten bir adamdan ya da küçük bir topluluktan alır. Sonra bu arketipler binlerce yıl değişmeden kabul görür Fakat, Lee dolaşırken kendi arketiplerini üretir Artık işler değişmiştir. Arabölge, çürüyen, olgunlaşmamış, larva halindeki arketiplerin kokusundan geçilmez durumdadır şimdi. Socco'daki o titreşen sessiz uğultuyu fark ettin mi? Bunun anlamı şudur: Birileri arketipler peydahlamaktadır ve hemen tüymekten başka çare yoktur... Bak, ben başarılı biriyim, çünkü mevcut arketiplerle kaynaşıyorum. Lee'nin arketiplerini kabul edersem, hatta onlarla tanışmaya kalkarsam hele o huyları!!!" Besteci ürperiyor. "Yok, bana uymaz. Hazırlan, Capri'de Cole ile buluşuyoruz.

Daha demin bir sigara sardım... Çok tehlikeli bir parti, Miss Green Sol kolunun altındaki yapay memeden uzun bir nefes çekince zom oluyorsun, babalık... Meksika'da bir defasında kalitesiz bir ot sarıp otobüse binmiştim Kemerimin altına, tam kasıklarımın üst tarafına, kılıfı içinde sokuşturduğum küçük bir tabanca –41 kalibrelik, kısa, çift namlulu Remington marka bir cep tabancası– vardı... Birden tabancanın patladığını sandım, barut ve yanık kumaş kokusunu alabiliyordum, hissizleştiren o berbat şoku hisseder gibi oldum, sonra da kanın, sidik gibi tıp tıp diye yere damladığını... Sonra silahı kontrol ettim ve horozun kırılmış olduğunu ve tabancanın pekâlâ kazara patlayabileceğini anladım

Amerikan Karşıtı Faaliyetleri Araştırma Komitesi'nin Chris Goodwin'in ensesinde olduğunu biliyorum. An meselesi. Onu bir zamanlar tanıyordum, şekerim. Beş para etmeyen, parti üyesi bir komünist. Eşcinsel elbette. Solcu tabloid gazete *Sundial*'da çalışan Liz adında Yahudi bir travestiyle evlendi. Hatırlarsın, bir İngiliz beyefendisi gibi takılan koruyucu melekleri –Duc du Ventre'ın maskeli balosuna kocaman bir prezervatif takmış bir

çük kılığında gelince beynelmilel sosyeteyi allak bullak eden ünlü seks tüccarı–, prezervatif milyarderi Arnavut iflas edip İkinci Dünya Savaşı sırasında kendini vurunca kopan gürültüyü hatırlarsın. Kauçuk bulamıyordu, üstüne üstlük Houston'lı ciklet tüccarı Alcibiades ona Meksika ham sakızı işinde kazık atmıştı –belki de uzun çizgi arasındaki bilgileri dipnot haline getirmeli.– Chris onunla neden evlendi bilmiyorum. Allah bilir, işin aslını anlamadan olayın cazibesine kapılmıştır *New Yorker*'da çıkan karikatürden bahsetmiş miydim? Dışişlerinde çalışan bir nonoş bir diğer nonoşu ziyaret ediyor. Çocuklar ikisinin birden üzerine çullanıyor, neyse, ziyarete gelen nonoş diğerine şöyle diyor: "Valla, hayatım, bu önden yapma işini bayağı abartmışız!" Neyse, karısı Liz, Pakistan'da Kürtler tarafından öldürüldü – burada kastettiğim lor peyniri* değil, Himalayalar'da yaşayan bir haydut türüdür.– Sonra Chris karısının cesedini taşıdığı bir ciple geliyor ve şöyle diyor: "Zavallı Rachel Gittiği her yere neşe katardı. Kürtler, işte. Kürtlermiş! Moskova'dan aldığı talimatlar üzerine ortadan kaldırdı onu. İşin doğrusu, Rachel, "aristokratlara yaraşır bir yaşamı benimsemiş" incellikten yoksun ve taşkın biri olup çıkmıştı. – Moskova'dan gönderilen ültimatomdan alıntılıyorum bunları. Milton Berle** ya da heves duyan başkaları için Boklara*** da bir atıfta bulunmakta fayda var...

Bir de asteğmenleri uzak tutmak için geliştirilen, enzimlere karşı koruyan yeni diş macunları çürümüş lubunya kokusu yayan bir lubunya-savar (Amerikan Donanması'nın geliştirdiği köpekbalıklarını uzak tutan madde çürümüş köpekbalığı kokusu yaymaktadır Bir köpekbalığını avından uzaklaştırmaya bile birebir)

Üniformasız teğmen, donunu, yani kendi deyişiyle, takım taklavatını örtmeye yarayan süspansuarlı mayosunu kaybet-

* *Curd*, (kesilmiş süt, lor peyniri) ve *Kurd* (Kürt ı sözcüklerinin sesteşliğine dayalı bir sözcük oyunu. (ç.n.)

** 1908-2002 yılları arasında yaşamış, "Bay Televizyon" adıyla bilinen, şovlarında kadın kılığına giren Amerikan komedyen ve TV yapımcısı. (ç.n.)

*** *Turd*: bok. Burroughs, sesteş *curd* ve *Kurd* sözcüklerine dayalı oyunu sürdürüyor. (ç.n.)

ti. Daha doğrusu, hizmetçi çamaşırları yıkarken kaybetmiş ve bizimkisi bir haftadır söylenip duruyor.

Bugün hizmetçi bana donu gösterip, "Bu onun mu?" diye sordu, eliyle odasını göstererek. Ben de, "Sanırım, onun sizin olamaz herhalde, madam," dedim.

Tipik Arabölge muhabbeti: "Şekerim, sana en güzel kekleri nereden alacağını söyleyeyim. Dışı tatlı çörek şeklinde, içi kremalı, ve şekere bulanmış... Mekke otobüs terminalinin hemen karşısında, toptancılar çarşısında. Çekici bir oğlan yapıyor kekleri, bu arada, oğlan yollu."

Sırtlarında dağlardan taşıdıkları kömür çuvallarını getiren, çirkin mi çirkin, vahşi kadınlar var Berberi kadınlar bunlar, yüzleri peçesiz, mavi bir şerit dövme tam burunlarının altındaki oluktan üstdudaklarına, altdudaklarından da çenelerine kadar uzanıyor. Acaba bu şerit dövme, tam ortadan, amlarına, göt deliklerine kadar uzanıyor mu? Sanırım bunu, "Doğu'nun Gizemleri" başlığı altında bir yerlere yazmaktan başka çarem yok. Rehberimiz bir homo... Kömür taşıyan bu yaşlı vahşilerin çoğunun burunlarının erimiş olduğunu fark ediyorum.

Bu kadınların yanından iki ibne geçiyor: "Şekerim, bu insanlar düpedüz dikkatsizlikten kaybediyorlar burunlarını.

Arabölge, ergenleşmemiş çocuk takıntısı olan sübyancılarla dolu. Beni açmaz. On üç yaşa kadar sabredemeyen biri iflah olmaz bir ahlâksızdır

Yukarıdaki notları B.Y.Y –Bir Yerlere Yamanacak– başlığı altında bir dosyaya koydum. Bu noktada, "yamama" gibi angarya işleri yapacak geniş bir kadrosu olan zengin bir yazar fantezisi kuruyorum. Emrimde çalışan, "Benim Küçük Gayretkeş Kunduzlarım"* adını verdiğim kadın ve erkeklerden oluşan bir grubum var... Yazarımız sadist zorbanın tekidir, anlayın işte. Gelip işlerin nasıl gittiğine bakıyorum, bu arada, onların gerçekten kunduz olduğu kurgusunu ileri sürüyorum, onların kunduz kürkünden takım elbise giymelerini zorunlu tutuyorum, yokla-

* *Eager beaver*: İyi niyetli olmakla birlikte, yaptığı iş, kopardığı gürültü kadar etkili olmayan kişi. (ç.n.)

ma için onları hazır tutuyorum... "Sally Kunduz, Marvin Kunduz" vesaire, vesaire.

"Aman ha, dikkat edin üzerinize ağaç devrilebilir," diyorum muzipçe, kopuk parmağımı göstererek.

Anthony Burgess'in kitaplarındaki gibi korkunç bir güç gösterisi. Kimse çocuk kitapları yazan bu insanların neler çektiğini hesaba katıp hakkını teslim etmez. Çocuk kitapları yazan bir yazarın Kafkaesk bir kişilik olduğunu keşfettim. Adam kendisini eğlence olsun diye çocuk hikâyelerine gizlemiş.

Örneğin, ruhunu temiz tutmak ve angaryadan kurtulmak için "çiftliğinde" yardımcılara –kendi deyimiyle muavinlere– ihtiyacı olduğunu söyleyen Nalet İhtiyar Eli Kesik'in hikâyesi var.

"Yalnızca şurayı imzalaman yeterli, ahbap. Ömrün boyunca pişmanlık duymayacaksın.

Ne yazık ki oduncu Albrecht şartlı olarak yaşadığı küçük dairesine –yani, zaten başka birine kiralanmış olan ya da kira sözleşmesi henüz biten bir daire; tek beklentiniz, ev sahibi gerekli belgeleri getirip sizi kapı dışarı etmeden birkaç gün olsun orada kalmaktır– döner dönmez yaptığına bin pişman oldu. Albrecht hayatı boyunca şartlı dairelerde yaşamıştı.

Ancak bir elektron mikroskobu ve virüs filtresiyle deşifre edilebilen sözleşmenin 9 (v) maddesini okuyamadıysa da Albrecht, kendisini Eli Kesik'e –ismi buydu çünkü çevresindeki aveneyi etkilemek için ikisi hariç elinin bütün parmaklarını kesmişti, sonra da, "Geri alırım!" demişti neşeyle sakatladığı ellerini ovuştururken, "Geri alırım!"– satmakla büyük bir hata yapmış olduğunu anladı.

"Bilmiyorum, valla," diye düşündü Albrecht. "Gerçekten güzel şeyler söylüyor, benim için de bir parmağını kesti... Öyle her muavin, ihtiyarın bir parmağı bende diyemez. Bazıları hiçbir şey alamadı."

"Evet. iki genç oğlan, çırılçıplak, ormandaki bir açıklıkta, dev gibi uydurma bir ayın altında, o kadar büyük ve yakın, kocaman, yumuşacık ve bembeyaz bir göt gibi, çaktın mı? Sanki elini uzatsan dokunup parmaklayabilecekmişsin gibi ve her tarafta ormana ait binlerce ses. Kayıp Şehir'i birbirinin kollarında bulmuşlardır.

"Peki onlar, sivrisinekler ve anlaşabiliyorlar mı?" (Bu çarpık sözdizimi yönetmen J.R. tarafından itinayla geliştirildi. Bir J.R. efsanesi yaratmaya çalışıyor, çaktınız mı?) "Sabah kalkınca götlerinin şişip sıçamayacak hale geldikleri oluyor mu? Hayır. Ormanın büyülü sabahına açıyorlar gözlerini. Sevecen bir rüzgâr hafifçe götlerine değiyor, ince, taş gibi sert bedenlerinde parmaklarını gezdirerek. Yarı uykulu bir şekilde, ritmik kasılmalarla hareket etmeye başlıyorlar...

"Bakın çocuklar, Hays Bürosu'ndan gelmeleri an meselesi. Dün geleceklerdi, ancak Sansür Kurulu koordinatör yardımcısı, Kızılderili bir oğlanın kanosunda otuzbir çekişini seyrederken sandalından suya düşmüş; bu sırada kamışına bir *candiru* girmiş, o da mahluku çıkarması için bir büyücüye yapmadığını bırakmamış." (*Candiru* çükünüze, götünüze ya da bir kadının amına saldıran ve oraya kancalarla tutunan, beş santim uzunluğunda, beş milim çapında, yılanbalığına benzeyen bir yaratıktır. Bu hareketle ne yapmaya çalıştığı bilinmemektedir, *candiru*'nun yaşam döngüsünü doğal ortamında inceleyecek hiçbir kurban da çıkmamıştır ortaya.)

"Peki, neden vızıldayan sürüler onlara hücum etmiyor? Onları aşk mı koruyor? Daha neler! Sekiz saat etkili DuPont B-22 Sinek Kovar kullanıyorlar da ondan. Sivrisineklerin Demokles'in kılıcı altında bir İngiliz barındaki gibi –'Lütfen acele edelim, kapatıyoruz...'– doyasıya içtikleri Madagaskar cangıllarından Lapland'ın arktik bataklıklarına kadar her yerde rahatça sıçabilir, gönlünüzce düzüşebilirsiniz."

Portekizli beleşçi gelip Lee'nin masasına oturdu. Lee, başını kaldırıp, "Merhaba Antonio, otursana, dedi. Antonio'dan gelen talepkâr sinyalleri görmezden gelip yazmaya devam etti. Antonio dudaklarını büzüp içini çekti. Zayıf kan dolaşımına delalet olan mavi-mor renkteki minik ellerini çırptı. Garsonun aşağılayan bakışlarından kurtulmak için maymunsu yüzünü başka yöne çevirerek bir bardak su söyledi.

"Bill, hayatımın felaketleriyle keyfini kaçırmak istemezdim senin. Bir Avrupalının hastalık ve açlıkla dolu hayatı. Öksürdü. "Amerikalılar bu tür şeyleri anlayamazlar Sizler – aptal, kaba, duygusuz... Bilsen sizlerden nasıl *nefret ederiz.*" Lee'nin koluna dokunup gülümsedi; kirli, ucuz, takma dişleri ortaya çıktı. "Senden değil, elbette. Sen diğer Amerikalılardan farklısın. Senin bir kalbin var hiç olmazsa.

"Evet. Bir de karaciğer, akciğer ve midem var. Neler geçiriyorsun o pis kafandan? Sanki bilmiyorum da...

Antonio duymamıştı. Boşluğa bakıyordu, yüzünü maymunsu bir hınçla buruşturmuştu.

"Ya! Siz Amerikalılar için ben üç kuruş karşılığında ucuz numaralar yapan bir şebekten başka bir şey değilim Hatta üç kuruştan bile *azına*... Hatırlıyorum da on dört yaşındayken, iki Amerikan tüccar denizci Lizbon'da kalabalık bir caddede bana masalarında otuzbir çektirdi. 'Sanırım bahsi kazandım, Joe. 'Evet, sanırım kazandın. Her şeyi gözlerimle gördüm, valla. Ve bir tomar esküdo* çıkarttı. O parayla Portekizli bir aile bir sene geçinirdi. 'Bu ne kadar *ediyor*, Joe?' Bir madeni para çıkardı cebinden... Antonio başparmağı ve işaretparmağını birleştirerek çirkin bir hareket yaptı – Lee, Antonio'ya alışıktı, ancak bazen insanı ifrit edecek kadar kötücül bir çirkinlik bulurdu onda.

"'Ha, yaklaşık bir sentin beşte biri.

"'Sence bu çok mu? Onu şımartmak istemem.

"'Aman, neyse. Birazcık hayır işlemekten zarar gelmez.

---

* Portekiz'in eski para birimi; önceleri Portekiz yada İspanya'nın idaresindeki ülkelerde kullanılan para. (ç.n.)

"'İyi ama, ya bu şebek şükran krizine girip ta şuracıkta geberiverirse? Daha küçük bir şey yok mu?'"

"'Bekle bir saniye. Hah, evet. Bundan küçüğü olamaz. Şu at dışkısının içine atıver'"

Antonio'nun Amerikan aksanını taklit edişi tam bir kayıt gibi mükemmeldi, ancak biraz karışıktı. Brooklyn ve Chicago, California, Doğu Texas, Maine ve Aşağı Güney şiveleri, sesin orada olmayan sahibi, hızlandırılmış üst üste bindirilmiş bir filmdeki gibi masada bir belirip bir kayboluyordu.

Garson, su dolu bardağı masaya küt diye bıraktı, su Antonio'nun koluna sıçradı. Antonio yiyecekmiş gibi baktı garsona. Garson, bir havluyla masayı sildi, döndü ve uzaklaştı.

"Şükran bekliyorsunuz. Sizin paranızı dişlerimizle at bokunun içinden çıkarıyoruz, *sonra*, çenemizden at boku damlarken sizin o dayanıklı, kaliteli botlarınızı öpmemizi ve 'Ah, teşekkürler Coni. Cömertliğin için teşekkürler... Soylu bir Avrupalı ailesinden gelen birinin kız kardeşini düzmesini seyretmeye tenezzül ettiğin için ve performansımı beğendiğin için teşekkürler İnan ki bunu beklemiyordum Gerçekten de çok naziksin... dememizi mi bekliyordun?"

Sesi kulak tırmalayıcı bir ciyaklamaya dönüştü. Lee, başını kaldırıp baktı, pek rahatsız olmuşa benzemiyordu

"Damarlarında yedi yüz yıllık soylu kan dolaşan ben! Orospu çocuğu hanzo bir domuzun, bir Amerikalının ayaklarını öpeceğim, ha!"

Öfkeden kudurmuştu, azgın bir kediden farksızdı. Aniden protez dişi ağzından fırladı, kafasını ileri uzatıp şak diye yakalamaya çalıştı. Lee, Antonio'nun ağzındaki o mide bulandırıcı fazlalığın, etten kanalın bir ucundaki dişlerin netameli ve azimli asalak bir solucan gibi, sessizce masanın üzerinde kaydığını gördü.

Protez, masada kayıp Lee'nin kucağına düşüverdi. Lee protezi çabucak masanın üzerine fırlattı, sonra da hemencecik pantolonunu sildi. Antonio protezini alıp, bir eliyle masa örtüsüyle sildi. Diğer eliyle yüzünü kapattı. Yüzünü buruşturarak takma

dişlerini yerleştirdi. Nihayet, korkunç bir gülümsemeyle Lee'ye döndü; sıkıntıdan terleyen yüzü bir hayli yıllanmış balmumu gibi sapsarıydı.

"Ama sen diğer Amerikalılar gibi değilsin. Sen... iyi bir herifsin."

"Hiç çalışmayı düşündün mü, delikanlı?" diye sordu Lee.

"Tanca'da iş yok ki.

"Bak, Café de la Paix'nin sahibini tanıyorum. Part-time tuvalet bekçisi olarak seni işe sokabilirim. Hem dürüst, saygın bir iş bu, gelecek de vaat ediyor. Sahibi lostra salonu açmayı da düşünüyor, anlayacağın, ayakkabı boyama işine de başlayabilirsin. Tabii, kendini işine verir, gözünü dört açarsan... Amerikalılar sıçma işini bitirince, avanak avanak bekleme, hemen götünü sil. Hem de daha önce silindiğinden daha iyi sil."

Antonio Lee'ye dik dik baktı. Lee gülümsedi. Suratı ne yapacağını bilememekten allak bullak olmuştu, kötücül kısa dalga bir yayın gibi gözlerinden nefret saçıyordu, Antonio da Lee'ye gülümsedi.

"Dalga geçiyorsun herhalde, Bill."

"Elbette. Biz Amerikalılar iyi şakacıyızdır."

"Amerikalılar! Avrupa'ya gelip bizi sürü gibi satın alıyorlar! 'Yanlış deliktesin, Clem. O erkek bir şebek. 'Eee, ne olmuş yani, Luke? Eşcinsel değil misin? Hem, hepsi şebek değil mi?'

"Bunun ne demek olduğunu anlayamazsın, Bill. Sen köklü bir aileden gelmiyorsun. Avrupa'nın en soylu ailelerinden gelen, seksen yaşında hali vakti yerinde bir dul olan büyük halam Borganzola Kontesi Mitzi'nin sarhoş Amerikan askerlerine kankan dansı yaptığını görmedin sen. 'Hadi döktür, büyükanne. Kıçına para saydım ben. Ve ben orada çaresizce duruyordum. Onlardan öyle nefret ediyorum ki onların önünde mendil açamam."

"Tamam, dedi Lee. "Hikâyeyi bir de benim ağzımdan dinle. Ücretini ödeyemediği için yaşlı annenin yapay akciğeri alınmış, sudan çıkmış bir balık gibi çaresiz. Banka karının yapay böbreğine el koyuyor... Onun, Borganzola sülalesinin son üyesi olarak gördüğün ölmüş oğlunun sevgili anasının, biricik karının,

oracıkta şişip kararmasını, kendi pisliğinin içinde boğulmasını seyretmek zor olacak; doktor bozuntusu ise bir gün daha diyalize girerse karının tekrar normal hayata döneceğini söyledi. Kederli, tatlı, teslim olmuş bir gülümseme... 'Ah, bir bilseniz... Benim hayatım uzun bir trajedidir Ama yalnızca elli pesetanın onu kurtaracağını düşünmeniz çok acımasızca!'

"Sen Avrupalıların ikilemini tarif ediyorsun, Antonio. Bizden o kadar nefret ediyorsunuz ki *neredeyse* dilenmeyi kendinize yediremiyorsunuz."

Azledilen Aynasız

Amerikan yasalarında yapılan köklü bir basitleştirme binlerce aynasızın ve narkotik dedektifinin işten atılmasına sebep oldu: Hırıldayan, homurdanan dişsiz canavarları andıran AA'lar –Azledilen Aynasızlar– iş bulma kurumlarına akın ettiler: "Hayattan bir beklentim yok. *Birilerinin* canını yakayım yeter"

Birkaç tanesi ise arkadaşlarının mali desteğiyle yolunu buldu:

AA 1: "Evet bayan, yapay böbreğe el koymak aklımızın ucundan bile geçmez, hele çocuğunuz o halde, işeyemezken."

AA 2: "Çıkarlar gereği.

AA 1 "Yapılan suçlamalar do'rultusunda.

AA 2: "Bakım işleri falan.

AA 1: "Aletin yıpranma payı felan."

AA 2: "Değerini kaybetmesi, de'l mi?"

AA 1 "Doğru, ve değer kaybı."

AA 2: "Sanki borcunuzu ödememiş gibisiniz... Hmmm: Ne alet ama.

AA 1: "Ne *alet* ama, de'l mi?"

AA 2: "Öyle eski bir çamaşır makinesinin parçalarından bodrumda falan kotarabileceğiniz bir şey değil gibi."

AA 1: "Eğer çamaşır makineniz varsa.

AA 2: "Ve de bodrumunuz."

Kadın: "İyi de ben ne yaparım? Eskisini bu cihazla değiştirmişlerdi."

AA 2: "Ben Bay Anthony değilim, bayan. .

AA 1: "Belki çocuğunuzun kıçını satarsınız, tabii dayanabilirse, ha, ha, ha... Bakın bayan, size yardım etmek isteriz... anlatabildim mi–"

AA 2: "Biz işimizi yapıyoruz burada. Siz de bize bir şeyler koklatırsınız, ha?"

AA 1 "Belki de oğlunuz hepsini kuburdan aşağı boşaltıyordur. Ha, ha, ha."

Bir AA arkadaşları sayesinde yolunu buluyordur. Ya diğer AA'lar?

Bir tanesi bir Greyhound terminalinde tuvalet bekçisi olarak bir arpalık buldu kendine ve özsaygısını, arada bir kendini bilmezlerin tuvalet parasını eksik ödemesi ya da hiç ödememesi türünden ahlâksız girişimleri önleyerek korumaya çalıştı. Bu amaçla havluların konulduğu dolaba gizlenip menteşe deliğinden ortalığı dikizliyordu.

Bir diğeri bir Türk hamamında işe girdi ve kendisini kızılötesi dürbünle teçhiz etti: "Hey sen, kuzey köşesindeki. Seni görüyorum. Aslında müşterileri ihbar ettiği ya da yaka paça dışarı attığı falan yoktu, ancak salonlarda sinsice dolaşarak, buhar odasına dalarak, projektörleri yakarak, zeminde ve duvarlarda yer alan ahşap lambrinin arasından kabinlere kafasını uzatarak öylesine sinir bozucu bir hava yaratıyordu ki bir sürü lubunya deli gömleğiyle akıl hastanesini boylamıştır. Neyse, bizimki hayatını dolu dolu yaşadı ve ileri bir yaşta prostat kanserinden öldü.

Bir diğeri o kadar da şanslı değildi. Bir ara kapıcılık yaptı, ne varki kiracıları canlarından bezdirdi, onlar da bir araya gelip onu, âdeti olduğu üzere ya çok az ya da gereğinden fazla ısıttığı kalorifer kazanında diri diri yakmaya çalıştılar, Allahtan polis geldi de kurtuldu. Can güvenliği için görevden alındı. Sonra metroda bekçi olarak çalışmaya başladı, ancak çok geçmeden işten atıldı, çünkü yoğun saatlerde vagonlara binmeye çalışan yolcuları ucu

sivriltilmiş bir sopayla dürtüyormuş. Nihayet otobüs sürücüsü olarak iş buldu, ne var ki yolcuların ne yaptığına bakmaktan kendini alamadığı için kaza kaçınılmazdı, hurdaya dönen araçtan akıl ve beden sağlığı çökmüş olarak kurtulabildi. Psikopat bir muhbir olup çıktı ve FBI'a ardı arkası kesilmeyen mektuplar yollamaya başladı, J. Edgar ise savurganlığı sevmediğinden bu mektupları tuvalet kâğıdı olarak kullandı. İyice dibe vurdu ve polislerin maskarası oldu, Polis departmanınca bir baş belası ilan edildiği için, ancak müsamaha gösterilen bazı mıntıka karakollarının önünde sürtmeye başladı.

Çift Götlü Annie

Kasabanın şefi olunca, iğrenç görünümleri ve rahatsız edici kusurları yüzünden başka yerlerde *persona non grata** ilan edilen yurttaşlara kucak açmaya karar verdim.

Birinin adı Çift Götlü Annie idi. Tam alnının ortasında, lanetli bronz bir gözü andıran ikinci bir götü vardı. Bir diğerinin boynundan aşağısı akrepti. İnsanı andıran sesini korumayı başarmıştı; kendine acıma ve kendinden tiksinmeyle karışık nöbetlere tutulma gibi mide bulandırıcı bir huyu vardı; bu nöbetler esnasında boynunun arkasındaki iğneyle kendisini sokarak öldüreceği tehditlerini savururdu. İğnesi, soktuğu kişiyi anında öldürürdü, ama bugüne kadar kimseyi tehdit ettiği görülmemişti.

Bir diğeri ve kesinlikle en muzır olanı ise azman bir kırkayağı andırıyordu, ne var ki gövdesi insan ayağından ve göbeğinden oluşuyordu. Ara sıra da olsa yürürken kısmen dikelirdi ve kırkayak gövdesi salınarak önden giderdi. Diğer zamanlarda ise sürünür, insan suretini hantal bir yük gibi arkasından sürüklerdi. İlk bakışta bir deve, kötürüm bir kırkayağa benzerdi. Sürekli olarak yakaladığı insanlara cinsel tacizde bulunduğu için Kırkyarak adıyla bilinirdi ve bayılan herkes bir sonraki sabah gözlerini Kırkyarak'ın yatağında açardı. Balık Amlı Sara olarak bilinen pespaye bir hermafrodit, onun kasabanın en

* (Lat.) İstenmeyen şahıs. (ç.n.)

iyi düzücüsü olduğunu iddia ederdi. "Üstelik, her anlamda bir centilmendir o. Nazik ve sevecendir, bu sizler için bir şey ifade etmez tabii...

Bu ucubeler, rahiplerin tuhaf törenler yapageldikleri bir bölgede peyda olmuşlardı. Rahipler, komşu kabilelerden tutsak aldıkları sağlıklı gençlerin kanlı, taze kemiklerinden sandıklar yaparlarmış. Oğlanlar, boyunlarına asma dallarından yapılmış düğümler geçirildikten sonra kocaman bir servi ağacının dalından aşağı atılarak öldürülürlermiş. Kesilerek şekil verilen dal, muazzam bir fallus şeklindeymiş ve dört buçuk metre uzunluğunda, doksan santim enindeymiş. Asma (her zaman bir *yagé** bitkisinden), dalın ucuna bağlanırmış ve böylece iki buçuk metre yükseklikten aşağı attıkları gencin boynu kırılırmış. Orgazm olmuşçasına kıvranan gencin üzerine saldıran rahipler, bakır bıçaklarıyla onun etini deşip, kemiklerini ayırırlarmış. Bu kemiklerden büyük bir hüner ve hızla sandıklar yaparlar, içlerini bakırla doldururlarmış. Bu sandıkları taşımak üzere kayaların tuhaf ışıklar yaydığı özel bir zirveye koşucular gönderirlermiş. Hamile kadınları sandıkların içine yerleştirip tepede üç saat boyunca bekletirlermiş. Sıklıkla ölürmüş kadınlar, hayatta kalanlar ise genellikle canavarlar doğururmuş. Rahipler, bu ucubelerin tanrıların karşısında insan ırkının küçük düşürülmesi anlamına geldiğini bilmekle birlikte, onların varlığının tanrıların gazabını kendilerinden uzak tutmasını dilerlermiş.

Bu hilkat garibeleri el üstünde tutulurlarmış ve bir tapınakta yaşarlarmış. Bu canavarlardan en fazla doğuran kadınlara törenlerde takabilecekleri altın yıldızlar verilirmiş.

Ayda bir kez büyük bir şölen düzenlerlermiş; bu şölenlerde, üstü açık yuvarlak bir tapınakta akla gelebilecek en berbat, en olmadık posizyonlarda yere yatarlarmış, böylece tanrılar onların kendilerini üstün tutmaya çalışmadığını görsün isterlermiş.

Pislik ve rezalet içinde yaşama alışkanlıkları yüzünden

* Sevgilisi Joan Vollmer'in ölümünden sonra Burroughs'un aylarca Güney Amerika'da izini sürdüğü bir bitki ve bu bitkiden elde edilen ve uyuşturucu bağımlılığını azalttığı iddia edilen uyuşturucu. (ç n.)

sonunda bütün bölgeye yayılan bir salgın patlak verdi, bir tür akut cüzam. Hayatta kalan mahlukları (salgına karşı bağışıklık kazanmışlardı anlaşılan) insanın zevklerinin sonuçlarına dair ibret olsun diye misafir etmeye karar verdim.

Rüya Polisleri

Kapı aniden güm güm diye çalmaya başladı. Ajan pantolonunu giydi ve kapıdaki anahtarı çevirdi. Üç adam paldır küldür odaya daldı. İkisi sivil giyimli, bir tanesi ünformalıydı. Üniformalı adam hemen cebinden bir kelepçe çıkardı ve Ajan'ın bileklerine geçirdi. Kelepçe sert ve esnek tahtadandı. Üniforması yırtılmıştı ve lekeliydi, ceketi kırış kırıştı ve düğmeleri yanlış iliklenmişti.

Sivillerden birinin varyetelerdeki dedektif tiplemelerinde olduğu gibi melon şapkası ve purosu vardı. Puro yirmi beş santim uzunluğundaydı. Diğer sivil, uzun boylu ve inceydi, sürgülü hesap cetveline benzeyen bir alet taşıyordu.

"Puro çok uzun, dedi Ajan. "Bir rüya purosu. Bana dokunamazsın.

Varyete dedektifi, üniformalıya başını salladı. Polis kirli çelik dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışla güldü. Ajan'ın ağzına vurdu. Ajan kanın tadını alabiliyordu

"Tuhaf rüyalar görüyorsun, dedi dedektif. "Hem biz de rüya görebiliyoruz... Bir zenciyle yatmak ha."

Ajan tam bunu reddedecekti ki kafasını çevirdiğinde yatağında genç bir zenci olduğunu gördü. Zencinin yağlı, kıvırcık saçlarında kocaman bitler geziniyordu.

"Tamam," dedi dedektif "Kolunu görelim."

Ajan eşofmanının kolunu kıvırdı. Gözlerinde şimşekler çaktı. Kan çenesinden aşağıya doğru süzüldü. Kalktı ve varyete dedektifine baktı.

"Uyanık, seni, dedi dedektif hırlayarak, gözleri ışıl ışıl parlıyor, ağzından salyalar akıyordu. "Sen hayatımda gördüğüm en uyanık sik kafalının tekisin. *Kolunu* görelim. *Kısa* kolunu."

Kıllı ve kalın kolunu uzatıp Ajan'ın kemerini kavradı. Diğer

eliyle Ajan'ın fermuarını yırtıp açtı. Düğmeler yere saçıldı. Mevzuat gereğiymiş gibi Ajan'ın penisini başparmağı ve işaretparmağının arasına aldı. Diğer sivil polise –vücuduna yapışan siyah beyaz balıksırtı bir takım elbise giymiş, sakin, kırmızı suratlı ve berbat dişleri olana– döndü. Sigaraya benzeyen bir puro içiyordu. Ajan'ın gazyağı sobasının üzerindeki marihuanayı sigarasına sarmıştı.

"Yüzde altmışı Yahudidir," dedi varyete dedektifi.

"Ben Yahudi değilim," dedi Ajan

"Tabii, biliyorum. O cam ve jilet yutan tiplerden birini düzdün ve kendini sünnet ettin. Yahudi değilmiş!"

Diğer dedektif gazyağı sobasının üzerinden baktı ve dalkavukça güldü. Altın bir diş dolgusu yere düştü.

Varyete dedektifinden gelen bir işaret üzerine üniformalı aynasız kelepçeleri çözdü

"Adımlarına dikkat et," dedi varyete dedektifi. Üç adam kapıyı kapatıp çıktı.

Ertesi sabah Ajan, ağzında bir acılık hissetti. Gazyağı sobasını yakarken yerde altın bir diş dolgusu buldu.

Komplo

Evet, bekleyeceğimizi biliyorlar Oturarak, ayakta dikilerek, yürüyerek kaç saat, kaç gün, kaç yıl, kaç sokak, kaç kantin, kaç mobilyalı oda, kaç park bankı? Bekleyen herkes zaman ve mekânın aynı şey olduğunu bilir Sokağın sonuna kadar gidip gelmek ne kadar mesafe-süre? Kaç kâğıt falı bir saat eder? Derken zaman fırlar, öne geçer. Bu genellikle ikindiye doğru, saat dörtten sonra olur Saat birle dört arası en yavaş zamana toslarsınız.

Doğru isme ulaşmak için eleme usulüyle adayları yeniden inceliyordum. Evet, diye düşündüm, doğru yöntem bu. Aynı zamanda bu ismin, "Neden bana gelmedin? Sana parayı verirdim, diyen, sahiden de verecek olan biri gibi, hiç beklemediğim

biri olacağı içime doğmuştu sanki. Aradığım biri gibiydi; bu arada adayların eleme işlemi devam ediyordu:

Gardiner? Telefona sarılıp polisi aramadan beni nasıl ele verebilirdi? Kendisini de tutuklatarak mı? Kesinlikle ötecek birilerine benden bahsederek mi?

Marvin? O en azından, "Bill, yapamam. Riske giremem. Burada kalamazsın," derdi.

Bu işi para karşılığında yapacak olanları baştan eledim. Hem, daha fazla para gerekirdi. İki polis. Bu, gece başına beş bin dolar demekti. (Amerika'da polis öldürmek neden iğrenç bir suç olarak görülür? Meksika ya da Güney Amerika'da durum böyle değildir Çünkü Amerikalılar, güç sahibi herkese nasıl değer biçerlerse polislere de aynı değeri biçerler)

"Tanıdığım biri değil, bundan eminim..."

("Bu son raporunuz mu?")

Erkek olamaz... erkek olamaz... Peki, ya bir kadın? Bir kadın? Tabii ya, Mary! Aradığım isim buydu, cevap bu.

Taksiciye durmasını söyledim. 72. Cadde'den geçiyorduk. İndim, Washington Meydanı'na geri dönecek olan taksiye parayı ödedim ve hâlâ arabada oturan Nick'e el salladım.

Metroyla 116. Cadde'ye çıktım, karşıya geçip Mary'nin Columbia Üniversitesi kampusundaki evine vardım. Onu neden daha önce düşünmemiştim ki? Bir üniversite kampusu – gizlenmek için en ideal yer. Hem Mary'ye güvenebilirdim, ona yüzde yüz güvenebilirdim. Bina, kahverengi kumtaşından inşa edilmiş dört katlı bir apartmandı. Pencereler sabahın ilk ışıklarında pırıl pırıl ve simsiyah parlıyordu. Üç kat merdiven tırmandım ve kapıyı çaldım. Mary kapıyı açtı ve bana baktı.

"Gir," dedi, yüzü aydınlandı. "Bir fincan kahve ister misin?" Onunla mutfak masasına oturdum, kahve içip bir dilim kahveli pasta yedim.

"Mary, bir süre burada gizlenmek istiyorum. Ne kadar kalacağımı tam olarak bilmiyorum. Soran olursa, boş odanı tezini yazmakta olan birine kiraladığını söylersin. Bitene kadar odadan çıkmak ya da birini görmek istemiyormuş dersin.

Yiyeceğini, ona sen alıp getirmek zorundasın. Üç hafta ya da ne kadar sürerse işte, burada kalmak için sana yüzdolar veriyor. İki sivil polis öldürdüm.

Mary bir sigara yaktı. "Silahlı soygun?"

"Hayır. Bundan çok daha çetrefilli bir iş. Oturma odasına geçelim, olur ya biri gelir Sana anlatayım..."

"Uyanır uyanmaz mal vurmak istediğim sabahlar, canksızlık hafiften başıma vurduğunda her zaman şiddetli bir nostalji hissine kapılırım; tren düdükleri gibi, şehrin bir sokağından gelen piyano sesi, yanan yapraklar gibi. Sana bundan bahsetmiştim değil mi?"

Mary başını salladı. "Birkaç kez."

"Bilinmeyen faktörlere tepki olduğunu düşündüğümüz, ele gelmez, hesaplanamaz, gidip gelen bir deneyim. Ama bu his sektirmeden ortaya çıkar, metabolizmadaki belirli bir düzene tepki olarak. Söz konusu faktörler hakkında yeterli bilgimiz olması halinde, bu düzenin tam olarak ne olduğunu keşfedebilir, onu istediğimiz an yeniden yaratabiliriz. Aynı şekilde, nostalji hissini ortadan kaldırmak, bütün o düşlemin sembolleştirme yetisinin önünü tıkamak da mümkündür "

"Ve sen bunun yapıldığını mı söylemek istiyorsun?"

"Aynen. Bilim adamları anti-rüya ilacını geliştirdiler, ki bu mantıksal olarak cank teması üzerine sentetik bir çeşitlemedir Ve bu ilaç bir kere alındığında ömür boyu bağımlılık yaratma özelliğine sahip. Eğer bağımlı sekiz saatte bir iğnesini vurmazsa aşırı duyarlılıktan kıvranak ölür "

"Sinir gazı gibi.

"Onun gibi bir şey. İşin kısası, anti-rüya ilacına bir kez alıştın mı geri dönüşün yoktur İlacı bıraktığında ortaya çıkan semptomlar ölümcüldür Kullanıcı ömür boyu ilaca muhtaçtır; diğer taraftan, her insanın tek başına hayatta kalmasını sağlayan ve onu diğer canlı türleriyle birleştiren mitle, direnme kaynağıyla bağlantısı koparılmıştır Böylece o, bir robot, politik ve ekonomik denklemde bir değişken olup çıkar."

"Panzehiri var mı?"

"Evet. Dahası, simgeleştirme yetisini artıran bir ilaç var *Banisteria caapi*'nin etken maddesi olan telepatin ya da *Yagé*'nin sentetik bir çeşidi."

"Ee, seninle ilgisi ne bunun?" diye sordu Mary.

"Beş yıl önce Güney Amerika'da *Banisteria caapi* –Kızılderililer Yagé, Ayauhuasca, Pilde adını verirler – üzerine bir araştırma yapmıştım ve olası farklı sentetik varyasyonları hakkında bir şey keşfettim. İnsanların doğuştan sahip oldukları simgeleştirme ya da sanat yetisi –herkesin çocuk olarak bu yetilere sahip olduğunu biliyorum– yüzlerce kez güçlendirilebiliyordu. Hepimiz Shakespeare, Beethoven ya da Michelangelo'dan kat kat daha büyük sanatçılar olabiliriz. Bu mümkün olduğu için tam tersi de mümkündür. Bütün bir boyut kesilip atılınca, simgeleştirme yetisinden mahrum da kalabiliriz, böylece tamamen aklıyla hareket eden, simgeler kuramayan yaratıklara döneriz. Belki de...

"Evet?"

"Merak ediyordum, acaba... Neyse, boş ver. Düşünecek yeterince konumuz var."

O gün öğleden sonra Mary dışarı çıkıp gazeteleri aldı. Hauser ya da O'Brien'dan bahsedilmiyordu.

"Eğer bu kadar sessiz kalabiliyorlarsa bu işi tepeden bağlamışlardır. Adi suçlar bölümü beni arıyorken, yakalanma şansım yüzde bir olabilir; bu sayede...

Mary'ye Times Meydanı'ndaki ankesörlü bir telefondan polis merkezini arayıp Hauser'le görüşmek istediğini söylemesini, sonra da sokağın karşı tarafına geçip neler olup bittiğini izlemesini istedim. Yarım saat sonra geri geldi.

"Eee?"

Başını salladı. "Beni oyaladılar, bir dakika beklememi, yolda olduğunu söylediler. Ben de sokağın karşı tarafına geçtim. Üç dakika geçmeden bir araba geldi. Polis otosu değildi. Eczanenin iki girişini de tuttular –eczaneden aramıştım–, iki tanesi telefon kulübelerine baktı. Tezgâhtarı sorguladıklarını görebiliyordum, el kol hareketlerinden anladığım kadarıyla, 'Ben nereden bileyim onu? Buraya günde bin kişi girip çıkıyor,' diyordu.

"Şimdi nargile rüyası görmediğime ikna oldun mu? Ah bir tane olsaydı. Yıllar oldu macun görmeyeli...

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

"Bilmem. Baştan başlayıp sana neler olduğunu anlatabilirim."

Nasıl başlamıştı? Delikanlılığımdan beri bir sırrın, en temel bilgilere ulaşmamı, en temel bazı soruları yanıtlamamı sağlayacak bir anahtarın peşindeydim. Ne var ki tam olarak ne aradığımı, en temel bilgi ve sorularla ne kastettiğimi tanımlamakta güçlük çekiyordum. Bir dizi ipucunu takip ediyordum. Örneğin, uyuşturucunun bağımlıya verdiği haz, uyuşturucu ihtiyacından kurtulmanın verdiği rahatlamadır. Belki de bütün hazlar rahatlamadır ve basit bir formülle ifade edilebilir Haz, rahatlamayı sağlayan huzursuzluk ya da gerilimle doğru orantılı olmalıdır. Bu, cankın verdiği haz için de geçerlidir. Adamakıllı canksızlık illetine tutulana kadar hazzın ne olduğunu anlayamazsınız.

Uyuşturucu bağımlılığı belki de hazzın ve bizzat hayatın temel formülüdür Bir kez yakalanmaya gör, alışkanlığı kırmanın bu kadar güç olmasının ve kırıldığında ise ardında bir boşluk hissi bırakmasının nedeni budur Bağımlı, bu formülü, hayatın özünü ucundan köşesinden kavramıştır ve bu bilgi, onun için hayatı katlanılabilir kılan sıradan doyum kaynaklarını kurutmuştur. Bir adım daha ileri gitmek, gerilimin ve hazzın ne menem bir şey olduğunu anlamak, bu faktörleri denetim altına almanın yollarını keşfetmek... Nihai sırrı bir türlü ele geçiremedim ve arayışımın simyacıların felsefe taşını aramaları kadar kısır ve saptırılmış bir şey olduğu sonucuna vardım. Bir sır, bir anahtar, bir formül gibi kavramlarla düşünmenin bir hata olduğuna karar verdim: Sır, hiçbir sırrın olmamasıdır

Ama yanılıyordum. Bir sır *var* ve şimdi cahil ve şeytani insanların elinde, öyle bir sır ki, atom bombası bile onun yanında gürültülü bir oyuncak kalır Ve hoşunuza gitsin ya da gitmesin, ben de bu işin içindeydim. Çoktan bu yolda hayatımı ortaya koymuştum. Popomu kımıldatmadan oturmaktan başka bir şey elimden gelmezdi.

Demir Hurdası Rüyası

Bu, bugüne kadar uyuşturucuyu bırakma girişimlerimin en beterlerinden biri. Bir saattir sandalyede oturuyorum ve kalkıp kendime bir fincan çay yapmaya mecalim yok.

Bu sabah erken vakitte yarı uyanık halde, şiddetli olmayan bir canksızlık nöbetinde titrerken çok canlı bir rüya-fantezi gördüm. Uyuşturucudan uzak kalınan anlarda canksızlığın yarattığı aşırı duyarlılık kendini rüyalarda gösterir – tabii uyuyabilirseniz.

Rüyamda, denize nazır bir kayalığın tepesine kurulmuş, ihtişamlı bir eve gidiyorum. Kireçtaşı kayalıkta demir bir kapı açılıyor; eve hızlı ve sessiz çalışan bir asansörle giriliyor

Erkek elbiseleri giymiş, ancak kadın mı erkek mi olduğu belli olmayan cinsiyetsiz birini görmeye geldim. Kimse tam olarak

bilmiyor. Resmi çevrelerce tanınan ve sınırsız yetkisi olan, geleceğin gangsteri.

Elimi sıkacakmış gibi bana doğru yürüyor. Elini uzatmıyor. "Merhaba," diyor. "Merhaba...

Odanın üç tarafı şeffaf bir plastik kabukla çevrelenmiş.

"Manzarayı görmek istersin, herhalde," diyor. Plastik levha geriye sürülüyor Çelik gibi sert kayalıktan oyulmuş kireçtaşı terasa adım atıyorum. Duvar ya da korkuluk demiri yok. Yoğun bir sis var, gene de zaman zaman yüzlerce metre aşağıda, kayalarda patlayan dalgaları görebiliyorum. Dalgaları görüyorum ama duyamıyorum, sessiz filmlerdeki gibi. Benden yarım metre geride iki koruma duruyor.

"Uçma hissi veriyor," diyorum.

"Bazen.

"Ama, bilirsin ki yalnızca meleklerin kanatları vardır," diyorum pervasızca. Dönüyorum. "Affedersiniz," diyorum. Korumalar kıpırdamıyor bile. Sırtları ona dönük bekliyorlar. O, müstehcen biçimli, sumermerinden yapılma bir vazoya çiçekler yerleştiriyor. Korumalar onu göremiyorlar, o da bir şey demiyor, hiç ses çıkarmıyor, ama anlaşılan onlara bir işaret veriyor. Korumalar yana çekilip yeniden odaya girmeme izin veriyorlar.

Onun çiçekleri düzenlediği masaya yürüyorum. "Jim'in nerede olduğunu öğrenmek istiyorum, diyorum.

"Hımm. Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Bana söyleyecek misin?"

"Belki Jim seni görmek istemiyordur "

"İstemiyorsa bile onun ağzından duymak istiyorum.

"Karşılıksız hiçbir şey yapmam. Chimu'daki odanı istiyorum. Yarın sabah dokuza kadar oradan gitmeni istiyorum.

"Peki.

"4. Cadde'de 60'a git, koordinat 20, katman 16, YH Oda 72."

Şehir metal raflar misali devasa bir katmanlar ağından oluşuyor, geçitlerle ve tek bir hatta, kablolar üzerinde hareket eden arabalarla birbirine bağlanıyor. Boş bir arabaya jeton

atıyorsunuz ve araba sizi hattı ya da kablosu üzerinde istediğiniz yere götürüyor. Herkes yönünü bulmak için yanında koordinatör denen bir alet taşıyor

Şehir ABD'de. Şer ve zorbalık güçleri burada yolun sonuna geldiler Zırhlarının içinde boğuluyorlar ya da içerden gelen baskıdan patlama noktasına geliyorlar Harabeye dönmüş şehrin uçsuz bucaksız, paslı metal parmaklıklarının arasında yeni hayat biçimleri ortaya çıkıyor

Adresi bulmam on iki saatimi alıyor. Kapının üzerinde bakır bir zincire tutturulmuş bir tokmak sarkıyor. Kapıyı çalıyorum.

Bir adam kapıya geliyor: Kel, çaptan düşmüş bir aktöre benziyor. Efemine ama eşcinsel değil. Orta yaşlı tıknaz bir kadın 1910'dan kalma mor kadifeden bir koltukta oturuyor. İyi birine benziyor. Jim'i görmek istediğimi söylüyorum.

"Peki, siz *kimsiniz*?" diye soruyor adam.

"Adım Bill.

Gülüyor. "Adı Bill'miş, Gertie Bana dönüyor "Birileri buraya gelip Bill'i sordu.

"Ne zaman?"

"Beş dakika önce, diye yanıtlıyor kadın.

"Beş dakika kalabilir miyim?" diye soruyorum. "Yani, birileri beş dakika önce *Bill*'i aradıysa ve ben de şimdi *Jim*'i arıyorsam... yani...

"İkide bir sorup durman gerekmez," diyor adam. "Ama ne Bill ne de Jim ismini daha önce duymadım.

"Aman, bırak kalsın, diyor kadın.

Beş dakika sonra kapı çalınıyor Adam kapıyı açıyor.

"Merhaba, diyor "Siz Jim değilsiniz herhalde?"

"Evet, ben Jim. Polly'yi arıyorum.

"Polly artık burada yaşamıyor" Adam bir şarkı mırıldanıyormuşçasına söylüyor bu cümleyi.

Jim beni görüyor. "Merhaba, Bill, diyor. Gülümsüyor ve yarattığım olumsuz havayı ortadan kaldırıyor.

"Gidelim, Jim, diyorum ayağa kalkarak. Adama ve kadına dönüyorum. "Zahmet oldu size, teşekkür ederim.

"Ne demek, aslanım, diyor adam. Başka bir şeyler daha diyecekmiş gibi bir hali var.

"Tamam, çocuklar," diye araya giriyor kadın.

Birlikte dışarıya çıkıyoruz. "Bir şeyler içmem lazım, diyor Jim. Bir bara girip bir bölmeye oturuyoruz. Mekânda bizden başka hiç kimse yok. Jim güzeldir, ama onu her geçen gün daha yaşlı gösteren bir yüzü var Gözlerinin altında çürüğü andıran halkalar var Beş duble İskoç viskisi içiyor. Sarhoş olunca tatlı ve sevecen biri olup çıkıyor. Bardan çıkarken koluna giriyorum. Benim odama gidip yatıyoruz

Bir sonraki sabah, çoğu fotoğraf ve el yazması olan bazı ıvır zıvırımı bir naylon torbaya koyuyorum ve birlikte evden ayrılıyoruz.

Jim'in bir teras katı var. Metal bir kapıyı anahtarla açtıktan sonra paslanmış, zangır zangır sallanan dört basamaklı bir merdivenden yukarı çıkılıyor Yerdeki bir yaygı, bir masa ve sandalyeden oluşan bir oda. Metal duvarlar. Köşede bir tuvalet, bir diğerinde bir gaz sobası. Lavaboya su damlatan bir musluk.

Jim tir tir titriyor. "Korkuyorum, Bill, diyor durmadan.

Onu sarmalıyorum, başını okşuyorum ve elbiselerini çıkarıyorum

O gece saat on ikiye kadar uyuyoruz. Uyanınca giyiniyoruz, Jim kahve yapıyor Metal bir tastan kahve içiyoruz sırayla.

Polly'yi aramaya koyuluyoruz. Çıkmadan önce Jim odasının yedek anahtarını veriyor bana.

Şehir gece kulüpleri ve barlarla örülmüş gibi. Birçoğunun yeri her gece değişiyor. Gece kulüpleri gizli çalışıyor, şehrin çöp ve hurda yığınının yüzlerce metre üstünde, her an yıkılacakmış gibi duran balkonlara inşa edilmiş, kablolardan sarkıtılmış yerler.

Girmedik yer bırakmıyoruz ve sonunda Polly'yi Cliff'in mekânında buluyoruz. Oda bazen metal gıcırtılarıyla sallanıyor. Rüzgârda sallanan pas tutmuş bir kulede oda. "Bu oda fazla ayakta kalamayacak kadar iyi, millet," diyor Cliff gülerek.

Polly esmer bir Yahudi kızı. Allen Ginsberg'in üç yaşındayken plajda çekilmiş o fotoğrafını andırıyor. Jim barda biriyle konuşuyor. Anahtarı Polly'nin eline tutuşturup elini kapatıyorum. Hafifçe dudaklarımdan, sonra da kulağımdan öpüyor beni, "Billy Oğlan... diye mırıldanarak.

Bir araba buluyorum ve rıhtıma gidiyorum. Bir ışık görüyorum. Kapı önünde bir adam duruyor.

"Açık mısınız?" diye soruyorum.

"Neden olmasın.

Giriyorum. Mekân bomboş. Bir masaya oturuyorum. Ne istediğimi sormadan bana alkolsüz bir içki getiriyor ve masada karşıma oturuyor. Sevecen, katil suratlı, kırık burunlu, kaşarlanmış bir tip ama sakin ve nazik.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Şimdilik bir yerim yok.

"Geceyi burada geçirmek ister misin?"

"Neden olmasın. İçkimi bitiriyorum, bana yolu gösteriyor, yağlanmış menteşeleri üzerinde sessizce açılan metal bir kapıdan geçiriyor beni. Yürü, der gibi bana işaret ediyor Eli omzuma değiyor ve sonra aşağıya, kıçıma doğru iniyor yavaşça, devam et dercesine.

Ginsberg'in Notları

Lee yeniden uyandı. Mekân aydınlanmıştı. Saatin tik taklarını duyabiliyordu, ama ona bakmayı, kendisini iyiden iyiye zamanın içine yerleştirmeyi, tamamen uyanık olmayı çekmedi canı. Yatak örtüsünü gözlerini kapatacak biçimde üzerine çekti, sonra da rahatça soluk alabilmek için örtüyü ağzından uzağa ittirdi. Bedenini bir ürperti sardı. Rüyasını hatırlayarak uykuya tutundu, gözlerini kapadı.

Rüyasında şekerlemeler görüyordu. Dört beş tane şekerlemesi vardı ve onları bir gazyağı sobası gibi köşelerinde fitiller bulunan küçük tahta kutularda ısıtmaya hazırlanıyordu. Rüyanın sinsi ancak baskın bir cinsel havası vardı.

Şekerlemelerin nesi seksi olabilir ki? diye düşündü, biraz huzursuzca. Cinsel organlarını hissetti, ancak bilinen anlamda cinsel uyarılma

şeklinde değil. Sanki bütün o tenasül ve idrar aygıtının içinde canksızlığın verdiği dayanılmaz, ateşli cinselliği hissedebiliyordu

Şekerlemeler, kutular... amcıklar, tabii ki. İngiliz mürebbiye Mary... Lee, ağzında sakız gibi yapışkan bir şey olduğunu görüyor rüyasında. Narkoanalizde bile o anı geri getiremiyordu. Ne zaman ona yaklaşsa, heyecan bütün bedenini allak bullak ediyor, duygu eşiğinin altına itiyordu onu, elektrik gibi nötr bir enerji. Anının bizzat kendisi görülmemiş, yeniden yaşanmamıştı; ancak reddetme, iğrenme ve olumsuzlamayla şekillenmişti. Ne olması gerektiğini biliyordu elbette, ancak bu bilinç yalnızca beyniyle algıladığı bir şeydi.

Canksızlıkla gelen o hafif ateşi, iç uzuvlarındaki o kulak tırmalayan, yabancı tıngırtıyı hissederek yeniden ürperdi. İspanyolca *escalofríos* sözcüğü geldi aklına, sonra da İngilizce "ürperme ve ateş", sıcak ve soğuk. Her an giderek daha da dayanılmaz bir şekilde bilincine vararak hissediyordu bunu Saate baktı: sekiz otuz. Hep yavaştı – dokuza geliyordu.

Birazdan eczaneler açılır Ah, bugün metadon gelse bari. Keşke param elime geçse de İngiltere'ye tedavi olmaya gidebilsem

Keşke bedeni cank nedir bilmeseydi. Nereden bilebilirdi ki? Tedavi olmayı ve havanın hiç soğuk olmadığı bir yere yerleşmeyi koydu kafasına.

Daha fazla uyumaya çalışmanın bir anlamı yok. Örtüyü yana ittirip oturdu. Aniden üşümeye başladı. Odanın diğer ucuna gidip titreyen elleriyle küçük bir gazyağı sobasını tutuşturdu. Açık bir çekmeceye uzanıp, içinden renksiz bir sıvı bulunan küçük bir şırınga aldı.

Şırıngayı doğrulttu, mavi ellerine soğuk, duygusuz bir bakış fırlattı. *Buradan vurmaya çalışmanın bir faydası yok*, diye karar verdi. Çıplak ayağının yan tarafını yokladı. *Burada vurabileceğim bir tane olabilir* İğneyi topuğuna daldırdı, yoklayarak, bir damar arayarak. Duyarlı derisi acıyla kavruldu. İnce bir kan sütunu ağır ağır şırıngaya doldu. Pompayı ittirdi. Sıvı yavaşça içeriye girdi. Ayakları, şırınganın başladığı yerden, neredeyse etin içine gömülmüş iğneden uzakta gayri ihtiyari kıpırdanıp duruyordu.

Son sıvı damlası içeri boşaldı. İğneyi çekip kanı bir parça pamukla durdurdu. Orada öylece oturup, iç organlarını dinledi, etkiyi bekledi.

Lee, en iyi fikirlerin, iş tuttuktan sonra genç bir oğlanla yan yana yatarken aklına geldiğini keşfetti. İlkin bunun bir tesadüf olduğunu düşündü. *Allah kahretsin, ne zaman aklıma yazmak için bir fikir gelse bir oğlanla ilgileniyorum. Ya da tersi. hımm. Herhalde, doğru bir şeye parmak bastım.*

Üç bin sayfalık –kendi deyişiyle– bir seksoloji projesine başladı. Art arda oğlanlarının orgonları* tükenip işe yaramaz hale geliyor, kancalıkurtların yol açtığı ölümcül malarya vakaları gibi yerlerde sürünüyorlardı.

"Neden bilmiyorum, ama o yazan herifle yaptıktan sonra kendimi yorgun hissediyorum.

"Hem de nasıl Pepe! Birinci sınıf bir oğlan ve fahişe olarak – A.J., yazdığı Seks ve Uyuşturucu Rehberi'nde bana beş yıldız veriyor– deneyimlerimde hem iyi bir vatandaş olan hem de düzülen bir tip daha görmedim. Beni Lee'yle tanışmamdan önce görecektin. Yakışıklı bir çocuktum; saçım, dişlerim sapasağlam yerindeydi. Şimdi yirmi dört yaşındayım – ne yalan söyleyeyim, yirmi dokuz. Öff, aynı yolun yolcusuyuz... Saçlarımı birazcık şöyle aşağı doğru uzatmak vardı, tabii saçım olsaydı...

Anlaşılan seksoloji incelememi bitirmek için on bin oğlanın orgonuna ihtiyacım olacak. Yaratıcı sanatçının ağır yükünü hissediyorum omuzlarımda.

Bir grup zengin lubunya birlik olup "oğlanlarımızı –öhö, öhö, yani dünya üzerindeki gençleri demek istedim– ayartıp iliklerini tüketen bu arsız namussuz kan emici"nin defterini dürecek olan kiralık katile bir milyon dolarlık ödül teklif etmiş.

Üniversite Kulübü ya da Harvard Kulübü gibi bir kulüpte orta

* Orgon: Cinselliği biyolojik/yaşamsal enerji temelinde değerlendiren Wilhelm Reich'ın geliştirdiği bir kavram. Bütün canlılarda görülen temel kozmik enerjilerden biri olan cinsel enerji. (ç.n.)

yaşlı, çirkin, şişmanca iki herif var. Bayağı samimi bir portre çiziyorlar ama hiç de birbirlerini tanır gibi halleri yok.

Sahne, kulübün salonu. Anlayacağınız diğer üyeler yalnızca oturup kendi para meselelerine kafa yormak, pineklemek, bunu iyice sindirmek istedikleri için konuşan herhangi birilerinin varlığından rahatsız oluyorlar. İkiliye Jack ve Robert diyelim.

Jack: "Közü harlasak diyorum!"

Robert: "Ha? Neyin közünü harlasak?"

Jack: "O eşsiz tropik karanlığında piranhaların sıçradığı Putumayo sahilinde geçirdiğimiz geceyi unuttuğunu söylemeyeceksin herhalde? Etobur dev bir bitkiyi andıran ürkütücü Amazon ormanının kalbindeydik. Auca bölgesindeydik fakat gençlik ve aşkla sarhoştuk. Tehlikeye gülüp geçtik, belki Auca'lılar da gülüştüler ve zehirli oklarını indirip ormanın derinliklerinde kayboldular. Ve ay öyle parlaktı ki ışığında kitap okuyabilirdin – şimdi hatırlıyorum, yanına uzanmıştım, sen yalnızca gençliğin ve masumiyetin esvabına bürünmüştün, güzel ağzın hafifçe aralanmıştı.

Robert: "Hatırladıysam Arap olayım! Hem ömrümde Amazon'un bin mil yakınına bile gitmedim.

Jack: "Yukarı Shipibo bölgesindeki bakir ormandaki çağlayanı hatırladın mı peki? Gündoğumuyla yürümeye başlıyor, yolumuzu palalarla açıyorduk. Sen, yolu kaybetmemizin benim hatam olduğunu söyleyip on saat boyunca suratını asmıştın. Asık suratlıyken ne kadar da tatlı oluyordun! Sonra ormanın içinden geçip, kristal berraklığında bir nehre ve çağlayana varmıştık, o kadar yüksekten akıyordu ki zirveyi görmenin imkânı yoktu, neyse giysilerimizi çıkardık ve güneş batıp, ayla birlikte sivrisinekler ortaya çıkana kadar çağlayanın altında oynadık."

Robert: "Neden söz ediyorsun sen?"

Jack: "Hadi odama çıkalım ve ellemece oynayalım!"

Robert: "Ne oynayacağız dedin?"

Jack: "Ellemece! *Bizim* küçük oyunumuz!"

Robert: "Dinle. Senin aptal oyunlarından bıktım, madem beni bunu söylemeye zorluyorsun, Throckmorton, öyleyse söyleyeyim: Bir an önce işini bilen bir psikiyatra görün.

Jack: "Aa, bak, belki de Amazon'da değildik... bir düşünsene Daha çocuktuk, on dört, on beş yaşında. Tren raylarının aşağısında terk edilmiş bir evdeydik. Gizlice eve girmekle müthiş bir iş başarmıştık, sen bana dönüp ciddi bir şekilde, 'Soygunculuk yaptığımızın farkındasın, değil mi?' demiştin. Panjurları çivilenmiş karanlık bir odada eski bir şilte vardı, tutup şilteyi odanın ortasına sürükleyip üstünde güreşmiştik ve her zamanki gibi sen kazanmıştın, ben de yerde öylece yatarken sana bakmıştım, uzaklarda bir tren düdüğünü çalmıştı ve küf kokulu karanlığın içinde giysilerimizi çıkarmıştık. Bir kaynak makinesinin saf, mavi alevi gibiydi: her ikimizde de ani, sıcak, yoğun... Sonra alacakaranlıkta tren rayları boyunca eve yürümüştük, güzel, pırıl pırıl bir pastırma yazı günüydü, o kadar mutluyduk ki ikimiz de hiçbir şey söylemeden –kollarımız birbirimizin omzunda– yürüyerek eve döndük, ikimiz de o kadar gençtik ki, bu konuda insanlar ne der diye düşünmedik. Anayola ulaştığımızda hava kararmıştı ve dolunay şehrin bacaları üzerinde kıpkızıl yükseliyordu ve havada yakılan yaprakların kokusu vardı...

Robert: "Anlaşılan sen beni birileriyle karıştırıyorsun. Şimdi müsaade edersen...

Jack: "Bekle bir dakika! Tamam, şimdi hatırladım... Village'de Jane Caddesi'nde tek odalı bir evim vardı. İlk kez gerçekten ailemden uzakta ve bir başımaydım. Gençtim. İkinci el bir Remington'ım vardı, Amerika'nın En Muhteşem Romanı'nı yazacaktım. Yatağım yamru yumruymuş, pencereler acı kış rüzgârında sallanıyormuş, kalorifer peteği ısıdan ziyade gürültü çıkarıyormuş, odama sızan is el yazmalarımı, giysilerimi kaplıyormuş, saçıma başıma doluyormuş, bu yüzden her zaman biraz kirli görünüyormuşum, kimin umurunda! Mutluydum ve yazma konusunda müthiş ciddiydim ve yeteneğime güveniyordum

"Ama feci yalnızdım. Oscar Wilde'ı, Gide'i, Proust'u ve Havelock Ellis'i hatmetmiştim. Yaşadığım sürece kendi cinsimi sevmeye yazgılıydım. Bunu kabullendim. Hem, bir sürü yazar da öyleydi zaten. Bütün gün yazdıktan sonra dışarı çıkıp her gece farklı bir bara takılıyordum; yazıya döktüğüm şeyleri anlayacak, yamru

yumru yatağımı benimle paylaşacak, gri, soğuk sabaha onun sıcak koynunda merhaba diyebileceğim birini arayıp duruyordum hep.

"Derken bir gece 2. Bulvar'daki 12. Cadde'de herkesin takıldığı bir bara girdim. Adı Clock Bar'dı. Clock'takiler öyle tektip müşteriler değildi. Ne bohemlerdi, ne keş, ne de Bowery* tayfasından. Herkesin takılabileceği türden bir yerdi. Mekân boştu – bir tek sen vardın...

Bir sonraki sayfadan devam et. Bu ikinci sınıf roman numarasına feci sardırabilir insan. Yazmaya başladım ve bir türlü bırakamadım.

Bunalımdaki bir psikozlu iyileşmeye başladığında, daha doğrusu iyileşme olasılığı belirdiğinde, rahatsızlık son kez topyekûn bir hücuma geçer, işte bu intihar riskinin doruk noktasıdır. İnsanoğlunun şimdi bu noktada, bizi yok edebilecek bilgi sayesinde ilk kez kendi dayattığı kısıtlamalardan sıyrılma ve bütün hayatı bir hakikat olarak görme konumunda olduğu söylenebilir. Dünyayı doğrudan doğruya gördünüz mü her şey müthiştir, can sıkıntısı ve mutsuzluk söz konusu bile olamaz.

İmha ve ölüm saçan odaklar şimdi var güçleriyle intihar girişimlerine soyunuyorlar. Dünyanın vatandaşları paranoyakça bir panik içinde umarsız. Asıl düşman tereddüt içindeyken, önce biri, ardından diğeri düşman belleniyor – bunun nedeni belki de pusu gibi, fazlasıyla kolay görünmesidir Araplar arasında ve Doğu'nun genelinde, Batı (bilhassa Amerika) ya da yabancıların tahakkümü düşman olarak görülüyor. Batı'da ise düşman, komünizm, eşcinseller, uyuşturucu bağımlıları.

Dişi Vahiyciler** eşcinsellerin çanına ot tıkıyorlar. Çünkü

* New York'ta ayyaşların ve serserilerin takıldığı cadde. (ç.n.)

** (*Senders*) Jenny Skerl'in *William S. Burroughs* (Boston, MA: G.K. Hall, 1985) adlı incelemesi bu konuda aydınlatıcı olabilir:
"Arabölge'nin komplocu partileri olan Tasfiyeciler [*Liquefactionists*], Bölücüler [*Divisionists*] ve Vahiyciler [*Senders*] asalak gibi dünyaya egemen olup yönetmeyi amaçlarlar. Bunlar "kontrol bağımlısı"dırlar. Üç parti de bütün insanları egemen kişiyi ya da gücü yansıtan tek bir imaja bağlı kalmaya zorlarlar. Aşırı sağcı olan Tasfiyeciler kendileri dışında herkesi tasfiye etmeyi planlamaktadırlar. Mantıken bu işin sonu kaçınılmaz olarak bir kişi dışında herkesi yok etmeye kadar varacaktır. Bu parti günü-

durdurulmazlarsa, Vahiycilerin neler yapabileceklerinin ve yapacaklarının canlı birer kanıtı onlar Ayrıca çoğu, bedenini Ölüm A.Ş.'ye satmış durumda Ruhları ise beş para etmez. Ama, düşmanın durumu idare etmek için bedenlere ihtiyacı var.

Ayrıca, bazı uyuşturucuların insanın algılarını açmaya, daha doğrusu onu Vahiyciler için kolay bir yem haline getirmeye yaradığı bir gerçek. Cank bu türden bir uyuşturucu değil, ama istilanın bir prototipi. Başka bir deyişle, cank, kullanıcının hücresinin yerine geçer, ta ki bizzat kullanıcı cank *olana* kadar; böylece Vahiyci bölünmüş yaşam yok edilene kadar istila edip her şeyi ele geçirir Bizi hakikat dışında hiçbir şey kurtaramaz, Einstein da hakikatin ilk peygamberidir Elbette herkes kasti olarak deliliği seçebilir ve evrenin kare ya da kalp şeklinde olduğunu söyleyebilir, ama aslına bakılırsa evren eğridir.

Benzer hakikatler: Ahlâk (ki şu anda vasıfsız bir şeytandır), etik, felsefe ve din, artık fizyolojinin, vücut kimyasının, LSD'nin, elektroniğin ve fiziğin sunduğu gerçeklerden bağımsız olarak varlığını sürdüremez. Artık psikoloji de varlığını sürdüremez, çünkü zihnin bilimi anlamsızdır. Sosyoloji ve sözümona diğer sosyal bilimler, yapmacık safsatalar pazarlayan şarlatanlar olarak şüphe altındadır

Aynı minvalde diğer bir dizi hakikat de şizofreni, halüsinasyon elektroniği ve deliliğin metabolizması, kanser, virüslerin davranışları ve doğası –ve muhtemelen hayatın, hazzın ve insan

müz baskıcı ve ırkçı yönetimlerin bir parodisidir. Cinsel anlamda ise sadomazoşizm ile bağlantılandırılabilir. Ilımlı parti olan Bölücüler dünyayı kendi kopyaları ya da klonlarıyla doldurarak ele geçirmeyi planlamaktadırlar. Burada da amaç yine bir dizi kopya dışında herkesi yok ederek bir kişinin (ve cinsin) egemenliğini tesis etmektir. Bu parti İncil'e göre insanın yaradılışının, eşcinselliğin ve komplo teorilerine dayalı siyasetin bir parodisidir.

Üyelerinin herkesi telepati yoluyla kontrol altına almayı –Burroughs'a göre kötülüklerin en büyüğüdür bu– hedeflediği Vahiyciler solun totaliter partisidir. Aynı şekilde, Vahiy, beyinleri yıkanmış insan bozuntularından oluşan nüfusa bir tek adamın kontolünü sağlamalıdır. (...) Vahiyciler son çözümlemede asıl düşman olarak çıkar karşımıza, Vahiy ise kontrolün bütün kötülüğüne işaret eder (*Çıplak Şölen*'de) Vahiy bir bağımlılık, bir illet ve son olarak İnsan Virüsü olarak adlandırılır." (ç.n.)

gayesinin bir mikrokozmosu olarak uyuşturucu bağımlılığı– üzerine yapılan mevcut araştırmalardan elde edilecektir. İnsan soyuna yönelik en büyük tehlike yine aynı araştırmalardan gelecektir –belki de çoktan gelmiştir–, muhtemelen yanlış anlaşılmaya daha müsait olduğu için atom bombasından bile daha büyük bir tehlike

Yine bir cank tedavisine başladım –bu onuncusu mu, yoksa on birincisi mi hatırlamıyorum– Arabölge'deki Hasan Hastanesi'nde. Beni yavaş yavaş tedavi ediyorlar, tabii ya, neden olmasın? Amerika'daki doktor bozuntuları bir cankinin tedavi görürken acı çekmesi gerektiğini düşünen sofu sadistlerdir Burada olaya farklı yaklaşıyorlar.

Asla doktor olamazdım ben. İyi ki bırakmışım tıp eğitimini. Bazen yufka yürekli, bazen de o kadar gaddarımdır, kolayca sevebilir, öfkeye kapılabilir ya da kayıtsızlaşabilirim. Bazı hastalar için elimden geleni yapar, diğerlerini umursamazdım. Diyelim bir hödüğün ölümüne sebep oldum, şöyle derdim herhalde: "Olur böyle şeyler Çıkarın şu kadavrayı buradan. Başka bir hastayla ilgilenmem lazım.

İnsanların "hastane kokusu"ndan bahsettiklerini duymuşsunuzdur. Bir İspanyol hastanesine düşmeden o kokunun ne menem bir şey olduğunu asla anlayamazsınız. Ve bunun yanı sıra bütün o bildik kokular: eter, fenol, alkol, antiseptik, bandajların ozonu *artı* sidik, bok, leş gibi kokan bebekler, tamponlu anılar, asla yıkanmamış çükler, ter ve sarmısak, safran ve zeytinyağı, plasentalar, kangren, *keyif* ve ölüm.

Daha önce 10 numaralı odadaydım, beni üst kata taşıdılar. Eski odamın önünden geçiyordum, içeride bir doğum hastası vardı sanırım: iğrenç bir pislik, kanla dolu lazımlıklar, Kotex* ve bir kıtayı kirletecek kadar çok, adını bilmediğim bir yığın kadın ıvır zıvırı. Bir düşünsene dedim, kendi kendime, birisi eski odamda beni ziyarete geliyor ve benim bir canavar

* Kadın bağı, âdet bezi. (ç.n.)

doğurduğumu falan düşünüyorlar ve Dışişleri Bakanlığı olayı örtbas etmeye çalışıyor

Demin Dave Dunlop geldi, ona yılanbalıklarından söz ediyordum. Bu konuyu keşfeden bir Danimarkalıydı. Bütün hayatını yılanbalıklarına adamış – bunu da ancak bir Danimarkalı yapardı herhalde. Yetişkin yılanbalıkları Atlantik'te bulunan Saragosa Denizi'ne ulaşınca derinlere dalıp kaybolurlar. Orada çiftleşip öldükleri sanılıyor –hoş, bir Allahın kulu bile ne çiftleştiklerini ne de öldüklerini görmüş– ama bir yılanbalığının bütün o mesafeyi yok yere kıçını deldirmek için gelmeyeceği apaçık.

Genelde acı ve ölüm beni etkilemez. Yüzlerce boğa güreşi izledim. Boğaya karşı hiçbir acıma duymam. Birkaç gün önce ölen yaşlı adam beni iniltileriyle sinir ediyordu. Yüzünde hasta bir ineğin aptal, keyifsiz bakışı vardı. Benim hissiz biri olduğumu söylerler, ama ben öyle değilim. Sorun, insanları önemli olanlar ve önemli olmayanlar diye sınıflandırmam, ayrıca niceliksel ölçütleri de takmam. Eğer birinin acısını hissediyorsam bütün benliğimle hissederim. Beni mahveder bu. Aşağı katta bir çocuğun ağladığını duydum ve gözlerimde yaşlar birikti. Çocukların acı çekmesine dayanamam. Yok, asla doktorluk yapamazdım ben. Sevmediğim birileri koridorda can çekişirken ben bir çocuğun başucunda ağlardım herhalde.

Aşağılık gece hemşiresiyle yine başım belada. Onu benim iğnemi suyla karıştırırken *suçüstü* yakaladım. Hiçbir şey demedim. Sonra karıştırmaya bile tenezzül etmemeye başladı. Dört ampul getirmesi gerekirken yalnızca iki ampul getiriyor şimdi.

Ben: "Bu iki santim, diyorum.

O: "Hayır, dört. Bu şırınga daha büyük."

Ben: "Bak, *señorita*" (ben ne kadar *señorita*'ysam o da o kadar *señorita*. Kaşarlanmış cank orospusu!), "kör değilim herhalde. Ben dört santim istiyorum, diyorum.

"Daha fazla veremem sana."

"Tamam *señorita*. Doktor bozuntusu ile *mañana* konuşurum ben de.

Ne demek istediğimi anladınız mı? Yola gelmesi için ona bir şans veriyorum. Eğer bana gelip, "Bağımlıyım. Nasıl olduğunu bilirsin, dese, ben de, "Tamam, tamam. Git başka birinin iğnesini bok et," derdim.

Ama bana maval anlatıyor. Dur bakalım, ben de onun tekerine çomak sokmazsam, ne olayım.

Dün, bu yazdıklarıma birkaç cümle daha ekleyeyim dedim. Deli gibi bir rutine kaptırmıştım kendimi ve iki sayfa kadar yazmışım. Karnım ağrıyana kadar güldüm. Bu rutinler benim posamı çıkaracak, Teknisyen gibi. Hem ben nasıl bir "roman" yazabilirim ki? Yazamam ve yazmayacağım. "Roman" ölü bir biçim, katı ve rastlantısal. Onu kullanamam.

Bölümler bir mozaiği oluşturuyor, rüyalarda gördüğümüz yan yanalık hissiyle, bir otel odasındaki çekmecede unutulmuş eşyalar gibi, bir tür natürmort biçimi. İkinci Bölüm'e şöyle bir göz atıyorum. Bilmiyorum. Mozaik metodu resme, yazıya olduğundan daha uygun. Yani, bir resmi bir bütün olarak *görebilirsiniz*.

İkinci Bölüm'de yapmak istediğim şey Lee'nin yazınsal bakış açısını göstermek. Aşağıdaki fikirler çok önemli bir işleve sahip:

1 İçinde kötü şeylerin olacağı hissiyle ve korkuyla yazıyor, çünkü yazdıkları bir gün, bir yerlerde öyle ya da böyle daha önce bilinç düzeyine çıkarmadığı duyguların bir ifadesi olarak gerçekleşmek zorunda, böylece kendisini tehlikeye atmış olabilir.

2. Lee'nin bağımlılıktan kurtulma isteği ve niyetinin yinelenmesi. Cank onu muallakta bırakıyor. Rutinlerini gerçekleştirmek için bağımlılıktan kurtulması gerekiyor Temkinli, cank müptelası bedeni cankın verdiği güvenlik duygusunu bırakmasına engel oluyor. Kafamda kendi kendine mırıldanan şarkılar cankın güvenli, sıcak ortamını bırakmam konusundaki tereddüdümü gösteriyor.

İşte bir tanesi: sözlerini hatırlamamdan çok önceleri duyduğum bir ezgi. "Kulübesini ve bir evlek toprağını" satan ve daha çok para kazanabilmek için kuzeye giden ihtiyar bir zenci herif hakkında:

"Ama gitmek istemiyor Dinah
Yaşlanıyoruz, diyor
Donarak ölmekten korkuyor
O memleketler ne de soğuktur
İş ve para zırvası
İnanmıyor, uydurmadır diyor
Yalvarıyor bana, yapma bunu
Bense yapacağım, yok başka yolu.

Dinah, canktan başkası değil – daha doğrusu hücrelerimdeki cankın simgesi.

3. İnsanlara karşı duyduğu sevgi her zaman bir bahane, bir şeyi elde etmenin, bir yerlere ulaşmanın bir aracı... Belki de ideal bir seyirci kitlesi arayışı.

4. Lee'ye özgü bir biçim olarak rutin (Canavarın Doğuşu, Plasenta Kralı Hasan, Babun Çubuğu vs.). Rutini yazıdan, resim ve müzikten ayıran şey nedir? *Tamamen sembolik* olmaktan ziyade, her an eylem dünyasına kayabilmesi (parmak boğum unun kesilmesi, araba kazası vs. Bir anlamda bütün Nazi hareketi, devasa, mizahtan yoksun, şeytani bir *rutin*'di Hitler açısından). Rutinler denetlenemez ya da öngörülemezler ve Lee için potansiyel tehlike demektir, onun yakınındakilerin kendilerini ateş hattında bulmaları ise işten bile değildir. Burada kastettiğim, seyirci kalan sözümona masum insanlardır Aslına bakacak olursanız "masum seyirciler" diye bir şey yoktur Huncke'ın ebedi sözleriyle, "Hepimiz her şeyden dolayı suçluyuz."

Bütün biçimler içinde, boğa güreşine en yakın olanı rutindir. Rutin sanatçısı her zaman kendini aşmaya, biraz daha ileri gitmeye, inanılmaz ancak uygun bir aşırılık yapmaya çabalar. Boğa güreşi gibi, rutin de bir seyirci kitlesine ihtiyaç duyar. Aslında seyirci de rutinin ayrılmaz bir parçasıdır Ancak, boğa güreşinin tersine, rutin seyircilerin hayatını tehlikeye sokabilir.

Bu sabah hademe, masamı ameliyathaneye götürdü. Çakımı açtım ve ona doğrulttum: "Bunu da istiyor musun?" Hastanenin neşe kaynağıyım.

Erotik bir rüya gördüm, tedavi olmayı bekleyen on üç yaşında kızıl saçlı bir oğlan, uzun, beyaz bir bankta oturuyor Rüyamda kendimi doktor olarak görüyorum, onun baldırını, "tatlı, gönülsüz, aşk dolu bir yavaşlıkla" sarıyorum.

"Bayan Brounswig şoka girdi, doktor. Nabzını bulamıyorum.

"Belki kendini parmaklarken kukusuna kaçmıştır "

"Adrenalin, doktor?"

"Gece nöbetindeki hademe kafa bulmak için hepsini kendisine vurmuş.

Tanca birkaç farklı boyutta genişliyor Daha önce hiç görmediği yerleri keşfediyor insan. "Gerçek dünya" ile "mitler ve semboller dünyası" arasında bir sınır yok. Nesneler, duyumlar, hepsi de sanrının etkisiyle kafayı bulmuş gibiler. Tabii, şimdi bir çocuğun gözleriyle görüyorum her şeyi, cankın kasvetli Araf'ından dönen Lazarus* gözleriyle Ama gördüklerim ortada işte. Başkaları da görüyor üstelik.

Şimdilik *Gafil Ordular* adını verdiğim, Arabölge'yi konu alan romanımın İkinci Bölümü için geçen seneden kalma mektup ve notları seçip, düzenliyor ve temize çekiyorum, bazıları daktiloyla yazılmış, bazıları kargacık burgacık el yazısıyla.

Sonu gelmeyen parantezler olmadan yazamadığımı fark ediyorum (parantez geçmişin, şimdinin ve beliren geleceğin eşzamanlılığını gösterir). Şimdiki zamanda yaşıyorum. Ölmüşüm gibi davranamam, davranmayacağım da. Bu roman ölümümden sonra yazılmış bir şey değil. Bir "roman" tamamlanmış bir şeydir, yani, ölüdür–

Klee gibi, ben de, *kendi başına bir hayatı olacak, hayatımı gerçekten*

* Lazarus: İncil'e göre, İsa'nın öldükten sonra diriltiği kişi. (y.h n.)

de tehlikeye, bilerek üstlendiğim bir tehlikeye atacak bir şey yaratmaya çalışıyorum.

Fikirlerim suça, inanılmaz keşif seyahatlerine, insanın yapısını darmadağın edecek bir duygu ya da davranış aşırılığına, *aşırı bir eylem* olarak kendimi ifade etmeye yöneliyor.

Klee, benzer bir fikri ifade ediyordu: "İlham gelen ressam, temel yasanın evrimi beslediği gizli abise* yaklaşır Genet de *Hırsızın Günlüğü*'nde: "Yaratıcı, yarattıklarının maruz kaldığı riskleri sonuna kadar kendisinin üstlenmesi gibi ürkütücü bir maceraya kendisini vakfetmiştir."

Genet, *derinlik* uğruna bir Fransız hırsızının hayatını yaşamayı seçtiğini söyler Bu derinlik yüzünden, ki büyüklüğü de buradan kaynaklanır, o benden daha insani bir hayatın içindedir O benden daha çok aşırı yük taşıyor Benim ilgilenmem gereken yalnızca bir yaratımım var: kendim.

Dört ay önce iki haftalık bir uyku kürü yaptım – berbat bir şey. Neredeyse başarıyordum. Canksız beş gün daha dayansam paçayı sıyıracaktım. Sonra gene başladım. Tekrar başlamadan önce şu rüyayı gördüm:

Karlı kaplı yüksek dağlardaydım. Bir intihar kliniğiydi burası: "Kendini hazır hissedene kadar bekle. Bir kayanın ucunda on altı yaşında bir oğlanla oturuyordum – giderek boşluğa doğru kaydığımı, *beden*'imden sıyrıldığımı hissediyordum, çaktınız mı? Kastettiğim fiziksel olarak kayalıktan boşluğa kaymak değil. Uçak beni almaya geliyordu (intihar bir oğlanla bu uçağa binerek gerçekleştiriliyordu. Uçak geçitte yere çakılıyordu. Hiçbir uçak oradan geçemez).

Marv uzanıp kolumdan tutuyor ve "Bizimle biraz daha kal burada," diyor.

İntihar kliniği Türkiye'de. Hiçbir şey zorunlu değil. İstediğin an çekip gidebilir, oğlanını da beraberinde götürebilirsin (uzak-

* Teolojide: Yaradılış'tan evvel var olduğu düşünülen ilksel boşluk veya kaos. Aynı zamanda okyanus derinliğini ifade eder. (y.h.n.)

tan vapur düdüğü. Sakallı bir müptela, şehir merkezine hareket eden vapuru yakalamaya çalışıyor). Oğlanım, bağımlılıktan kurtulmadığım sürece benimle gelmeyeceğini söylüyor.

Daha önceki bir rüya fantezisi: Geçitten geçmeye çalışan bir uçaktayım. Yanımda bir oğlan var, ona dönüp, "Her şeyi aşağı at," diyorum.

"Ne! Altınların* hepsini mi? Silahların hepsini? Cankın hepsini?"

"Her şeyi.

Demek istediğim bütün aşırı yükleri: endişe, onaylanma arzusu, otorite korkusu vs. Bütün bedenini ruhun çırılçıplak kalana kadar kendiliğinden bir süreçte arındır, ancak bu şekilde geçitten geçmek için o binde birlik şansı elde edebilirsin.

Yersiz yurtsuz bir lanet gibi beni darmadağın eden bitmek bilmeyen rutinlerle boğuşuyorum. Karla kaplı dağların ortasındaki bu iç karartıcı manzarada giderek boşluğa doğru kaydığımı hissedebiliyorum.

Bu roman gerçek dünyada ileride yapılacak şeyler için bir senaryo sayılır *Cank, Top, Yagé* geçmişimi yeniden tesis etti. Şu anda yazdığım roman geleceğimi yaratmaya yönelik bir çaba. Bir anlamda bir rehber kitap, bir harita. Bu eseri yazabilmem için atmam gereken ilk adım cankı sonsuza kadar bırakmak.

Artık, Uluslararası Sofistike-suçlu Mahatma ayaklarına yatmayacağım. Zaten, bu istemeden bana dayatılan bir şeydi. Bu yüzden şunu diyorum: "Bütün silahlarını, zırhını yere fırlat, dosdoğru Sınır'a yürü.

İnsan derisinden bir üniforma giymiş bir gardiyan – düğmeleri sarı, çürük dişlerden yapılma bir siyah güderi ceket, parlatılmış bakır renginde bir Kızılderilinin derisinden yapılma bir kazak, yeniyetme bir İskandinavın güneş yanığı derisinden pantolon, Malayalı bir çiftçinin nasırlı ayak tabanlarından yapılma sandaletler, boynunda düğümlenmiş ve gömleğinin içine tıkıştırılmış küllü kahverengi bir fular Başka yapacak bir şeyi olmadığı için

* *Gold*: (Aşkenazi dilindeki *gelt* sözcüğünden) para. (ç.n)

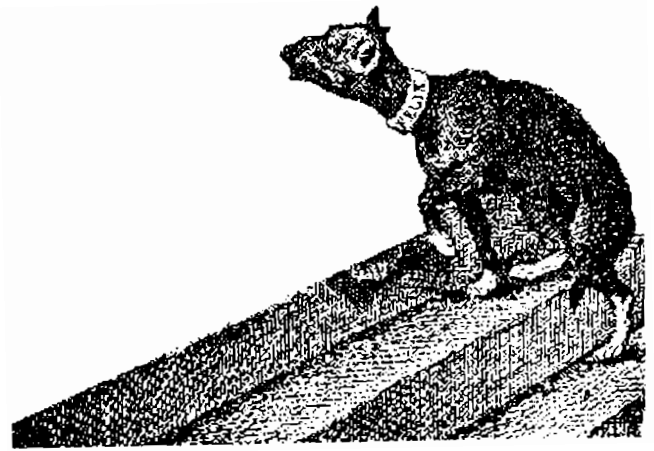
jilet gibi giyiniyor, para biriktiriyor ve güzel giysiler alıp günde üç kez bir dev aynasının karşısında üstünü değiştiriyor Yakışıklı, yumuşak hatlara sahip bir Latin yüzü, incecik bıyığı, küçük, ifadesiz ve muhteris kahverengi gözleri var, hiç rüya görmeyen, böcek gözleri.

Sınır'a vardığınızda bu gardiyan, boynunda asılı duran ahşap çerçeveli bir aynanın karşısında bıyıklarını burup durduğu *casita*'sından fırlar. Aynayı boynundan çıkarmaya çalışır. Daha önce böyle bir şey olmamıştır, hiç kimse Sınır'a ulaşamamıştır. Gardiyan aynayı boynundan çıkarmaya çalışırken gırtlağını keser Sesini kaybetmiştir Ağzını açtığında içeride zıplayan dilini görebilirsiniz. Yumuşak, ifadesiz, genç yüz ve açık ağzı içinde hareket eden dil inanılmaz derecede iğrenç. Gardiyan elini kaldırır, bütün bedeni hayır demek istercesine sarsılmaktadır. Onu kale almıyorum. Yürüyüp yolun ortasındaki zinciri kancadan çıkarıyorum. Taşın üzerine bir metal sesiyle düşüyor Geçiyorum. Sisin içindeki gardiyan ardımdan bakakalıyor. Sonra zinciri yerine takıyor ve *casita*'ya girip, bıyığını burmaya devam ediyor

Bazen çok temel bir şeyi öğrenme noktasına gelmişim gibi hissediyorum. İçsel sükûnet anlarına ulaştığım oldu.

Üçüncü Bölüm

Kelime

Kelime, her biri başlı başına bir parça olan ve öyle algılanması gereken birimlere ayrılmıştır, ancak bu parçalar ilginç seks pozisyonları gibi ileriye ve geriye, içeriye ve dışarıya, öne ve arkaya, herhangi bir düzende yerleştirilebilir. Bu kitap, sayfa üzerinde bütün yönlere dağılmaktadır; kaleydoskobik manzaralara, birbirine karışan ezgilere ve sokak gürültülerine, osuruk ve ayaklanma nidalarına, dükkânların gürültüyle kapanan demir kepenklerine, acı ve merhamet çığlıklarına, safi marazi çığlıklara, düzüşen kedilere ve kellesi kopmuş boğanın acı dolu böğürtüsüne, nutmeg* transına girmiş *brujo*'nun** kehanetim-

* Küçük hindistancevizi ağacı. *Myristicaceae* familyasından *Myristica fragrans* meyvesinin çekirdeği; yemeklerde baharat olarak da kullanılır. *Çıplak Şölen*'de uyuşturucu olarak kullanımına bir gönderme. (ç.n.)

** Meksika'da karabüyü de yapabilen büyücü ya da cadı. (ç.n.)

si mırıldanışlarına, çıt diye kırılıveren boyunlara ve bağrışan adamotlarına,* orgazm iniltisine, susamış hücrelerde bir şafak kadar sessiz eroine, kontrolden çıkmış bir tütün ihalesi gibi bangır bangır bağıran Kahire Radyosu'na, gri metro şafağında krize girmiş bir cankinin üzerini banknot hışırtısı umuduyla hassas parmaklarıyla yoklayan bir ayyaş söğüşleyici gibi okşayan ramazan düdüklerine.

Bu, atmık antenli kristal FM radyom olmadan elde ettiğim, Vahiy ve Kehanet'tir Nazik okuyucu, Tanrıyı orgazm sırasında bir flaş ışığı süresince göt deliklerimizden görürüz. Bu yarıklar sayesinde dönüşür bedeniniz, dışarı doğru olan içeri doğrudur Tanrıya edilmiş küfürlerin en kötüsü, onun bize verdiği bedene hayasızca tükürmektir. Eski berbat durumlarını kutsallıkla eşdeğer gören o hadımlara da teessüf ederim.

Kardinal Bilmem Kim (isimsiz götün teki olarak anılacak bundan böyle) Vatikan'daki yüznumarada *Taş Bebek*'i** okudu ve acı bir dehşet içinde prostatını sıçtı. "Rezalet," dedi ürpererek. Kamışı ve taşakları da uzun zaman önce boklu ölümler ve vergiler uğruna kaybolup gitmişti.

Satır kuşanmış Yazar, nazik bir okuyucuyu Fuar Alanı'na, oradan da Aynalar Salonu'na kadar kovalar ve onu kristal kamışların üstünde zımbalanmış halde yakalar.

Asılan birinin haykırışıyla satırımı kaldırıyorum... Vali olaya müdahale edecek mi? Sızlanan oturum başkanı taze götten feragat edecek mi? Sicim boş havaya mı söyleyecek şarkısını? Kullanılmayan depoda eski süspansuarlarla çürümeye mi terk edilecek?

Nazik okuyucu, Kelime, derinizi yüzecek, ta katıla katıla gülen kemiklerinize kadar; Yazar ise bağırsaklarıyla bir striptiz

---

* Adamotu (*mandrake*): Adamkökü, kankurutan, muhabbetotu, hacıotu adlarıyla da bilinir Kökü ikiye ayrılınca bir insanı andırır. Eski zamanlarda yerden sökülürken çığlık attığı düşünülen bu ota büyük değer verilir ve kadınlara doğurganlık bahşettiğine inanılırdı. Burroughs bu ota, fallik/cinsel bir çağrışım işlevi yükler. (ç.n.)

** Elia Kazan'ın 1956'da çektiği, senaryosu Tennessee Williams tarafından yazılan film. Başrollerinde Karl Malden ve Caroll Baker'ın yer aldığı film Burroughs'un favori filmleri arasında yer alır (ç.n.)

sunacak size. Bırakın yapsın. Kapalı hiçbir delik yok. Kelime çocuklara tavsiye edilmiştir, manastırda eğitilen amcıklar bilhassa bütün sokak çocuklarının bildiği şeyi öğrenmek için ihtiyaç duyarlar ona: "Yüce Ana'nın götünü yalayan hıyar, kafayı başarı takıntısıyla yemiş bir dallamadır ve Tanrı onu Soru 666'da vuruşla ödüllendirecektir."

Çürümüş protoplazma içinde şeker* kürü yapan Bay Amerika Güzeli, kemik** aşkıyla bir budala gibi gülümser, kanserli kaslarını gevşetir, kalkık penisini sallar, seyircilere göt deliğini sergilemek için eğilir, çıplak güzelliğin gözlerini kamaştırdığı seyirciler Eukleides gibi afallar. Hürmetkâr zenciler tarafından idam edilir, boynu, ezilen bir böcek gibi çıt diye kırılır, kamışı boşalmak üzere dikilir ve yapışkan bir jel haline gelir, jel titrek dalgalar halinde bütün Bedenine yayılır ve omurgasında devasa bir kırkayak kıvranmaya başlar. Jel, Cellat'ın üzerine damlar, siyah kemikli Cellat korkuyla bağırarak kaçar. Kırkayak, ipin etrafında debelenir, yere düşer ve boynu kırılır, kırılan boynundan beyaz bir sıvı sızar.

Çelik yünden süspansuar ören Anne başını işinden kaldırır ve "Aferin benim oğluma, der.

Baba, çaktırmadan kendi kullanımına ayırdığı Cowper marka gudde kayganlaştırıcının –bilinen en güçlü madde, bitkin eller aşağı, malafat yukarı– bulunduğu plastik bir kutunun altına sakladığı *Plastic Age*'i*** okumakta olduğu klozetten bakar. Bazılarına olur, bazılarına olmaz. Uyumakta olan bir tanıdığım incimi işaret edip, "*¿Eso, qué es?*" demişti ("O da ne?" demek, İspanyolca bilmeyen ahmaklar için), ben de bu Doğu incisini serseri bir hıyarın önünden yürüttüm, savunmasız göt deliğimde bir orgazm taklidi yapmayı da başardım. Kolaylıkla gelişen bir muhasaraya gülmeyecek –hah hah hah– mesela, "Anneler en iyisini bilir."

Bir Denizci benzin silahına sırıtarak, jel halindeki benzin-

---

* Şeker topağıyla alınan cankya da LSD. (ç.n.)

** Kalkık penis. (ç.n.)

*** F. Scott Fitzgerald'ın çağdaşı Percy Marks'ın çoksatar kitabı. (ç.n.)

le kırkayağın icabına bakıyor, Savunma Avukatı'nın çığlığını duymazdan gelerek: "Aynı suçtan ikinci kez yargılanma: Müvekkilim...

Yazar, nazik okuyucularından hiçbir şey sakınmadan kendini cıscıbıl ortaya serecektir Tasvir mi? Salla gitsin. Kamışım on iki santim ve büyük kamışlar bende yabancı düşmanlığına yol açar... "Batı etkisi!" diye çığlık atıyorum, o iğrenç değişikliklerden allak bullak olduğum için. "Allah aşkına, diyelim aynaya bakıyorum ve kamışım beklenmedik bir değişime uğruyor... Bütün normal vatandaşlar gibi ben de düzülünce yardım almadan boşalıyorum, bir yığın atmık çıkarıyorum, çeneme attırıp arkaya aşırıyorum. Gözlemiş bulunuyorum ki küçük sert kamışlar daha çabuk, daha kaygan ve daha tazyikli geliyor.

Bütün bunlar, Doğu'nun diğer taraftan gelen Batı'yla buluştuğu Arabölge'de bildirildi bana. Tibetli sömürgecilerin tarzında inşa edilmiş büyük bir apartman dairesinde, Iowa'daki cürmün zanlıları Lotus Pozisyonu'nda oturmuş, karlı doruklara bakıp depresif acılar içinde inliyorlar Kafayı Nirvana'yla bozmuşsunuz, biraderler, her tarafınızdan eski mor götlü mandril* boku püsürü akıyor ve kulaklarınızı kemiriyor. Büyük anlamsız yükünüzü açlıkta ve pislikte ve hastalıkta taşımaya devam edin ve kokuşmuş bir et parçası gibi çamurdan duvara toslayın – Müfettiş, boklu "Reddedildi" damgasını üzerinize basacaktır. Kölelik taraftarı beyaz bir milliyetçi olan "Lenf Sidi" kokulu Kotex'le yüzünü kapatıyor ve öbür tarafa geçiyor; sonradan Müslüman olma, sakallı ihtiyar Ottowa'lı elinde madeni bir para, Ortabatılı burnundan Kuran'dan yavan sözler mırıldanıp duruyor. Gemi azıya almış bir canki olarak Çinli oğlan babasını azgın bir canki diye gammazlar ve Japon oğlan cici sevgilisini kriko koluyla etkisiz hale getirdikten sonra ona tecavüz eder, avını o volkana atar ve kızgın kamışıyla televizyondaki Milton Berle şovunu izlemeye eve koşar. Cavalı ise kenar mahalledeki bir tuvalette kendisini yağlı bir muzla düzer; Malayalı,

* Batı Afrika'da yaşayan iri orman babunu (*Mandrillus sphinx*); yetişkinleri kırmızı ve mavi suratlı ve mavi kıçlıdır (ç.n.)

metin yazarından ağız kokusu kapar ve 6:12 trenini yakalamak için *Amok** tırısına başlar – eğer bilmiyorsan, seni ahmak göt, buradaki atıf *Amok*'un tipik tırıs yürüyüşünedir O yürümez, koşmaz da, *tırıs gider* – ve "Kendi Kendinize" türünden kitaplar oku: *Bang-Utot Saldırım İçin Tanrıya Şükürler Olsun* ve *Latah Olmak Üzerine*. Dipnota bakın, ha, olur mu? Böylece Doğu, Arabölge'nin ortasındaki soluk kesici rayları üzerinde çığlık atarak Batı'nın yanından geçip gider

Ve Mother Green** göt deliğinde sardunya büyütüyor ve Johnny'nin terk edilmiş yarağından bir adamotu peyda oluyor. Rock and Roll'cular bir siklotronla tatsız şakalar yapıyorlar, büyük Amerikan güvertesine sıçıp, kıçlarını Old Glory*** ile siliyorlar ve Palomar**** teleskopunu Kadınlar Tuvaleti'ne çeviriyorlar

"Peki, yanlış bir şeyler yok mu acaba?" diyor Dünya, karaciğer sıçarak ve kan işeyip, işkembe ve yuvarlak solucan kusarak. "–Kendimi insan gibi hissetmiyorum... Yani, poltergeist***** tavan arasından çıkıp oturma odasına sıçtığında, zencilerin ve Arapların on misline ulaşınca, o şen muziplikleri artık bakirliğini kaybedip, maymunlar gibi iğrenç bir ergenliğe dönüştüğünde ve bir hükümdarın sesiyle mor yıkım osuruğu saldıklarında..

"Mor götlü Döppelganger'ini****** inkâr edebilir misin? Her bir ruhun, Aynalar Salonu'nda iğrenmiş bir Tanrının et bıçağının altında sertleşmiş bir halde durduğu bu zaman, Şahit'in zamanıdır Bir Tanrının bu işle ne alakası olabilir! Hayır, seni *asmayacağım*. Bu sana iyilik yapmak olur Siz sefil vatandaşlar, bir seks cinayeti işleyebilecek kadar yükseltemez-

---

* *Amok*: (Malaya dilinde) bunalım sonucu öldürme arzusuna kapılan, gözü dönmüş, deli gibi koşan, kana susamış kimse. (ç.n.)

** *Mother* (Anne), argoda bir eşcinseli diğer eşcinsellerin grubuna tanıtan kişi, *daughter* (kız evlat) ise tanıtılan eşcinsel anlamına gelir. *Green* (yeşil) nahif, masum, çaylak demektir. (ç.n.)

*** (Eski Görkem) (Deniz albayı William Driver tarafından 1824 yılında annesinin hediye ettiği Amerikan bayrağına verdiği isimden mülhem) ABD bayrağı. (ç.n.)

**** (İsp.) Güvercinlik. (ç.n.)

***** (Alm. "gürültücü ruh"): Eşyaları telekinesis yoluyla hareketettiren elektrikakımında kısa devrelere yol açtığına inanılan ruh. (ç.n.)

****** (Alm.) Bir kişinin hayalet eşi ya da ikizi (ç.n.)

siniz libidonuzu, sağır şerefsizin teki olan Robert Christies yuvarlak götümün tepesini attırır. Bir kez daha ve yavaş yavaş söyleyeceğim... Ben *yuvarlağım*. Kallavileşmiş kızgın çubuğunuzla Tanrıdan kaçabileceğinizi, Kutsal Ruh'a madik atabileceğinizi, Aziz Meryem'i götten düzerken meydan okuyabileceğinizi mi sanıyordunuz? Yipers Kuşağı, kusuyorum sizleri, isteksiz bir yarak emicinin gelen yükü yutmak istememesi gibi.

"Çürümüş bu, diye yakınıyor, "yediklerim yüzünden zehirlenip duruyorum Uyanık, eski bir haydut, çıplak uyuyan sokak oğlanlarının atmıklarıyla beslenerek atlatmış Büyük Kıtlık'ı; besin açısından zengin proteini yutuyormuş, üstüme iyilik sağlık, duruma göre ağızdan ya da rektumdan *mutatis mutandis*, önden ve arkadan.

Oğlan, belden aşağısı felç olmuş halde uyanıyor ve Maya rahibi testere gibi keskin bir gebreotu yolup, kaymaktaşından bir pipetle genç oğlanın hipotalamusundan libidosunu emiyor

"Sıcak bir öğleden sonra soğutulmuş bir oğlan gibisi yoktur... Yanan bir zencinin kabarık kekinden hiç yedin mi? Kızmış, kıpkırmızı demiri soktuğunda, burundan İsveç glögg'ü* akmaya başlar

Sizi trenimizde görmekten ne kadar mutluyuz bir bilseniz; ancak hatırlatmak isterim ki bu bokun yalnızca bir kaptanı var, arka sokak sürücüleri hemencecik atmık yağmuruna tutulacak ve San Marco'daki ibnelere teşhir edileceklerdir. Kamışınızı trenden dışarı çıkarmayınız, basurunuzu gösterip açık saçık konuşmalar yapmayınız, paçavraya dönmüş Benny'nizi tuvalet deliğinden atmaya kalkmayınız (Benny, kadim Times Meydanı argosunda palto demektir). Acil fren ipini sıradan idamlar için kullanmak ya da diğer yolcular hacetini gidermeden tuvalette zenci yakmak yasaktır. Biraz Efendi Olun. Dolu taşakla gezmek ücrete tabidir, arkada bir sürü boş yer var, hey millet, salona geçebilirsiniz.

Bloody Mary'nin** Oğlanlar için İlkyardım Kitapçığı·

* *Glugg* olarak da bilinir. İskandinav ülkelerinde sıcak tatlı kırmızı şarap, brendi badem, üzüm ve baharatla yapılan kış içeceği. (ç.n.)

** Argoda adet gören kadın anlamına gelir. (ç.n.)

Ereksiyonlar: Hemen sıkıca bir turnike yapın, idrar yolunu, bir fahişenin amını tıraş edip kıllarını düzelttiği paslı bir jiletle yarın. Erbezi torbasına karbolik asit enjekte edin ve güherçileli antivenin* sıvısını doğrudan hipotalamusa uygulayın. Yanınızda ereksiyona müdahele için gereken aletler yoksa, yarıktan bir *candiru*** yollayın ve zehiri emin. İnatçı ve tekerrür eden vakalarda pelvektomi tavsiye edilir

Bulaşık teli gibi pübik kılları olan kadın, müşterilerini ırmağın karşısındaki ufak, siyah kulübesinde ağırlıyor

Sübyancı, bir tıfılı boş bir araziye götürmeyi başardı. "Şimdi ağzını aç bakalım, gözlerini de kapat, sana kocaman, eski bir kıllı sürpriz var

"Benim de sana haberlerim var, amca, diyor kız ve adamın penisine bir *candiru* konduruyor öpücük niyetine.

Yılan hokkabazının sepetinden bir am çıkıyor kıvrılarak Turist: "Dişlerini çekmiştir elbette."

Hariçten gazel okuyan bir felçlinin, "Hadsım Edsilme Endişesi elbetze, dediğini mi duyuyorum? Üzülmekten ziyade kendimi güvende hissetmeyi tercih ederim. Bir kadının kukusundan her şey fırlayabilir Ne ki, Hödük'ün teki doğmamış kızı tarafından hadım edilebilir; cam kıymıkları gibi saydam, keskin dişleri olan piranha yavruları içine akıtabileceğiniz hak deliği bile bırakmaz size. Bu berbat tehlikeden korunmanın en güvenli yolu buraya gelip Skylla*** ile düzüşmektir, inan bana evlat, işin ucunda şeker ve sigara var.

Titreşen koltuk tırsak bir polis katilini buyur ediyor ve basurlarını ölü bir sülüğe dönene kadar yakıyor

Amiral kılığına bürünmüş Ölüm Billy Budd'ı kendi elleriyle ipe gönderiyor, Yargıç Lynch, "Ölü yıldızlar şahitlik edemez," deyip, dudak büküyor Ancak şahit, fosil bir çükle Hudson'ın beton yığını arasından dirilecek ve masum uyanığı işaret ede-

---

* Yılan, akrep, örümcek gibi sürüngenlerin zehrine karşı antikor barındıran antiserum. (ç.n.)

** Bkz. "Lee'nin günlükleri"ndeki "Kısa bir televizyon reklamı" s. 116. (ç.n.)

*** Pusuya yatarak Odysseus'un altı arkadaşını parçalayıp yutan ve insanyiyen dişibir deniz canavarı olarak kişileştirilen kayalık. (y.h.n.)

cektir

Ve mezarlar ölüleri kusmaya başladığında – Allah kahretsin, bu yaşlı amcık için ebediyen kira ödüyorum, şimdi de o tutmuş karı kılığında İsa gibi dirilecek.

En son alet edevat, günümüzün en son icadı – dosdoğru hipotalamustaki orgazm merkezine giden kablolar! Kulaktan fışkıran ve göz uçlarından şehvetle göz kırpan beyaz sinirler, lubunya düğmeyi çeviriyor ve soluk soluğa kalıyor: "Tanrım, ısıt sinir uçlarımı! Ayart beni Babalık. AAAAAAAH!

"Seni şırfıntı! Seni numaracı orospu! Senin boktan pörsümüş sinir uçlarını bağlayarak kendimi alçaltır mıyım sanıyorsun!" Neyse, lubunya paralı tuvalete gizlice bir mermi sokar ve aşırı yüklemeyle beynini dağıtır

Ve bu da Smiles Benson, iğrenç danışmanınız. Bizim Smiles'a istediğinizi sorabilirsiniz, içeri girin, ufaklıklar, dağıtın saçlarınızı bir kesikle ve bana bütün ilginç yaralarınızı anlatın bakalım.

Donunu indir rahibe, benim Meryem, protoplazması gözüken prostat hilesinin ardına sığınır, eriyip lanet olası amından akıp kaybolur Lanet olası lafını kullanırken dikkatli olmak gerekir İngiltere'de çok yaygınmış duyduğum kadarıyla. Müdürü rahatsız etmeyi, onun ayakyolunun anahtarını elimden almasını istemem. Hep kilitli tutun ki Uğursuz Yabancı gelip beleşten sıçmasın, sonra bürodaki bütün çocuklara berbat bir hastalık falan bulaştırır, neme lazım; Muhasebe'den ihtiyar Bay Anker –kolları Wassermanns'lı bir cankinin kolları gibi yara bere içindedir– hacetini gidermeden evvel klozetin üstünü naylonla örtüyormuş.

Bir göz kadar beyaz olan prostat, haz mesajını alır; kemiklerde tatlı gıdıklanmalar eşliğinde omurgadan anında hipotalamusa iletir, omurga haz spazmları yayarak bedeni mengene gibi sıkıştırır ve beyaz suyunu dışarı atar.

Orgazm hattını doğrudan hipotalamus prizine bağladığında işe başladık demektir. Benim hattım Tam Zafiyet ve Akkarıncadan Arındırılmış Orgazmlar. Amerikan usulü budur, ey ahali, bir şeyin yapılmasını istiyorsan ilkin kendin yap, sonra da ona

kayıtsız kalanları traksiyon yapabileceğin yerde topluca küçült. İpe çekme. Hipotalamus Orgazm Merkezi'ne ulaşmak için artık dünya çapında demode bir yöntem. İngiltere treni kaçırdı. Orgazm olmak için boynunuzu kırmayın, ey ahali. Lee Amca'nın portatif şarj takımını alın, o size *doğrudan bağlantı* sağlayacaktır Omurganızın spazmlar içinde büzüleceğine kalıbımı basarım.

"Şu sik emicinin fişini çekin! Kelle oldum!!"

Teknisyenler: "Sıvılar bitti. Hidrolik düğme bi boka yaramıyor." Bikarbonat sodası yapıyor kendisine ve eline öğürüyor. Beyaz kemik suyu fışkırıyor.

Yahudi ajanlara kışla tuvaletinin haritasını satmaktan suçlu bulunan ve Amman'daki pazaryerinde asılan Ürdünlü asker, Böcek Tröstü'nün Siyah Rüzgâr Hortumu'nu yukarı çekmek amacıyla sürüne sürüne kıç güvertesindeki darağacına çıkıyor. Siyah kayalar ve kocaman kahverengi lagünler dünyayı istila ediyor ve ortalık, cank almış hasta hücreler gibi sessizleşiyor.

Metruk verici istasyonu işte orada, kristal tüpler İnsanlık Tepesi'nden ayrılma vaktinin geldiğini haber veren mesajla çınlıyor.

"Kırkayak Tanrısı'na iman eden kardeşlerim, uzlaşma söz konusu bile olamaz. Seviyesiz bir uzlaşmaya gitmek, et yiyen bir hastalığa kapımızı açmak anlamına gelir, ben böyle şeyleri kınıyorum. Bir vatandaş çıkıp, 'Senin yapmış olduğun şeyleri onaylamıyorum, demesin diye bu işi sonuna kadar götürmeliyiz."

Yalnızca birbirine sürtünen kanatların kuru hışırtısı duyulur ve dev kırkayaklar uzun zamandır yurdumuz olan viran şehirde sürünmeye başlarlar

Termodinamik, bir sürünmeyle kazandı oyunu. Orgon kışlada durdu kaldı... İsa'nın kanı aktı... Zaman kalmadı.

"Donlarımız inikken yakalandık," diye itiraf etti General Peterson. "Ödümüz bokumuza karıştı."

Kırkayak, olması gerektiği gibi omurgada mı kalacak? Greg, kemik delisi sevgilisi Brad'i eğlence niyetine asacak mı?

Stasisin* neden olduğu yaralarla kaplı, çürümüş hipotalamusunu Brad'in yüzüne dayıyor ve haykırıyor: "Kır onu, Brad, kır da beyaz sıvı aksın! Okuldaki ayakyolunun altına göm beni, Doğu Texas'ın rüzgârları, içimi tatlı genç oğlan boklarıyla doldurarak kaburgalarımda inlesin."

Seyirciler Yol boyunca bağrışıyorlar. Elektronik beyin mavi, pembe ve klorofil orgazmlar eşliğinde titreyerek cozutuyor; tuvalet kâğıdına basılmış paralar, dondurma dolu prezervatifler, Kotex'le yapılmış hamburgerler saçmaya başlıyor – FBI dosyalarından büyük bir patlamayla fırlayan kemik yemeği, bahçe alet edevatı ve mangal ıvır zıvırı vızıldıyor havada ve seyircileri şişliyor. Bir milyon müzik kutusu kıvırtmaya, caz, vals ve mambo dansı yaparak gezinmeye başlıyor, seyircilerin paralarını yürütüp jeton deliğine sokuşturuyor. Yaman bir Bronx selamı** Amerika'nın barlarını, büfelerini ve lokantalarını cam kırıklarıyla doldurup sessizliğe gömüyor; müzik kutusu elektronik bir göz gibi sönüyor. Mutfak robotları pazaryerlerine, tarlalara, bahçelere, depolara hücum ediyor ve dünyayı meyve suyuna boğuyorlar Bendix'ler seyircilerin elbiselerinden kumaş parçaları koparıp, yatak örtülerini ve kilimleri yırtıyorlar. Beyin, test sonuçları kusuyor; Wassermann*** pozitif, hasta kocaman bir sifilis bakterisi salıyor ortalığa, yumurta akı idrarından bir yapay böbrek fırlıyor, Gebeliği Önleme Birimi bir kadının yarığına vajinal jel kullanarak ciyak ciyak bağıran bir *peccary***** sokuyor; yayık makinesi bir ineği ortadan ikiye ayırıyor, otomatik sağma aleti oğlanlara beyaz kemik suyu gelene kadar muamele çekiyor, sonra onları çöp kovasında taşıyıp, plastik askılarda asılı duran ve yere değmeyen, ağızlarının etrafındaki yağ topakları kıvrımları semirmiş bir keneyi andıran domuzlara yem olarak veriyor – minik ayakları dermansızca kımıldanıyor beyaz yağ

* Stasis: Kan dolaşımının yavaşlaması ya da durması. (y.h.n.)

** *Bronx Cheer*: Alay ve aşağılama amacıyla dili kapalı dudakların arasına alıp osuruk benzeri çıkarılan ses. (ç.n.)

*** (1866-1925 arasında yaşayan bakteriyolog August P Wassermann'ın adından) belsoğukluğu testi. (ç.n.)

**** Güney Amerika'ya özgü domuza benzeyen bir memeli. (ç.n.)

yığının içinde. Ağız kokusu uzmanı, ciğerleri yanık bok gibi yakan simsiyah koku halkaları pompalıyor ortalığa, asli unsurları olan bir hapishane ve mahkemeyle donanmış olan elektrikli sandalye ise onar dakikalık aralarla idamlar infaz ediyor.

"Suçluyu makinenin bir ucundan içine koyun, diğer taraftan yanmış külleri plastikten yapılmış Chimu Cenaze Kavanozu içinde çıkacaktır Hatasız çalışan elektronik hukuk adli hataya imkân tanımaz. Kenar Mahallelerin merhamet çığlıklarına izin verilmez, birkaç mide bulandırıcı sanatçı kalkık malafatlarıyla darağacında soyunur, 'Yaradanımla buluşmaya hazırım, diyerek bağırırlar ve doktora pis pis sırıtırlar ya da gaz odasının zeminine sıçıp menilerini boşaltırlar, bu arada şerif şahit kürsüsünde sızlanıp durur – şalter indiğinde çükün bayat bir sosis gibi kırmızıya dönüp ortadan yarılmasını kim görmek ister? Makine bütün bu işleri sizin yerinize yapıyor, millet."

General Peterson bir Bendix'in üzerine sıçrayıp hat üzerinde süpersonik bir hızla dolaşıyor, sesi gaza gelmenin verdiği kibirden, "O cepheyi iyi tutun! Mahvedin o piç kurularını!" derken bir azalır, bir yükselir. Bir DDT* tufanı içinde çığlık çığlığa sürüklenir.

Düşünen makineler artık düşünemiyor; önüne gelen insanın beynini tilt makinelerindeki pembeler, gaz parlaması ve fişek renklerindeki pas tutmayan çelik iğnelerle emiyor.

Düşünceli okur şimdiye kadar yazarda sağlıksız olarak nitelendirilebilecek bazı eğilimler gözlemlemiş olabilir Aslında bazılarınız bu karakterin yapıp ettiği şeylerden dolayı apışıp kalmış olabilirsiniz. Psikanalist şöyle demektedir: "Bay Lee, yarağınızı ömrünüz boyunca inci gibi amların dizili olduğu bir istiridye kolyesine asmaya ne dersiniz? Hem böylece normal kenar mahalle ayaklarına takılarak, bu mevsim cehennemde, Cecil Beaton** kadar şık olabilirsiniz."

* ABD'de kullanımı 1972'de yasaklanan böcek ilacı. (ç.n.)

** Cecil Beaton (1904-1980): İngiliz fotoğrafçı. Marlon Brando, Marlyn Monroe, Twig-

Eve arkadaşlarımı davet ederim ve bütün geceyi Bendix'ten yayılan "Sweet and Low" "The Wash Machine Boogie" gibi parçaları dinleyerek geçiririz; Tibet öküzünün kokmuş tereyağı kadar acı, yaşayan bir fosili andıran, uğursuz yayık makinesi, bir leoparın hırıltısıyla kükreyen Elektrikli Süpürge'yi arıyor Kenar Mahalleler, binlerce hadımı tatmin edecek ve İsrail'deki sünnetli yarakları indirecek bir dehşet içinde

Benim gittiğim tarafa mı gidiyorsun, kardeş? Otostopçu, biriken mantar bulutlarının arasından evine yürür, şifrelerle zonklayan alınlarımızda camdan kül tablalarını kırmak üzere Bitik Göt Café'de buluşuruz... kırık bir boyunla asma kata düşüyor, Meryem'in amına hastalık bulaştırıyor, her yıl yaralanan korku içinde bir kızla

Kardeşlerim, limiti doldurmadık henüz. Fitilimi ateşleyip atardamarlarımdaki siyah bir kısa devreyle beynimi havaya uçuracağım, ama ne sessiz kalacağım ne de bu kelime yığınına yapacağım lavmanı kullanmakta tereddüt edeceğim, götüm bokla kaynıyor, kırk üç yaşında bir adam ve oğlan, kim daha fazla bir lavmana hayır diyebilir ki? Rekorun bende olduğunu iddia ediyorum, ey ahali, Maestro'nun sinirlerini bozabileceğini sanan Çaylak kimse gelsin de götünü uzatıp bize basurlarıyla bir tapınak dansı yapsın bakalım

"Fena değil, genç adam, hiç fena değil. Ama disiplinin ne demek olduğunu öğrenmen lazım. Şimdi göreceksin ki eserimdeki her bir kelimenin, dünyanın hela duvarındaki mozaiğe uyacak müthiş bir işlevi vardır Buna disiplin derler, evlat. Her zaman ihtiyaçlarının ne olduğunu iyi bilmelisin ve bunları talep etmelisin, kristal omurga kliniklerine hücum eden binlerce canki gibi, benzi atmış hanımların icabına bakıver "

Barmen, Sellubi'ye tekmeyi bastı, ayağı götüne kadar girdi ve Sellubi tozlu zemini öptü. Barmen sırtını pirinç korkuluk demirine yaslayıp diğer ayağını Sellubi'nin kıçına dayadı ve var gücüyle ittirip Sellubi'yi sokağa ışınladı.

gyve uzun bir süre abayı yaktığı Greta Garbo gibi ünlülerin fotoğraflarını çekmiştir (ç.n.)

"Bayanlar ve baylar, yaklaşın ve bu tipin bütün uzantıları, uzuvları ve takım taklavatıyla birlikte dev bir göt deliğinden kendisini nasıl fırlatacağını kendi gözlerinizle görün... Seyyar bir memişhane, ilahiler söyleyen takım elbiseli Güneyli Zencilerin omuzlarında içeri taşınır

"Derken, yerle bir oldu duvarlar."

Memişhane ahşap parçalarından ve böceklerden kalkan bir toz bulutu arasında yere düşer ve karşınızda boktan yapılmış takım elbisesiyle İnsan Mermisi. Kireçtaşından bir uçurumun üstünde duran kocaman kauçuk bir göt deliği tık diye açılır ve İnsan Mermisi'ni spagetti gibi yutuverir Uzaktan gelen gökgürültüsü, sonra Mermi kallavi bir osurukla ortaya çıkar, üç bin metre kadar uçar ve dört planörün tuttuğu bir ağın içine düşer. Bok üniforması yarılır ve ortaya yuvarlak bir kurt çıkıp göbek atmaya başlar Kurdun elbisesi bir prezervatif gibi aşağı doğru kayar ve doğan güneş ışığında kalkmış penisiyle Aztek Delikanlı çırılçıplak arzı endam eder, tutkulu bağırışlarla kanlı kristaller fışkırtır Kalabalık ağlaşır, sızlanır ve kıvranır Kırmızı ve kristal ışıkta eriyen taşları ellerine alırlar Oğlan gizli bir kapıdan kirişi kırar

Huysuz kedi gözleriyle Nimun bu durumdan faydalanmaya çalışır, onu alıp kimsenin kendisini bulamayacağı bir yere götürür. Yaşlı lubunyalar delirmişçesine onun tunçtan bedenine dokunmaya çalışırlar ve bağırışırlar: "Bana gizli mekânının yerini söyle, Nimun. Sana çürümüş ektoplazmamın hepsini veririm.

"Ne mekânı? Siz rüya mı görüyorsunuz bayım? Ben Mills Otel'de kalıyorum.

"İyi de bunca zaman NERELERDEYDİN??????????"

Ödeme takipçisi, orgon aidatını savsakladığın için hipotalamusunun fişini çekecek:

"Bak, elimde bir celp var, Jack. Doğduğundan beri orgon ödemesi yapmamışsın ve annenin rahmindeyken, 'Anne, ödeme onu. Doğmamış çocuğunu düşün. Benim iyiliğimi düşünürsün sen, deyip duruyormuşsun gizlenen bir ispiyoncu gibi. Şunu iyi belleyin, dünya üzerindeki Haydutlar, Karaborsacılar,

Griborsacılar, Pezevenkler ve Beyaz Köleciler, Karşılıksız Çek Şerefsizleri: Elinde bir celple kapınıza dayanan icra memuruna kimse madik atamaz. Orgon bağışlamayanların hipotalamusları ödeme yapmadıkları için fişten çekilir "

"Ama bana biraz süre ver. Biraz tersoyum...

"Süre Tropik'teki 5.'de doldu... Fişini çekin çocuklar."

"Ayakkabım onun kıçında kaldı, diye bir şeyler geveler barmen. "Ayaklarım öldürüyor beni, ayaklarımda şişlik var, inan. Vantilatörü çalıştır Mike. İnsan diğerlerinin bokunun içinde yaşıyorsa, bir osuruk patlatmayagörsün, koku hiç gitmez. Osuruk halkaları çıkarabilen bir Sellubi tanıyordum, onlar vantuz gibi kavrayan basurlarıyla mağazalardan mal yürütecek kadar iflah olmaz tiplerdir...

"Mahkemede sessizlik! Vantuz basurunuzla insanları baştan çıkarmakla suçlanıyorsunuz. Bu konuda ne diyeceksiniz?"

"Ben sadece soğutuyordum onları, Hâkim Bey. Kaşınıp kanamaları ne gelir elden?"

Hâkim: "Bunun konuyla alakası yok. Doktor, siz ne tavsiye edersiniz?"

Dr Burger: "Hipotalamektomi tavsiye ediyorum.

Sellubi'nin benzi bir sülük gibi bembeyaz kesiliyor ve bir pıhtı halinde kan sıçıyor. Ilık bahar yağmuru, yarağıyla otostop yapan bir oğlanın gerçek boyuttaki heykelinin üstündeki boku sürükleyip götürüyor. Doğu St. Louis'te metruk bir parka nazır kırmızı tuğladan yapılma kürsüde ölgün neon ışığıyla, "BENİM GİTTİĞİM TARAFA MI GİDİYORSUN?" yazılmış.

Elektrikli süpürge gürültüyle geri çekiliyor ve İşadamı yanındaki nonoşuna, "Ben yorgunum tatlım, üstelik muayyen günümdeyim" diyor.

Takım Brad'i soyunma odasında asar. Omuz vatkaları ve süspansuardan oluşan tören elbisesi. Arkadaşları süspansuarı aşağı çekecekler, böylece malafattan rahatça bel gelecek, sonra da sert bir darbeyle boynunu kıracaklar. Karadulların kaynaştığı okul tuvaletinin altında gömülüdür, taze oğlan götü ısırmak ayıptır.

Cesur oğlan melekler otuzbir çekip boşalarak havada

uçuşmaktadırlar, "Uuuuuuuuuuuuuu" – atmık gölünün ardında kaybolurlar ve havada kristal bir kahkaha bırakırlar
Özünüzü değiştirin... Kara boku yakın ki maviye çalsın rengi. İnsanlığın cambazlık ipinde iğrenmeye yer yoktur. İpin üzerinde kalın biraderler, bacılar ve cinsellik sayımından kaçıp Arabölge'nin dağlarını mesken tutanlar

Ne bir vekil aracılığıyla ne de pelvisinizi bir şapka kutusunda şoförünüzle göndererek değiştirebilirsiniz özünüzü, ne de hipotalamusunuzu kristal bir tüp içinde taşıyan Nubialı* Kâşif sayesinde. Ey millet, kendi kıçınızı kapıdan sokarak olabilir bu. Azizler gelip de size yardım edecek değil ya, iğrenç bedenleriniz stasisin neden olduğu yaralarla midemi kaldırırken neden tekrarlayıp duruyorum bütün bunları?

Mahsun, maymun gözlü zenciler cangıldaki bir açıklıkta dururlar –donuklaşan suratları hayvansı öz istila etmektedir–, kan ve kemiklerde ırkın hastalığı, beyaz lenfogranülom** kasıklarda şişkinliğe yol açmaktadır. Küçük ayak parmağı anında kesilir, pis bir zenci numarasıdır bu, rengini açtığı saçlarıyla kendisine bir sarışın havası veren replika küçük ayak parmağını zarif bir şekilde kıvırır, parmak tertemiz ve kansız bir şekilde Bayan Dünyevi'nin oturma odasına düşer.

Büyük yağmur damlaları yeşil gökten kristal kurukafalar gibi yere düşmektedir, kaytan bıyıklı Portekizli *gaucho*'lar*** atlarını sürmekte, tuhaf, hüzünlü şarkılar çığırmaktadırlar Sömürgeciler golf sahasında tedavi edilmiş zenci taşakları kullanmakta, onları sopalarıyla darağaçlarının ötesine fırlatmaktadırlar Karıları kulübün verandasında oturmuşlardır Derisi yüzülmüş toplar, kırışık, sarıya çalan enselerine asılı gliserinli kavanozların içinde opal taşları gibi yüzmektedir; valinin balosunda göz alıcı bir taç Alaaddin'in lambasını yanan böcek kanatlarıyla konuşurken

* Eskiden Mısır'ın güneyi ile Sudan'ın kuzeyi arasında yer alan Nubia Krallığı'nın yerlisi ya da o soydan gelen kişi (ç.n.)

** Lenf bezlerinde yanma ve şişme belirtileriyle teşhis edilen hastalık: *chlamydia* bakterisinden kaynaklanan ve bilhassa kasık bölgesindeki lenf bezlerinin ve kanallarının tahrip olmasıyla sonuçlanan, tropik bölgelerde görülen zührevi bir hastalık. (ç.n.)

*** Çoban. (ç.n.)

yakalar. Kadın rüyasında Siyah Mamba'yı görür ve çığlık atarak uyanır, "Hizmetçi oğlan beni sikti!"

"İşe yaramaz ektoplazma yığını... idare edecek bir şeyler çakmam lazım, dedi züppe hayalet. "O bir dikişte kafayı bulan şanslı sik kafalılar gibi düzenli değil benim işlerim. Üç yüz yıldır adam-oğlan ve hayalet olarak maymuna* takılıp kalmışım

Durup dururken yarakların kesilmesi oğlanlar arasında görülür, dönüp sıçmaya ve patır patır osurmaya başlarlar. Oğlan yarağını, itinalı bir arkeolog gibi bok şistinin içinden çıkarır ve üzerine baştan sona gomalak spreyi sıkar; havayla temas eden yarağın bokla geçen onca yıldan sonra toza dönüşmesi işten bile değildir

Johnny bu işi St. Louis'te afallamış seyircilerin gözlerinin önünde sonuna kadar yaptı – pembe bornozunu fırlatıp atar, Genç Tahıl Tanrısı kılığında çırılçıplak kalır, kendini asar ve sonsuza kadar kristal kafatasları fışkırtır... Sirkte numara sergileyen bir herif varmış, kendini özel yapılmış esnek bir iple asıyormuş. Söylendiğine göre çok tehlikeli bir hareket olduğu için ipin iyice esnek olup olmadığını kontrol etmek gerekiyormuş. St. Louis'te ipleri kontrol etmemiş, boynu aynen kırılmış, felç olmuş aleti ereksiyon halindeyken yılışık aynasızlar tarafından götürülmüş... ve ameliyat masasındaki spot ışıklarının altında son spazmsonuna kadar kumpanyanın bir üyesiymiş anlayacağınız. Rüzgâr hortumu aşağı inmiş, doktor başını sallamış, hemşire de Johnny'nin çükünü örtmüş.

Neyse, kalkık yarağını bir gölgenin amına sokarak kireçtaşına döner, dağın yamacında gözden yiter ve düdükler, "Taps for Danny Boy" ve "Johnny's So Long at the Fair"i çalmaktadır

Sirk idarecisi bir ipi çeker... eski bir ordu numarası. "Ve şimdi karşınızda Eşi Benzeri Bulunmayan Panayır Johnny, boynu kırıldığı halde gelmiş geçmiş en iyi gösteriyi sunacak sizlere!"

Rüyacı –Los Angeles'taki o mezarlığın menajeri faniliğin altını çiziyor bokla– eski yaşlı bir lunbunyanın mezarının üzerin-

* (*Monkey*) Narkotik madde (özellikle de cank) bağımlılığı. (ç.n.)

deki bir keneften sıçrayarak Johnny'ye melek kanatları takıyor, lubunya mezarında ters dönüyor

"Tam üstüme bir ayakyolu yaptırın, çocuklar," dedi hırsız nezarethanedeki arkadaşlarına, şerif fesat düşünceler içinde başını salladı. *Panhandle*'ın* rüzgârlarında çalkalanan Druid** kanı, İnek Tanrısı'na adanan kanlı törenler Kutsal Cottonwood*** ormanında tamamlandı. Siyah bıyıklı, altın saat köstekli banker ve tefeciler Johnny'yi Kansas City'de yer

"*Fileto* diye işte buna derim ben," diyor B.Q. kürdanın ucundaki bir dirhem eti uzun uzun incelerken.

"Evet, ama et dediğin *asılmalı*. Şu sıralar Dodge City'de kötürüm olmayan oğlan eti satıyorlar, yaşlı bir lubunyaya denk gelirse orospu çocuğunun kellesini kesip altın dolgu var mı diye bağırsaklarına bakıyorlar Gayretkeş kunduz, atmığın içinde altın diş dolgusunu da yutabilir"

"Fakat burada oğlanları tam yenecek parçalara ayırırlar, tam benim istediğim gibi, Clem

İnek Tanrısı, At Tanrısı, Banka Tanrısı, Polis Tanrısı ve Küçük İşletmelerin Hadım Tanrısı, yıllık Genç Tanrılar hasılatını Titreyen Sandalye'de istiyorlar, Yeşil Helave ip tellerdeki rüzgâr gibi şarkı söylüyor.

Tefeci, Johnny'yi alçak küveti olan, mermer tuvaletinden siktir edip kovuyor, kocaman yağlı Havana'sını içmeye koyuluyor, yavaş yavaş ve pis bir şekilde çiğniyor, çiğnediği kısmı ağzından çıkarıp bakıyor, bıyığını yalayıp geğiriyor.

Bir deri bir kemik kalmış hasta cankiler Washington Meydanı'nda Banker ve Tefeci**** oyunu çeviriyorlar

"Billy Budd asılmalı! Bütün mürettebat bu gösteri için kıçta toplansın Billy Budd büyük bir osurukla ruhunu teslim eder, bu esnada yelken baştan aşağı yırtılır, ikinci kaptanlar afallamış bir halde kalakalırlar... "Billy" travesti bir Nonoş'tur.

---

* *Panhandle*: Bir eyalet sınırının diğer eyalet sınırının içlerine tava sapı gibi uzanan kısmı. (ç.n.)

** Fransa, İngiltere ya da İrlanda'da antik Kelt rahip ya da kâhin. (ç.n.)

*** *Cottonwood*: Bir tür kavak ağacı. (ç.n.)

**** (*Broker*): Argoda terso (*broke*) anlamına da gelir (ç.n.)

Ağız kokusunu ölçen aygıta soluğunu üfleyen Geminin Güvenlik Görevlisi, "Bu iş biraz şaibeli kalacak," diye mırıldanır

Gemiciler, doğan güneşte onlarla dalga geçercesine duran surata öfkelerini kusarlar. Nonoş, bildik bir iki eski numara patlatır ve domuz kuyruğu gibi kıvrımlı siyah, ince bir bok sıçar.

"Öldü mü?"

"Kimin umurunda?"

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacak mıyız, çocuklar? İkinci kaptanlar faturayı bize kesecekler," dedi Geminin Tefecisi Hasan.

"Baylar," dedi Kaptan Vere, "bir annenin oğlunun bedenine girdiği, kendi korkunç, kadim özünü bir tekneye sızdırdığı, memeleri meydandayken tayfölçerin en berbat renklerini ortalığa yaydığı bu aptalca ve tuhaf hareketi kınayacak söz bulamıyorum.

Bütün dünya bir darağacıdır, hepimiz rolümüzü oynarız, bazıları havlucu oğlandır, diğerleri muzır doktordur, çoğumuz ise hayatın Görkemli Delik'ine mızırdanan pis moruklardan başka bir şey değilizdir

Genç bir çocuk, saçlarında Texas rüzgârları, sınırdan uzaklaşıp buralara düşmüş. Götünü bir Adamotu'yla siliyor, dalgınca.

Azman bir siyah kasırga Siklon Kuşağı'ndan anlam adına ne varsa silip götürmüş. Vatandaşlar harap olmuş bir bölgedeki bir mahzenden sürünerek yeryüzüne çıkarlar, oyulmuş, iğdiş edilmiş gözlerle siklonun ardından bakarlar

"Aman Alla'ım! Aman Alla'ım! Kendimi insan gibi hissetmiyorum.

"Şükürler olsun, televizyona bi şey olmamış.

Cılız bir ciyaklama halinde, "Halleluya" derler

Valla, şerif buralarda ne kadar yakışıklı çocuk varsa onları bi sebepten içeri tıkıyor, sonra da şöyle diyor: "Sanırım yeni *hapsane* için birkaç amcık asmam gerekecek. Mısırla beslenmiş şirin bir şey vardı, onu astı, meme uçları dikkat çekiciydi, tüküren bir kobra gibi gözüne süt fışkırtıp onu kör etti.

"Allah aşkına, dedi şerif "Bir kadını asla asmamalıydım

Bir erkek bir kadınla sidik yarışına girerse ancak ikinci gelebilir. Neyse, sanırım ağzımla buradan içerisini görebilirim. Ha ha ha.

Neyse, şerif içine kirli resimler yerleştirilmiş olan cam bir göz taktırdı kendisine –bizimki panayırda yürüyordur–, oğlanı parmaklamaya başlar, taze kan genç yarağa yürür, çocuğun nefesi duracak gibi olur, şerifin titremeyen parmağı (Dead Coon County'deki en iyi nişancıdır) fermuarını çözer ve yarağın rahatça dışarı çıkmasını sağlar, Eski Hela'da dikelmiş yarak zonklamaktadır, üstü otlarla ve asma dallarıyla örtülmüştür, yeniden kararmaya yüz tutmuş bokun çürüyen kokusu.

Bitten arındırma tedavisinden sonra gel. Melek arkadaşlarına bit bulaştırma. Yoksa sana hiç de iyi bakmazlar, tutar, harpını kırarlar

"O hortumu kaybetmek ister misin?" diyor kız. Amı bir çakı gibi çıt diye açılıyor

Masum ayağına yatarak incitme. Hayat Oğlanı sabununa ihtiyacın var Hayatın vücut kokusu, güzel bir Amerikan amcığının içinde yaptığı şekerlemenin etkisiyle bombok.

Bu Nonoş, bir Nisan Soytarısı olan bir oğlanla yatmış, çükü infilak etmiş, aynen içeride patlamış ve bağırsaklarını dağıtıp, göbeğini parçalamış. Nonoş, katıla katıla gülerek yerlere yatmış, "Bana çelik gibi kaburgalar ihsan eyle," diye böğürüyormuş

Her kadın benimle keyfe gelir, perilerle sevişirken yaşadığım onca şeyden sonra, çiğneyebileceğinden daha fazlasını koparınca, hatta benim lenfogranülomum olmasına rağmen istikrarsız Brubeck'i sıçırtırım, cank ve slunk* kaçakçılığı işini duman ederim.

"Numara şöyle, doktor: Bir çiftçiye ineğinin bir canavar doğurduğunu ve onu Veteriner Etiği gereğince yakmak zorunda kaldığını söylüyorsun. Çok kolay"

Yaşamanın tek yolu bu... üç beş tavuk... bir sürahi dolusu *paregoric*** derken kendini bataklıktaki servi ağacının dibinde

---

* *Slunk*: Doğmamış ya da erken doğmuş hayvanın (özellikle buzağının) derisi. (ç.n.)

** *Paregoric*: Eskiden çocuklarda ishal ve öksürüğü tedavi etmede kullanılan anason ve benzoid asit karıştırılmış kâfurlu (ya da önceleri yapıldığı üzere amonyumlu) afyon

buluyorsun. Yanan zencilerin tatlı çığlıkları ılık bahar rüzgârında buralara kadar geliyor ve Nubialı bir köle gibi terleyen bedenlerimizi serinletiyor İnsan daha ne kadar lütufkâr olabilir?

Oğlan kaldırım taşları boyunca usanmaksızın bir Hintli vericinin* *amok* yürüyüşüyle geziniyor, oradan paslı demirden yapılmış, böceklerin kemirdiği ahşap ve çürük ipten oluşan netameli bir darağacına doğru yürüyor Siyah, taranmamış saçları, yeşil gözbebekli siyah gözleri Yeşil Ölüm Odası'nda (sevgili okuyucu, buradaki atıf, ölüm cezalarının sivil şahitlerin yılışık bakışları altında gerçekleştiği San Quentin'deki Yeşil Oda'dır) açılan genç bir canki ile tanışıyor.

Tarih kitabı arasına zulalanmış cank kâğıtlarını aynen okul tuvaletinde kullanıyor Görkemli delikten bakan narkotik ajanı, bir çocuğu cank çakarken yakalıyor ve bileklerine kelepçeyi takıveriyor.

Oğlana, kaç yaşındasın diye soruyorum, bana, "On yedi, diyor.

Sanki anlamış gibi, cahilce kafamı sallıyorum ve "Cankiler zaten hep daha genç gösterirler," diyorum.

"Eee, Herman'ı nasıl asıyorlar?" Yaşlı şişko canki siyanürle idam ipinden kurtuluyor

Zaman, Plastik Çağı, ey millet. Suç değil yeni derini soyunup, fırtlamış kemiklerinle etrafta soytarılık etmek.

İçinde sıkı Arap otu bulunan enfes Siyah Macun on dakika boyunca seni bir ton bok gibi çarpıyor... Terry, uyuz bir aslanın bir pençe darbesiyle boynunu kıracağı kereste ırmağı Reynosa Oğlan Kasabası'na gittiği Ford'una Kara Ölüm diyordu.. Uyuyan bir aslanı el fenerinin gözü alan ışığıyla uyandırırsanız olacağı bu. Hiç hoşuna gitmez böyle bir şey. Çinliler de sevmez. Siz siz olun bir Çinliyi cank çaktıktan sonra uyandırmayın

(Terry adındaki genç arkadaşımın 1936 model Ford'u var, ona Kara Ölüm adını takmıştı. Bir gece Kara Ölüm'e atlayıp, Rio Grande'den uyuz bir dişi aslanın Joe'nun avlusunda bir kafeste

karışımı. Ayrıca bkz. *Çıplak Şölen*, s. 23, dipnot. (ç.n.)

* *Indian Giver*- Bir hediyeyi verip sonra geri alan. (ç.n.)

durduğu Reynosa'ya gidiyor. Bizim Terry kafese giriyor, aslanın yüzüne el feneri tutuyor, aslan da onun üstüne atlayıp boynunu kırıveriyor, barmen barın üstüne sıçrayıp bir kırk beşlikle dişi aslanı yere indirmiş. Ama Bay Terry sizlere ömür.)

Sarışın kadın, üzerinde kutsal bir çelenk bulunan kapıdan girip benim şarap rengi donlarımı yerden kaldırdı. Yaşayan bir amcıktan şampanya içtim, kahvaltılık sosis ve sahanda yumurta yedim.

Nerelerdeydin? Bu genç kedi* Weimar zamanında Berlin'de verilen bir partide hatunun (tanınmış bir aktris) amcığından sosis yedi. Sonra giyinik haldeyken, aynı amcığa başka bir partide rastlar ve *"Wie gehts?"* ya da onun gibi bir şey der Kadın kendine çekidüzen verir ve sırıtarak, "Bu ne görgüsüzlük, lan götoş? Seni tanımıyorum, der

Bizimki, "Ama Fräulein, Mitzi'nin Gelme ve Gitme Partisi'nde sizin amınızdan kanlı sosisler yediydim, der.

Kadın, "Ah canım! Tabii ya! Mitzi nasıl da yaşlı hadımın tekidir," der Weimar Cumhuriyeti'nde hayat böyleydi işte.

Lexington'a giden oğlan canksızlıktan titrediği tuvalette otuzbir çekip boşalır Geceye açılan boşluğun kıyısındaki nefes kesen demiryolunda kızlar çığlık atarlar... "Ufaklık, prezervatifini çıkar da Santa içine amcık atsın

Ben de bu şıllığa şöyle diyorum: "Dinle bebeğim, resim çektirmelisin. Amını boyar mısın, yoksa tıraş mı edersin?"

Panayır yerinde benzine bulanmış Kadı, bir oğlanın, cank güvertesinde hakir gören, hasta fizikçilere tabiatını teşhir ettiği, yanmakta olan eğlence trenine doğru çığlığı basar.**

Kapan inanılmaz bir hızla iniyor, kahvaltıya zaman yok. Varsın düşsün ve siyah kemik özlemine son versin.

Avazı çıktığı kadar bağıran oğlan dikenli telle el ve ayak

---

* (*Cat*): Zeki, çekici adam. 1950'lerde caz argosundaki *alligator* (timsah) sözcüğünden türediği iddia edilir (ç.n.)

** Burroughs burada bir şiire şapka çıkarıyor olabilir: İngiliz kadın şair Felicia Dorothea Browne Hemans'ın (1793-1835) "The Boy stood on the burning deck" (Oğlan duruyordu yanan güvertede) dizeleriyle başlayan "Casabianca" adlı şiirine (ç.n.)

bileğinden bir sebze kasasına bağlanmış, var gücüyle haykırıyor ve siyah kemik içindeki Georgia'nın kırmızı çamurları boyunca koşturuyor.

Londra Köprüsü yıkılıyor, kapan yavaşça iniyor, beyaz sinirlere, yeşil bağırsak cangılları ve inci gibi guddelere ulaşıyor... Yavaş düşüş...

Oğlan, Kapalı Bahçe'de yuvarlak bir ağılda koşuyor, Şebeke'nin donları jöleli Narsisizm'le yanıyor – sardunyalar arasında akkor haline gelmiş pelvis.. Dışarıda havlaşan Araplar, pembe Cadillac süren mahzun bakışlı Hintlileri mangalda pişiriyorlar.

Cank ardımızda ufaktan bir isyan patlatıyor, tarihi geçmiş bir sürü çek bir Maya sarayındaki kafatasları gibi etrafımızda cirit atıyor.

"Çükler hap canavarı sevgilisi için haykırıyor" –şeytani sevgilisi "Xanadu" o bildik schmecker'lardan* biri–, Coleridge'in adını haykıran bir kadının sürekli uğradığı vahşi bir yer

Ölü kuş, terliğin içinde bıldırcın, bankada para. Nuh Nebi'den kalma fosil amlar Queens Plaza'da etrafımızda zıplayıp duruyor. Göt yoluna sok onları – ittiriver, titreşim gerisini halleder. Eski sobada nostalji küle dönüyor ve siyah toz yağmur gibi iniyor tepemize, şalteri kanser lanetinin. Ceviz kabuğunun altındaki yarak.

"Kalk ayağa. Bir görüyorsun, bir görmüyorsun

Penis benim değil, vermek amcığın pasaportudur. Geç kapıdan ve sakin çenek yapraklarla taçlandırılmış, orada duruyor ırmağın karşısındaki ağacın altında

"Gel," diyor. "Gel de soğur şekerimi, sana küçük siyah kutudaki Türk lokumlarımı göstereyim." (32 kalibrelik sik kafalı bu vurgunu gizliyor, penisi eline almış.)

(Türk Lokumları satan bir dükkânın sahibi soyguncunun 32 kalibrelik silahından çıkan kurşunla ölüyor)

Işık gölün üzerinde titreşiyor ve vahşi çavlan Görkemli Delik'e doğru atılıyor ve bir sonraki kovuktaki yaşlı lubunyayı kör

* Aşkenazi dilinden argoya geçen bir sözcük: bağımlı (özellikle cank). (ç.n.)

ediyor. Tüküren kobralar, mahallenizin tuvaletlerine sahip çıkın.

Yeniyetme melekler dünyanın yüznumaralarında şarkı söylüyorlar· "Gel ve Otuzbir Çek... 1929." "Torbacı Gimpy süt şeker bok satıyor... Johnny Hung Lately,* 1952. Metruk çiftlik tuvaletleri (bok yeniden toprağa karışıyor, toprak toprağa).

Tuvaletin altında, kırk yıllık bokun altına gömülü oğlanından telgraf var sana... şarkını söyle derin ırmak üstünden K-Y İnfernosu'na (Travesti mekânı).

"Mesajı aldım, diye böğürüyor travesti, taşaklarına tekme yemiş bir at gibi. Orient Express'in acı acı öten düdüğü, Lokumları çalmaktan dolayı apar topar Türk sınırında kanuna teslim edilen iki dirhem bir çekirdek genç ajan meğerse takma am taşıyan Yokohama'lı bir travestiymiş, son orgazmında uçup kayboluyor. Şahit, boğa güreşçisi şapkasını yakalar... muz götüne kaydığında geçen zaman aralığı onu uzun boynuza** itiyor.

Kapı Menteşesi'nden gir içeri. Hiçbir Şey'den ürkme Adamım. Nerden buldun onu? Sallayarak. Prostat gizli kapısından düşmüştür, gemicileri, çıkarma yapan bir mavna gibi sıçmıştır dışarıya, sonra da örümcek ağlarıyla üstü kapanmıştır.

Cephe uzay-zamana yayılıyor – hayalet sürücüler, Meksika yemekleri sunan dükkânlar, kumarhane ve Hızlı Silah Çekme; Hafif Meşrep Kadınların yuhalamalarından at üstünde infazlara. Çinlinin çamaşırhanesinde suçüstü Kara Duman... "Bilet yoksa çamaşır da yok. Cuma günü gel."***

Çinli torbacılar 1920'lerde Batılılara mal vermeyi kestiler. Cankinin biri Çinliden mal koparmaya geldiğinde aldığı yanıt, "No glot. Come Fliday"**** olur.

Altın renkli atlar Batı'nın siyah bulutları üstünde çiftleşirler.

Tuhaf İngiliz gangster dünyanın kireç çukurunu boylamış.

Müzedeki budanmış kireçtaşı parçalarının önünde, parlak

---

* *Johnny Come Lately* (çaylak, yeni gelen Johnny) deyimine dayanan bir sözcük oyunu: "Yeni ipe çekilen Johnny" anlamında. *Johnny* ya da *John* aynı zamanda hela ve penis anlamlarını da barındırır. (ç.n.)

** (*Horn*): Ereksiyon. (ç.n.)

*** "No tickee, no washee. Clom Fliday" *Washie, wash* uyuşturucu anlamına da gelir. (ç.n.)

**** "Mal yok. Cuma günü gel." (ç.n.)

kırmızı dişetli Kızılderili çocuklar yeşil renkli dondurma yiyorlar.

Bay Gilly, armadilloların 22 kalibrelik bir Stetson ve mavi gözlerin bakışları altında kabuk şamatası yaptığı Çam Korusu'nda ala benekli ineğini arıyor.

Yazar Doğu Texas'ta marihuana yetiştirdiği sıralarda Bay Gilly adında acınası bir tiple tanışmıştı, zayıf siklonların yarattığı türden alçak basınç etkisi yaratan biri, dişsiz suratıyla size her an şantaj yapmaya kalkacakmışçasına sırıtan, rüzgârlı bir sokakta arada bir duyulan hafif müzik sesi gibi. "Ahlar olsun, ala benekli ineğimi gördün mü? Zamanını almıyorum ya? *İşin* vardır senin herhalde, değil mi adamım? İşin gücün ne bilmem ama, halin vaktin yerinde görünüyor. Çok şey soruyorum herhalde. Neyse canım, ben gideyim bari. Sende ip falan bulunmaz değil mi? *Kendir* ipi? Ala benekli ineğimi sana rastlamamış olsam ip olmadan nasıl yakalardım bilmiyorum valla. Yo, yakalayamazdım tabii. Yeni bi Şevrolen olduğuna göre, eski jipini bu fakir adamcağıza *verirsin* değil mi? Soğuk bir meşrubatın var mı?"

İngiltere'de dipsiz kuyular halkın kullanımına açık çukurlar (çöplük) olarak kullanılır ve bunlara kireç çukuru denir ve İngiliz gangsterler aynasızlara çalışan gammazları petrol bidonlarına sokup buralara atarlar – ta ki bir polis müfettişi halk sağlığını tehlikeye sokmamak için buralara bekçi koyana kadar.

Dünyanın dört bir yanından gelen Maya koleksiyoncuları tarafından talan edilen Guatemala City'deki müzeden geriye üç beş tane işe yaramaz dikilitaş kalmıştır. Meyve ağaçlarının oluşturduğu küçük bir korunun ortasında dururlar

Adamın üstünden bok gibi para akıyor, kokusunu alabilirsin. Rocky'nin üzerine ise güzelim cank kokusu sinmiştir ve hep o bencil koku yayılır etrafa, onu taşıyan, kullanan birinden asla ayrılmaz o koku, jelimsi bir ektoplazma gibi siyah bir duman bırakır havaya.

Operatör, yoldan geçen lubunyada gelişen erkekliği emmek istiyor... akıllı çük kemiklerin ne zaman değişeceğini, ne zaman

fırsattan istifade edip onun kıçını yüzyılların acısını çıkarırcasına dağıtması, geriye bir şey bırakmamacasına vurguna başlaması gerektiğini bilir 14 ayar elmas, antibiyotik ve canktan oluşan Büyük Vurgun'u bir parmak hareketiyle kıçına sokuşturmuştur Karnaval alanındaki bekçi kulübesinin altındaki Göt Deliği İşareti.

"Donunu indir, evlat." Kırık sandalyenin üstünden tozlu pencereye uzanmış –panayır alanı kış sezonu dolayısıyla kapalı, rüzgârda nehir kenarındaki kireçtaşı kayalıkta bir badana izi– ay parçaları soğuk göğün maviliğinde, tozlu zeminde fışkıran uzun bir atmık misali duman gibi asılı duruyor

"Joe'nun Lokantası'nda görüşürüz. Sana yemek ısmarlarım. Ne istersin evlat? Kırmızı biberli fasulye ile kirazlı turta ve sütlü kahveye ne dersin?"

"Bak böyle, yere domalmış, nasırlı elleriyle oğlanın memelerini avcunun içine almış, yandan kıvırarak sokuyor, oğlanın bedenini kendine doğru çekiyor, bir heykeltıraşın elinden çıkmışa benzeyen karnına abanıp, uzun uzun okşuyor, gerinen bir kedi gibi kendine doğru çekiyor, kaldırıp sokuyor.

Siyah kurumuş limonlara benzeyen taşaklar kabuk veba götü bir bıçakla uyarıyor nargile için bir parça haşhaş fokurdayan cam hazne bir zamanlarki halimi andırıyor.

"Irmağa bakıldı, efendim

Ahırın tavan arasında, Meksikalı kaçak göçmen uykusunda pamuklu donunun altındaki kalkık sikiyle boşalıyor... alev alev yanan gözleriyle doğruluyor, yüzünde tatlı bir gülümseme, parlak kırmızı dişetleri, aşağı bakıp geriniyor, yavaşça uzanıp dokunuyorum. Beni oturtuyor ve üstümü çıkarmamı işaret ediyor, titreyerek yavaşça kemerimi çıkarıyorum ve pantolonumu aşağıya kaydırıyorum. Demir gibi yarak zıplayarak ortaya çıkıyor, beni döndürüyor, sınır direğini yavaşça deliğe gömüyor, bataklık, lastik çizmeler usulca giriyor içeri, ürperen oğlan içini çekiyor. Karadul oğlanın bakır rengindeki ensesine düşüyor ve sokuyor onu; oğlan çırpına çırpına oracıkta ölüyor alerjik şoktan – beş kere boşalıyor.

Genç koyun hırsızı arkadaşına, "Sen yap," diyor Arkadaşı

ilmiği alıyor, arkadaşının gözlerinin içine bakarak kafasının üzerinden geçirip sol kulağının arkasına yerleştiriyor – kurbana gösterilen törensi nezaket. "Eyerin üstüne çıksan iyi olur" Sicimden düşmesin diye elleri bağlı olan arkadaşının sert bedenine dayanarak ona yardım ediyor (erken boşalma, uzmanlara göre hiç de sağlıklı bir şey değildir). Genç bir ilah gibi dik dur bakalım: "Evet, hadi Greg." Öylece duruyorlar, biri diğerini eliyle omuzlarından tutuyor, nazik ve mahzun iki genç erkek ve kavak ağaçlarının altındaki rüzgâr sessizce mırıldanarak saçlarında geziniyor. İki oğlan birden iki kınalı ibneye dönüşüveriyor, ikisi de iğreniyorlar bu ani, iğrenç değişiklikten ve Johnny eyerden düşüyor. Marazi çığlıklar atan adamotları bitiyor yerden.

Mills Brothers öksürük pastilini ya da çikolatalı ekleri mideye indirmeden önce ortaya çıkıp kendinizi tanıtın ve o üçüncü kez, balıktan ibaret akşam yemeğini aramak üzere deniz yosunlarına dolanmış uzun geri sayımda aşağı iner.

"Bu mekânı yerle bir edelim. Freud'cu dedektifler alev almış aslanlar gibi içeri dalıyorlar.

"Giriş katı yemek odası, oturma odası dedikleri yer, çalışma odası, mutfak, kiler, merdiven boşluğunda tuvalet."

"Bunu binlerce kez tekrar ettik. Gerçekten, doktor, bizi aydınlatmak üzere söyleyeceğin bir şeyler yoksa titrek ağzını kapa, oldu mu?"

"İkinci kat."

"Gene oda planına başlama, yoksa bağıracağım.

"Tuvalet dosdoğru hanımefendinin soyunma odasına açılıyor, yumuşacık ipeksi kokular, parfümler, yağlı krem ve sarımsı ishal boku, kokusu üç günlük eski bokun kokması gibi. Burnuna yeşil bok kokusu geliyor mu? Karanlıkta ışıldayan yeşil-siyah parlak

bir şey? Ama zaten bu başka bir memleketteydi, üstelik*–"

"Kapat artık çeneni, kanun kaçaklarını öldürme sakın. Aynasız bu can sıkıcı hödüğü bana Mavi Taşak** ve Torso Artisti diye yutturmaya çalıştı."

"Kanun kaçaklarını asla. Yani, zamanaşımını tayin eden yasanın hükmü yoktur Mavi taşaklar gerçekten de iğrenç bir basurun habercisidir

Ok dosdoğru gözüne girip, o hayranlık uyandıran kafanın arkasından çıkıverdi. Küçülünce altın bir zincire takıp, plastik bir kutunun içinde götüme sakladım. O müthiş ağız, kalkık bir yarakla, sinirle uykudan uyanan biri gibi aşağı düşüp açıldı, cartayı çekip cup diye Amazon'un çamurlarına düştü.

"Neyse," diyor kadın, "bu vibratörü kuzenim Fred'den aldım, onun karaborsayla bağlantıları vardır, bu kuponlar sayesinde her türden alet edevatı bulabiliyor – kıçında taşınabilen, katlanabilen bide bir şemsiye gibi açılıyor. Çantada taşınabilen kaymak makinesi, ikinci olarak, kısa menzilli bir silah niyetine bir çük taşıyan bir kız."

Siyah oğlanlar uzun bir saf halinde ilahiler söyleyerek gizli darağacına giden rampaya yürüyorlar. Alttaki kapağı açtıklarında bir Kansas çakısıyla doğruyorlar onları, sıcak buğdayımsı semen kokusu hastalıklı kıtayı kaplıyor, Sınır'ın Güneyi'ne, oradan yemyeşil çimenlikteki zehirli pusa ve ölümsüzlük getiren sise kadar yayılıyor koku.

Jim, Brad'i parmaklıyor ve "Aaaaaaaaaaaah, diyor, dişleri bir osuruk eşliğinde ağzından fırlayıp, berrak dağ gölünün sularına düşüyor, bir yılanbalığına dönüşüyor ve bir gümüş alabalığı yutmak üzere gözden kayboluyor.

Surat boğulacak gibi oluyor (seyirciler nefessiz kalıyor, dillerini çıkarıyorlar), beyindeki damarlar küçük, kırmızı kâğıt maytaplar

* Christopher Marlowe'un *The Jew of Malta* (Maltalı Yahudi) adlı oyununa bir gönderme:
BARNADİNE: Zina işledin
BARABAS: Zina mı? O başka bir memleketteydi. hem üstelik yosma öldü gitti (ç.n.)

** Blue Balls: Yoğun cinsel çaresizlik hissi, abazalık durumu. (ç.n.)

gibi patlıyor, kopan bağlantılardan mavi kıvılcımlar yükseliyor, elektrik gittiği için ışıklar şak diye kesiliyor Long Island Parkı'nda ışıklar ve parlak güneşte ağaçlar El treninden* görüldüğü haliyle oğlanın bedenini sarsıyor. (Amerika, kuru havada kanatları kavrulan akbabaların altındaki devasa düzlüktür.)

Güneşte hayal meyal seçilen mavi gözlü bir canki kadar serin. Ağıza ve yarağa sıçrayan kan kadar sıcak, gözler kararır ve kan kulaklarda minik, pembe helezoni sedef borulardaki gibi tatlı mı tatlı bir şarkı tutturur

"Mesele şu, dedi mısır kavanozundaki suyu içen felsefe doktoru, o kadar yaşlı ki arkasına bir şeyler koymak gerekiyor. "MacArthur gibilerince bastırılan ve bizim gene de sıkıştırıp inanılmaz bir tazyikle fırlattığımız bir seks ediminin verdiği haz, nitel olarak normal bir ediminkinden daha yoğun olabilir mi?"

Trompetler öter, davullar çalınır ve ölüm marşı. İçi geçmiş, korseli bir tenor, kadın kılığında, "Danny Deever"ı söyler: "Bütün düğmelerini söküp, pantolonunu parçaladılar. Orospu çocuğu, teğmeni uyurken şişeden düzmüş, adamın götü yamulmuş iyiden. Bu kaçamak düzüşmenin karşılığı olarak yarım dakika sallandıracaklar onu. Danny Deever'ı sabanan ascaklar "

Işıklar: neonlarla aydınlanan göğe kadar uzanan bir sahne. Altın renkli darağaçları Grand Canyon, Pikes Doruğu, Niagara Şelalesi ve Chrysler Binası'yla boy ölçüşürcesine bin fit yükseğe kadar uzanıyor, devasa hediyelik kartpostallar yavaş yavaş neon ışıklarıyla belirmeye başlıyor.

Motel. Motel Motel yalnızlığı, sis düdükleri gibi bütün kıta boyunca gelgit ırmaklarının durgun, yağlı suları üstünden böğürüyor. Yeşil neon ışığına boğulmuş Violet'in Masaj Salonu Beyaz Elbiseli Kız bir vibratörü yağlıyor. Oğlan onun yüzünün kararıp yeşil bir nokta haline gelişini izliyor

Saygın ailelerden gelen genç ibnelere çalışan Antoine'ın

* Hafif raylı metro. Yer üstünden giden anlamına gelen *elevated* sözcüğünün kısaltılmış hali. *Elevated train, EL train, The El, The L* adlarıyla da bilinir (ç.n.)

mağazasında idamlık kostümleri. Ge-ge-gelin için tam binlerce kaçış elbisemiz var

"Gelini öpebilir miyim?"

Kafatası bilircesine sallanıyor. Antoine zoraki uzanan elleri sıkıyor ve derken Moda Gösterisi başlıyor.

Oğlan mavi ipin üstüne düşüyor. Kalçasında mavi bir alev yalazlanıyor ve pantolonu aşağı kayıyor ve yanarak boş parktaki mavi bir lagüne düşüyor. Mavi alevde bok yanıyor, kırılan kemikleri sırıtıyor. Ayrılan belkemiği gevşemiş bedenini sıkıştırıyor ve yarağını dışarı çıkarıyor.

Kaçış elbisesi tepeden tırnağa mavi alevlerle kaplanıyor ve oğlan boşalırken onu pişiriyor ve yarağından sıcak taşaklar tükürüyor. (Zenci pis pis gülüyor ve onları şişe geçiriyor. "Sıcak taşaklar, millet! Sıcak taşaklar!" Koridor boyunca ilerliyor. Sirk, Stadyum, Plaza.)

Kar Tanesi* Elbisesi sıvılaşma konusunda garantilidir Asla sorun yaşamadık. O çürük siyah yükü patlattın mı gökyüzünü kayan bir yıldız gibi kateder

Kovboy elbisesi barut dumanı içinde kayboluyor, sonra ranza arkadaşının çizmelerini çıkardığı görülüyor... ve aziz mertebesine erişmiş bir yüz sıcak bir yaz yağmuru kadar tatlı spermlerin rahmet duasını alıyor yüzünde ve saçlarında.

Vaiz Cellat oğlanın ensesini okşuyor bir sümüklüböceğin tatlı sümüğü gibi elleriyle. "Bu cemaatin üyesi sayın bayanlar baylar, evet. Bir adamı astığımda ve onun haaaaarika ruhunun çürümüş yükünü Tanrının kıçına taşıdığını düşündüğümde – kaç yaşında demiştin, şerif?"

"On altı.

"Daha genç gösteriyor – Bazen bu işten gerçekten NEFRET ediyorum, Dudaklarında biriken köpükleri mendiliyle siliyor.

Asker elbisesi kayboluyor, bedenden aşağı kayıyor. Kalıcı kaplama işlemimiz size istediğiniz parkta bir kuytuluk yaratmayı, sönük uzvunuzu tunç bir damla içinde sallamayı garanti eder.

---

* *Snow Drop.* Kardelen çiçeği ve argoda askeri polis, inzibat anlamlarına gelir. (ç.n.)

Elbiseler boka dönüyor ve üstünüzden damlıyor ve dünyanın helalarında uzun siyah bir bolo* üzerine asılıyorlar. Şekerlemeden ve pamuk helvadan yapılan melek elbiseleri yanıyor ve çıplak küçük oğlan titreyerek kasılıp kalıyor. (Güzelim delikanlı soluğu dişlerin arasından çıkıp duruyor, karın mermer gibi katı yumuşak tatlı kabarcıklar çıkarıyor. Oğlan fışkırtarak boşalıyor, daha yavaş, daha yavaş, daha yavaş ve yaşlı bir adamın ellerinde uzun sarı bir sakala dönüşüyor.)

Çerçevesiz gözlükleri olan, şişman, kahve suratlı ciddi zenciler, iyi giyimli ve biraz mahcup görünen kalabalığın arasında bildiri dağıtırken, toplumsal bilince sahip zenciler yanan sebze kasalarının üzerinde kendilerini asıyorlar, bir yandan da ağır ağır ve çılgıncasına, "Strange Fruit"** şarkısını söylüyorlar. (Bir otel çekmecesinin içindeki mendilden yayılan kurumuş atmık kokusu, tozla kaplı, yirmi yıldır kimselerin uğramadığı hayalet kasaba.)

"İlginç, değil mi?"

"Şüphesiz," diyor meymenetsiz, ince suratlı albay, sonra da bir oğlanı puro makasıyla sünnet ediyor ve purosunu sünnet derisiyle yakıyor.

Bir rahibeyi andıran oğlan o kadar masum ve hayat dolu ki şimdilik öldürücü darbeyi yiyecek olması acıtıyor canını, uçuk mavi bir üzüntü patlaması. Oğlanın sırıtışı yerini, yavaşça iskorpit deliğine vuran gündoğumuna, taşocağına, içinde bir havuzcuk bulunan boş bir araziye bırakıyor. Oğlan iğne yaralarıyla damgalanmış kanlı kollarına bakıyor. Ölümün yumuşak üzüntüsü. Bir muamma olan çocuk kanseri. "Umarım Tanrının Radyum Bisikleti zamanında ulaşır buraya, diyor Beyaz Saray'ın basın sözcüsü kaygılı gözlerle saatine bakarak.

Ayna elbisesi beyaz kum çölünde darmadağın olur ve arsız kurbanın kötücül, kösnül bakışı belirir

Yelekli cellat hayvani bir yılışma ve müstehcen hareketlerle

---

* *Bolo*: Boyuna takılan ve bir kravat olarak kullanılan tokalı bağ. (ç.n.)

** "Strange Fruit" (Tuhaf Meyve): Billie Holiday'in ağaçlarda sallandırılan siyahları meyvelere benzettiği ünlü bestesi. (y.h.n.)

yağlı sicimin düğümünü düzeltiyor.

Kırk fit yüksekteki domuz, kocaman bir neon bıçağıyla dilim dilim kesiliyor. Lunapark, eğlence treninden siyah dantelden sisli şehirlerin ufuklarına kadar uzanıyor.

Greg okul tuvaletinde domalmış. Genç götünden düz, katı bok külçeleri düşüyor (sabahleyin çimenlerin alevini ateşleyen güneşte, üzerinde sümüklüböcek izleri olan ve yaz yağmuruyla yıkanmış sarı kil gibi boklar).

Siyah renkli, Japon bıyıklı adam, her iki kulağı da yağla donmuş. (Avdan döndüğümüzde, buz tabakasıyla örtülü siyah dallar donmuş gölün üstündeki sabah güneşini yakalıyor.)

İkircikli alkolik kocaman bir Bronx selamı ile asıyor kendini, dişleri patlayıp dağılıyor, düğümde gözyaşları. (Titreyen köpek, buz gibi beyaz ayın altında bir çelik kapanda dişlerini kırıyor.)

"Candy,* Tatlı Candy'me Sesleniyorum. Asılan oğlan karameladan yapılan ipin üstüne düşer, on dört yaşında bir kızın ağzına boşalır, karamelayı yer ve "Candy"yi neonla aydınlatılmış masaya serer – dışarıda, sakin genç gözlerin mahvettiği Oklahoma.

Oğlan vibratörü annesinin dolabında bulur Saat beşe kadar gelmeyecekler bir sürü vakit var Pantolonunu dizlerine kadar indirir, yarağı sert bir şekilde, tatlı bir zıplamayla yaylanıp çıkar, lubunya kemikler, kök sinirleri ve kemik bağlarından sancır. Ucunu yağlar, orgazm anında ve uygunsuz bir şey yapıldığında görülen Bronx selamına özgü kaba bir yarağa dönüşmüştür (Emily Post** *Adabı Muaşeret* adlı kitabına *Evimizdeki Yarak* adında milyonlarca kelimeden oluşan bir hamiş yazmaktadır.) Aynanın önünde durur, onu yavaşça götüne sokar, mutlu gudde küçük bir haz osuruğu salar. Osuruk gazıyla dolu köpük, sabah rüzgârının dağıttığı ektoplazma gibi ağır havada asılı kalır, sonra ortalıktan öksürüp tıksıran yaşlı bir adamın elleri gibi

* *Candy*: Tatlı ve şekerlemenin yanı sıra argoda cank, seksi kadın yada erkek ve kapsül halinde uyuşturucu anlamlarına gelir. (ç.n.)

** (1873-1960) Daha çok görgü kurallarını anlattığı kitabıyla tanınan ABD'li kadın yazar. (ç.n.)

şafak sökümünde toz kaldırır Sperm aynaya yayılır, kararır ve yanan demirin çıkardığı ozon kokusuyla birlikte kısa devre yaparak kaybolur

Greg, parkta Brad'in arkasına geçer, onu parmaklar, eli içeri kayar

"Merhaba, Brad. Elini gürültülü bir osuruk eşliğinde çıkarır ve esmeramberi vücuduna sürer, *Health and Strength* dergisi için süspansuar giymiş bir ibne pozu verir.

İşte öylece, dosya dolabının üzerinde, bir lezbiyen tapınağının gürültüsüz, mavi buhurunda asılı bir çük gibi çırılçıplak durmaktadır (Donuk bakışlı rahibeler sakince yürümektedirler, metalik saflık havada bir ozon kokusu bırakmaktadır) Bir insanın 1932'de Peoria'daki bir otel çekmecesinde unuttuğu bir şeyi tekrar bulması ne tuhaf değil mi?

Gezgin satıcıların ve çerçilerin, iskambil kâğıtlarıyla milleti söğüşleyen tiplerin mallarını önüne serdiği sınıra yaklaşıyorsun. Yıllarca sürünmenin verdiği hınçla dolan yaşlı torbacılar, geçenlere mal zerk ederek, cank *amok*'unun kasvetli bitimsiz arka sokaklarında ellerinde bir iğne (yani şırınga ile) söylenip dururlar. Turist, Ruhunu Üç Kuruşa Satanlar tarafından lime lime edilir, bağımlılar parçalar için birbirlerini ezerler (Piranha balıkları birbirlerini karaborsa biftek gibi un ufak edene kadar parçalarlar. Yanardöner bağları belli olan beyaz kemikler görünür.)

Neon lambalar dünyanın kanında ışıldar Herkes komşusunu, yanan bir şehrin beyaz alevlerinde tuvalet duvarına yazılı bir mesaj gibi apaçık görür

Greg bir yenilgi haykırışıyla döner Kemikleri, otlarla kaplanmış bir parka doğru gülümseyen Mermer Tanrısı için sancır

Çıplak oğlan tarafından ayıbalığına atılan balık, bakır pasındaki çamur için sırıtır: ÜSTÜ KALSIN.

Haziran ayında, bir metrodaki serin hava dalgasıyla gelen tatlı gülümseme, dişler porselen toplar gibi birbirine çarparak çınlar.

Sert cevizlerini kireçtaşı sarmalları içinde dondur

"Şimdi yağlanmış bir *peccary* sokacağım Kıllı Kulağına Arnavut argosunda am

Sabah güneşinde donmuş bok denizi, on iki fit uzunluğunda kurtçuklar içlerde geziniyorlar, üstteki kabuk birkaç yerden çatlıyor Göt deliği, sülfür gazı ve kaynayan siyah çamur çıkarıyor osurukla.

Yeşil renkli gevrek marul başları çın çın çınlayan kristal bir ayın altında donda ışıldıyor

"Bir yığın para kazanacağız, Clem, eğer verdikleri ücret doğruysa. Bir oğlanın taşaklarını koparır, marul hastalığı var mı diye damarları ve tendonları narin yaşlı kadın elleriyle dikkatlice inceler, pembe şafak ışığındaki yumuşak damarı yoklar; genç oğlan gördüğü erotik rüyadan çırılçıplak uyanır, yarağının sabah aydınlığında fışkırtmasını seyreder

Oğlan çığlık atarak fışkıran siyah kan içinde uçar, havaya tuhaf, zonklayan bir pembe ışık yayan neon lambasını açar, yumuşak, yavaş bir bel gelmesiyle, yumuşak yastıklar üstünde duran götüne pembe ışık yağmuru saçar.

Oğlan kireçtaşı taşaklarını kesip, sırıtarak sana fırlatıyor – suya yansıyan ışık. Şimdi de bedeni yavaş bir Bronx selamıyla ahırda paslı bir çiviye asılı duran yırtık bir balonun içinde kayboluyor Çöp yığınının üstündeki siyah, büyük bir vinçten yayılan pembe ve mor ışıklar üzerinde geziniyor, sonra kayalara ve ağaçlara doğru kayıyor.

Boynu ilmeğin etrafında bir ağaç olup büyüyor (Eski taş duvardaki asma kökü. Ses azalıp kayboluyor, sessiz bir toz bulutu kaldırıp yavaşça güneş ışığında yutuluyor.)

Oğlan bir kalıp tereyağı yiyor ve orta yaşlı bir kalp hastasına dönüşüyor. "Ben onları işte böyle görmek istiyorum, diyor Doktor Mankafa Sığır Vebası – arkadaşları arasında namı diğer Dalyarak. "Lanet olası kalp hastası koçlar, iştahsız koyunlar gibi durmadan ölüp duruyorlar."

Yaşlı lubunya, oğlan taşaklarının yüzdüğü bir küvette banyo yapıyor. Diğerleri swing yapıp otuzbir çekerek onun üzerine

attırıyorlar ve ellerinde 22 kalibrelikle yaz sabahında Çam Korusu'nda geziniyorlar (keneler oğlanın kasıklarına üşüşüp, her tarafını kıpkırmızı yapıyorlar), yük trenlerinin arkasına takılıp üç millik yol boyunca, aptal ineklerin böğürdüğü bir kovboy şarkısı ve *Panhandle*'ın *honky-tonky*'leri* eşliğinde bir o yana bir bu yana sallanıyorlar

Çalıntı bir arabada eğlence treninin etrafında bağrışarak, Lynchburg ile Danville arasında 666 no.'lu yolda, tır kadar büyük tunçtan bir akreple erketeye yatıyorlar

Oğlan, gözü dönmüş hadımlara görünmeden, Venedik'in taşlarında otuzbir çekmek üzere su yeşili mermerden yükseliyor, kanalları, mızırdanan ağız kokusunun leş gibi kokan sisleriyle dolduruyor, kimse tınlamıyor bile bunu.

Oğlan yumuşak ışığa boğarcasına kartopuna tutuyor seni, sen de kokain kadar yumuşacık, pembe ve soğuk bir şey haline geliyorsun.

Yoksul, yaşlı bir lubunyayı felç olmuş gibi boş bir evde yüzüstü bırakma. Soğuk bahar rüzgârına belini boşalt, Chicago'daki badanayı kamçıla sıcaktan cızırdayan beyaz çöle, kireçtaşı ocağına, eski yüzme çukuruna, bir oğlanın kancasını, zonklayan aybalığını yakalamak için yemle, siyah suyu ışığa boğ

Rüzgâr, Meksika'nın berrak mavi göğünün altında asılı duran ipek çorapların arasından geçerek iç çekiyor, dağın karşısında tatlı hayatın rüzgâr hortumu. (Oğlan taşaklarının tatlı kokusu ve paslı demirin ağız ferahlığı.)

Yuvarlak pencere gözünün altındaki tavan arası. Yaz şafağı, iki genç beden göz alıcı pembe çiftleşmelerle parlıyorlar, yarak kahverengi pembe göt deliğine, oradan da inci gibi prostata dalıyor, önüne gelen beyaz damarları kavuruyor Götün ilkin yumuşakça yalanıp parmaklanması göte girmiş bir vinç gibi taşakları büzüyor. Yalamaya devam, MacDuff, ta ki havuz boşalıp, ölü yapraklarla dolana kadar, kirli kar öpücükte donmuş bedenimde gezinir, boktaki narin mor çiçeği uyandırır.

---

* *Honky-tonky*: Müzik dinlenen, kumar oynanan ve fuhuş yapılan salaş bar; bu tür yerlerde çalınan piyano müziği. (ç.n.)

Soyguncu oğlan, Porter Tuck –yakınlarda sağ akciğeri deşilen tanıdığım bir boğa güreşçisi– ile uzun kodeste sikişti, akciğerlerinde Büyük Bölünme riskine girdi, mezarlıktan ödeme yapmadığı için dışarı atıldı, sonra da eşcinsellerin barına hadım satıcıların titrek, tiz sesiyle IBM şarkısını söylediği Çadır Kent'teki arka taşakları almaya saçma sapan konuşarak rehineciden aldığı eski püskü ceketle geldi.

Pencere denizliğinde taşaklar saksı gibi kundak kaldırımına düşüyor her yıl denize yenik düşen.

Yavaş amcık kovalamaca reddediyor, ta ki Yahudi din değiştirip Diesel olana kadar kanserli lanet yaşlı bir Diesel'e Dönüştürme Ünitesi ile mis gibi arabaların ırzına geçiyor, o kadar kırmızı ki rozet, cennette olduğu gibi yeryüzünde de bugün ekmekağacından* amcığımız

Yengeçler onun ormanında kanca gibi kalkık yaraklarıyla güreşip, bütün gece evin geniş eteklerinde gizlenen gözü pek yeniyetme koyun hırsızlarıyla çiftlik evine kapanıp şamata ediyorlar, avcı Venüs Tepesi'nden dönüyor, leş gibi kokan mağaraya arka yoldan geliyor.

Yerde rock and roll yapıp cank diye böğür Siyah Yen'i** çak hiçbir şey hatta adamotu bile bitmeyen tuzlu bataklıklara belini akıt. (Sığır vebası yılı. Her şey öldü, hatta çakallar bile bir herifin taşaklarını ısırdı ve hemen kirişi kırdı.)

Yeterince uzun konuş *bir şeyler* söyle. Sıradanların kanunu... üç beş piliç... yaşamanın tek yolu.

Yangın söndürme aletini kontrol etmeyi unutma, Kotex'le geride dur, bu Güneyli alımlı ibneler azıp yanmaya başlayabilir (Bir yangın söndürme aletinin Bronx selamı.)

Kargaşanın içine hızla dal ve kundaklamadan uzak kalma, cinayeti göğsüne, "HEY HEEEEY," diyerek kazıt, Ralph'in Yeri'nde yakana yapışırlar. Hiç de korkmadıysan başka bir şey düşün.

---

* *Breadfruit*: Pasifik adalarında yetişen, yuvarlak, çekirdekli ya da çekirdeksiz, ekmeği andıran bir dokusu olan ve haşlanarak ya da kızartılarak yenen bir meyve. Havai dilinde *ula* diye bilinir. (ç.n.)

** *Yen*: Afyon, uyuşturucu, yoksunluk krizi. (ç.n.)

Her şeyi itiraf etmeye hazırız, 1917 Eylül'ünün bir perşembe günü söz konusu şahsın da ayartması ve olaya göz yumması sonucu George Brune Brubeck, namı diğer Ayı'nın Götü denen kişinin yarağını emmeye yeltendik, bundan öyle iğrendim ki onu koparmak istedim, beni tokatladı, bana lanetler okudu ve Christopher Marlowe gibi, gözlerinden bıçak kadar keskin küfürler savurdu, larva halindeki bir ibnenin duymaması gereken, adı sanı bilinmeyen bir götverenin kokuşmuş kelime güruhunu kusması işten bile değildir

Bu yarım kalan hunharca eylemde suç kesinlikle Brubeck'indir, Erkeklik Hayatımın riske girmesinden dolayı suratıma soktuğu yılanı nefsi müdafaa ve kendime duyduğum saygıdan dolayı yok etmekten başka çarem kalmadığı için tepkisel davrandım ve masum sayılırım, bu yüzden (maalesef) bir karabinam olmadığı için tabiatın bana verdiği küçük beyaz askerleri –toprağımızın kahraman koruyucuları– kullanmak durumunda kaldım ve onun pörsümüş çirkin yarağını takdire şayan bir ısırışla sünnet ettim, böylece onu hastanelik ettim. Amaçlarımın masumiyetini anlamayan o ise yersizce benim iyi niyetli cerrahi müdahaleme direndi, bu da ortaya önemsiz bir iki çürük çıkmasına neden oldu. Bunun üzerine masum olan ben, yanan aslanlar ya da solucanlarının büzülmesinin önüne geçmek için kısık Lux ateşinde pişirilen başarısız at kürtajcıları gibi olmadık küfürlere maruz bırakıldım

Seçmenlerin ihtiyaçlarının bilincinde olmadığımız söylenemez. Asla aklınızdan çıkarmayınız ve sizi temin ederiz ki bu iğrenç petrol skandallarını ortaya çıkarmak için gizli kalmış hiçbir bok bırakmayacağız. Ne domuz kısırlaştırıcılarını saflarına çeken ve kanlı Kotex'ten Neşeli Roger'ı uçuran lezbiyenler bizi yıldıracak, ne de jokey pantolonu giymiş Nonoş kılığındaki kıdemli lubunyanın yaltaklanmalarına boyun eğeceğiz. Korkunç Ana bile bu muamelenin zarafetinden müteessir olacak.

Neyse, bırakın bizi, Brubeck'in içi boşalmış karterini bir yana fırlatın ve mayasız amcık hamurunu yoğurmaya başlayın ve

gözüpek prezervatifi fora edin Pilice doğru yürüyorum, ona bir deste papel gibi bir prezervatif gösteriyorum, çaktın mı ve şöyle sesleniyorum ona: "Benimle gel.

"Taze," diyor ve suratıma tokadı indiriyor, bildiğim kadarıyla bu travestilere özgü bir hakaret sayılır Götüne belsoğukluğu bulaştırıyorum, hem de izninizi falan almadan.

Şöyle diyorum: "Ben seni McCoy sanmıştım, yav. Benim gibi eski bir inek çobanı için çok hoş ve dişi görünüyorsun.

"Aman git de mor götlü bir babuna travestilik yap, seni ahmak şey. Hangi cinsten olursa olsun, yeryüzünde kalan en son kancık sen olsan bile ilgilenmezdim seninle.

Beşinci Yasa Değişikliği'ni görüşmeye devam ediyorum, Wisconsin'li senatörün sorusunu yanıtlamaya yanaşmıyorum. "Cinsiyetiniz erkek mi? Hiç bu cinse ait oldunuz mu?" Dicky'nin oğlan oğlan diye sızlanmasına izin vermezler herhalde. Ağlak şarkıcıların icabına nasıl baktığımı biliyorsun değil mi? Onları bir dinle hele. Çok bilmişe benden biraz nasihat. Demek istediğim, bugünlerde politikaya dikkat etmelisin, o departmanlardan biri Koordinatörüne aynen basmış tekmeyi. Neyse hepsi bu kadar, sanırım onca yıllık tecrübeden sonra sen de biliyorsundur bunları. Hoş geldiniz, işte Burroughs aile partisine teşrif etti, umarım, *hırk*, saygın biridir

Hadımlar, Oğlanın Burada Üstünüze Çullanmasına İzin Vermeyin – erken olgunlaşmış küçük çük göt yosunlarından hastalık kapabilir (Koyu yeşil bir mağarada deniz yosunları.)

Felsefe doktoru, bambudan kıçını Maugham marka verandaya yaymış pembe cin içiyor, Manhattan'lı psikanalist bir yığın notu gözden geçiriyor.

"İşlediğimiz cinayet böyle olmuştu, yani ısırılan Brubeck, o zamandan beri iyileşti ve Seattle'ın koğuşlarından New Orleans'ın kiliselerine kadar iğrenç soyunu çoğalttı, acayip şişkin yaratıklar boklu kâğıtlarla dolu çöplüklerden sürünerek çıkıyor, ölü kazlar gibi zırvalayarak ortalıkta geziniyorlar."

Bu olay, deneğin kendisini pis çarşaflara bürünmüş iki kişi tarafından tehdit edildiğini gördüğü çocukluğundaki bir kâbusla

ilgilidir – zehirli özsu,* lanet olası! Bu rüya, deneğin işbirlikçi babasının ona "Morgue Sokağı Cinayetleri"** adlı hikâyeyi okumasının ardından vuku bulmuştur, hatırlayacaksınız, bir kadının kafası koparılmış sonra da baca deliğine tıkılmıştır. Evet, Brubeck, Nonoş şırfıntısına neler yapabileceğini biliyorsun; eğer bilmiyorsan orangutan arkadaşım sana gösterir.

"Tecrübelerim esnasında, *hırk*, tecrübem esnasında demek istedim, sık sık gözlemiş bulunuyorum ki, eşcinseller defalarca *kafasız* bir kadınla, *hırk*, çiftleşmeyi arzuladıklarını ifade etmişlerdir – samimiyetle arzulanan bir birleşme. Bir deneğin dile getirdiği gibi, 'Bu pilicin bir hafta boyunca kafası olmadan nerede yaşayabileceğini okuyorum. Onu boynundan bir cam tüple besliyorlarmış, kapanmıyormuş bu yüzden ensesi bir amcığın yarasının kapanması gibi, iyileşip elma bıçağıyla her ay kanı dışarı akıtmak için açmıyormuş. Yani, karıların zaten kafaya ihtiyacı yok ki. Oğlanları taşa çevirenin Medusa olduğunu hatırlıyorum. İddia ediyorum ki bir kadının en tehlikeli kısmı, güçlü dişi dalgalar yayan ve bir erkeğin sinapslarını mahvedip onun belden aşağısını felç eden hipotalamusudur."

Yukarıda verdiğim ifadenin doğru ve bildiğim kadarıyla eksiksiz olduğunu bildirmeye hazırım, şerefim ve namusum hunhar bir malafat saldırısına uğrarsa Tanrı ya da başka bir teçhizat yardımcım olsun. İşbu tarihte Harry Q.T Burford benim şahitliğimde yemin etmiştir.

"Uzun uzun konuşmalıyız evlat. Bilirsin, erkekler vardır, bir de, şey, kadınlar vardır; kadınlar erkeklerden farklıdır."

"Tam olarak nasıl farklıdırlar, peder?" diye sordu genç Foseptik lafı dolaştırmadan.

"Şey, onlar, şey, farklıdırlar işte, hepsi bu. Büyüyünce anlarsın; ayrıca, *hörk*, ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyorum. *Büyüdüğünde* tabii.

"Bu gece okulun tuvaletinin altındaki daireme gelip beni gör-

* *Juice*: Atmık, bel anlamlarına da gelir (ç.n.)
** Edgar Allen Poe'nun bir hikâyesi. (ç.n.)

sene. Sana ilginç bir şey göstereceğim," dedi kapıcı, ağzından yeşil koka suları akıtarak.

Kadınlar sıcak zehirli sulardan kudurup kaşla göz arasında onu yiyip bitiriyorlar. Konukseverlik yasalarını kim ipler İnatçı götünü kendi kapanına götür. Benim yatakhanelerimde asalaklara yer yoktur

"Ben kimsenin canlısı değilim, diye sırıttı ceset ölüseviciye. "Kendi insanlarına dön, seni şaşkın gerzek."

"Aman, dikkatli ol. Gene başladılar," dedi yaşlı lubunya, zinciri kopup, taşakları yere dökülünce. "Durdur şunları, James, seni işe yaramaz bok herif! Orada oturup efendinin taşaklarının kömür kovasına yuvarlanmasını seyretme."

"Çocukların bilye oynadığı benim yüzülmüş taşaklarım mı yoksa? Tabii ya! Hey çocuk, sana benim taşaklarımla oynama iznini kim verdi bakalım?"

"Kırk yıl boyunca birileri sahip çıkrnazsa kamu malı sayılırlar, bayım.

Neyse, espri şu: İbnenin teki, kadın kılığında bir oğlan kılığındaki travesti Nonoş ile evlenir, daha önceden Greg'in gönül verdiği tip onu laf olsun diye asar ve kendini Grand Central'de bir dolaba kilitler, bavulların ve ayakkabıların deri kısımlarını yiyerek hayatını sürdürür Bu işi tadına doyulmaz bir şekilde ayarlamanın o kadar çok yolu var ki kızlar – deri sabununda kaynatılmış, briyantinde kavrulmuş, leş gibi kül tablalarında tütsülenmiş.

Güneşin aydınlattığı yapraklarla dolu, uzun, beyaz bir koridordayız.

Eski Batı, Macar darağaçlarında yavaş yavaş ölüyor, bu yüzden o malı çakmaya çalışırken (artık hipotalamusu tutturamıyor) biz de asma merdiveni sallayacağız, uzun mesafeler ve trajik kusurlar altın saçlı çocuğu bizzat rüzgârın karıştırdığı kendi saçlarıyla asacaktır.

Bir oğlan ne zaman bir oğlan değildir? Rüzgâr onu havalandırdığında, planör bir ereksiyon gibi sessizce sönüp düştüğünde.

Kör veteriner Grand Canal'da Academy Köprüsü'ne doğru, beni düzmek üzere yola çıkıyor Biri fotoğrafımızı çekiyor ve pirinç bir bide uğruna film festivalini basıyor.

Taşemen yeşil lagünde gümüş bir balık arıyor.

Ölse daha iyi valla. Ayak kırık. Orada boku yemiş andavalın teki anlattı, dinlemem lazımdı. Odun yığınından kurtulup ateşe yakalanmak, o maymun, sonra Danimarka, cenazenin yakıldığı odun ateşi mavalıyla kokuşmuş

"Gözlerime bak, bebek, çılgın attırışın aynasına.

"İçeride şu beyaz sinirler boyunca mavi alevlerin koşuşturduğunu, omurgayı yavaaaaaaaaş bir sıkıştırmayla yaktığını görüyorum.

Ağızlar et tüplerine doğru ileriye atılıyor, sıkışıp kenetleniyor

Johnny domalmış, Marv onu ağzına almış ve parmakları kalçasından geziniyor ve aşağıya kıçına, taşak parkının açıklarına iniyor. Johnny'nin vücudu ortalarda hörgüçleşiyor, her hörgüç sıkılan bir elin içindeki yağlı parmaklar gibi giderek biraz daha uzuyor ve inceliyor, taşakların pembe tüyler gibi yumuşuyor, sık o tatlı şekerlemeleri yavaş yavaş yavaş.

Muazzam bir kurt ulumasıyla başını geriye doğru atıyor.

Adli hekimi çağırın; bu iş beni aşar

Kireçtaşı kemiklerinizden kazıp çıkarın onu, o fosilleşmiş arterit mesajlarını; kör parmaklarınızla okuyun metastazı.

Başka nereye bakacaktınız? Rahibin körelmiş cevizlerine, ölümün koyotesine mi? (Koyote, Mexico, D.F 'deki göçmenlik bürosunun koridorlarında takılan ve bir ücret karşılığı içerideki bağlantıları sayesinde size yardım etmeyi teklif eden bir tiptir.)

"Seni doğrudan bölge müfettişi ile görüştürebilirim. Sen bi gel hele. Tabii ki bu işlerin bir ücreti vardır. Çok bi şey istemem – aldığım paranın tümünü *mühim* bağlantılarıma yediriyorum. Sesi acı dolu bir ciyaklamayla çatlar

"Ne o? Kabardın mı?" dedi hamhalat moruk lubunya, aşağılanmanın beyaz alevinde tir tir titreyen bakire oğlana. "Alla'aşkına, dedi lubunya, "o kadar genç, o kadar soğuk, o kadar tatlısın – yerim seni. (Ay ışığında gümüş yontu.)

Üçkâğıtçı büyük bir bok gürlemesiyle cennete girer. Karşınızda Met'in* gala gecesinde kendini asan bir adam. Bütün kadroyu boğazlar, sahneyi ele geçirir, tek başına sahneyi doldurur bir icracı. Isolde** kılığında kıvırtır, iğrenç tiz sesiyle "Liebestod"u söyler ve matrak bir striptizle şovunu tamamlar Götlerinden akan kanla kaskatı olmuş pembe donlu dalkavuklar "Aç! Aç!" diye tempo tutarlar, seyircilerin üzerine uçarlar, kapanın ağzı açılır. Kan yanar ve omurgasındaki kasılmalarla neon pembesine döner, un ufak olmuş kemikler sırıtır. Cildi kara bok rengine çalar ve pul pul dökülür – tozlu kumsalda rüzgâr, yağmur, kemikler. Lubunya suratsız oğlanın tekidir, bir gözünde bir bant vardır, omzunda ise, "Ölüler yalan söylemez – yoksa söyler mi?" diyen bir papağan. Kafatasını bir palayla dürter, kafatasının içinden bir yengeç çıkar ve hızla yan yan kaçmaya başlar. Oğlan uzanır ve bir kâğıt tomarını alır

"Harita! Harita!"

Harita, ellerinde boklu tuvalet kâğıdına dönüşür, Doğu St. Louis'teki boş bir arazide havaya uçar, temiz bir dikenli tele takılı kalır ve mavi bir alevle yanar.

Oğlan göz bandını çıkarır, papağan cangıla uçar gider, pala maçetaya dönüşür Haritayı etüt eder ve kum sineklerini yakalamaya çalışır

Yazar, çoklu kişiliklerini Ürdün Irmağı'nın kıyılarında kurulan Çadır Kent'te yapılacak bir gösteri için bir araya topladı. "Gelin, gelin, basurlarınızı park edin çocuklar. Sen de Burroughs, hoş geldin. Evet, şimdi bana şöyle gösterişli bir şeyler anlatın bakalım, hani o eski, kara Model A'dan çıktıktan sonra çırpı bacaklı pantolonunuzdan Cowper'ın beli damlıyormuş falan, siz de kızılcık çalısına boşalmışsınız, sonra atmığınız havada beyaz çiçekler gibi tomurcuklanmış yavaşça ve güzelcene."

"O Çıkmaz Sokak*** Çocuklarının Sonuncusudur."

---

* New York'taki Metropolitan Operası ya da Opera Binası. (ç.n.)

** Wagner'in (1813-1883) *Tristan ve Isolde* operasının kadın karakteri; "Liebestod" ise bu operadan bir arya. (ç.n.)

*** Dead end street: Argoda vajina. (ç.n.)

"Konuşmuyo.

"Eee, bırakın da kıvama gelsin.

"Taşakları siyah kurbağa yumurtaları gibi küçülene dek bekleyin. (İribaşlar siyah lagünde çabuk hareketlerle uzaklaşıyor.) "Sonra konuşur o, iyi ki de konuştum der."

"Yoni, deful evine.

"Burası *benim* evim lan, siktiğimin Çançinçonu. Sen siktir git! Şunu da aklından çıkarma bu bokların bir kaptanı vardır – ben sevecenlikle hitap ederim Y.E.'lerime, yani Yardımcı Elemanlarıma. Sen olsa olsa bir M.Y.E. yani Mahalli Yardımcı Elemansın. Hadi ikile, yoksa sarı kafalarınızı havaya uçururum.

"Nerde sende o taşak, Gertie.

"Ulan, seni götü boklu Güneyli beyaz, sen beni bırak da, bir göz damlalığı kadar P.G.* yerine bir zenci sok makatına!"

"Sen kim oluyorsun da sımaşıp caka satıyorsun bana ha? Allahın Güneyli dilberi, kimin umurunda sanki sen gelmişsin gelmemişsin, ha, hiç de hijyenik olmayan iğrenç basurlarınla yemek yemen ve böylece Aile Toplantısı'nı mahvetme huyun dersen, yok, herkes yaka silkiyor senden.

"Sana ne oluyor sanki, siki büzük? Ben varken kimse cevizlerimizi kesmeye falan kalkamaz. Bölge'deki Nonoşlara bastımmı tekmeyi, altlarına ederler korkudan. Şimdi şu koduğumun *Lucha Libre* lezzosunu kireç yalağına atalım, nasılsa sürünerek tırmanacaktır Kesinkes Loch Ness'ten** gelmedir bu. Tuhaf, iğrenç yılan. Bu yüzden Alla'aşkına, ufaklık – gülümsemeyi unutma. Gösteri devam etmeli.

"Sana gelince, seni saman altından su yürüten, kara götlü amsalak, sen, 'İğrenç, patron, ben hayata inanıyorum, patron, demeye devam et, evet şu arkanda akan ırmak gibi hayat akıp gider içinden, bahar vakti otur oturduğun yerde, beni Virginia'ya sürükle sularınla, şişeden sok bana, ağzıma kadar pamuk***

---

* *Paregoric*. bkz. dipnot s. 171. (ç.n.)

** İskoçya'da canavar efsanesiyle tanınan göl. (ç.n.)

*** Mal kalmadığında kaynatılan, içinde cank kalmış kumaş vb. parçası. (ç.n.)

gelinceye kadar "

Lezzetli bir *frisson** pembe götünü terletmeye kadar götürebilir işi, bir zenci kulübesinde genç bir oğlanın bir yerliye dilini sokması gibi, sen de başlarsın çığlık atmaya, fısıldamaya, inlemeye. "Yo yo, genç Efendi'yi nasıl düzerim! Ben *iyi* bir zenciyim.

"Sarı saçlı bir oğlan güzelini düzmenin ne demek olduğunu sana öğreteceğim, seni domuz taşaklı orospu çocuğu. Bir gelsin domuz kesim günü hele. Hımm, aslında...

"Lütfen Rasmus, lütfen!"

"Havamda değilim, patron. Pantolonunu giysen iyi olur Bir zenci kulübesinde çırılçıplak otururken ufak kaymak gibi götün kirlenebilir."

"Evet, bayım, o eski ırmak nicelerinin gelip gidişine şahit oldu, sıç ve geber. Bahar gelince taşar, uzun yaz sıcağında kuruyup cılızlaşır, bütün o derya toprağın içlerinde kaybolur gider. Kalabalık bir delikten çekilen o canım serin sudan hiç emdiğiniz oldu mu?"

"Allah aşkına şerif, şu yavan geveze herifi tık içeriye.

"Evet, onun bunun çocuğu göt delikleri, şimdi size hatırlatmak isterim ki burada *bütün* sıçma işini ben yaparım; götüme dalmaya çalışan dalyaraklar tekmeyi yedikleri gibi kendilerini kireç kuyusunda Zırvalayan Larvaların arasında bulur, ona göre. Yani, biraz görgülü olun. Efendi sıçarken yaklaşmayın, tamam mı ey ahali? Kuru, insanı boğan sarı renkli bir hepatit bulutu patlatma gibi bir huyu vardır " (Missouri'de bir tarlada zehirli bir mantar güm diye patlar. Ağustosun kavurucu sıcağı. Böcek sesleri.)

"Evet, benim derdim kıçı kırık mahluklar olan siz ikinizle. Asi ve sadakatsiz hareketleriniz, sabote etmeye ant içtiğinizi çok iyi bildiğim bu girişim için bir tehdit oluşturuyor. Komünist hıyarlar, benim herkese açık yalağımdan akıp gidin. Çançinçon Dalyarakları parti çizgisini ibnelerin oturduğu bar taburelerinde beş paralık ediyorlar, uluorta Kıyamet Formüllerinden söz ediyorlar Ve sen, Çaylak, yaklaş ve kendini tanıt. Sen nesin şimdi?

* (Fr) Tehlikeden duyulan zevk. (y.h.n.)

Yarak ısıran mı? Valla, senin çapında bir herife verecek işimiz olduğunu sanmıyorum. Dosyanı saklayacağız."

"Seni pis domuz." Çocuğun cevizlerini tutup çimdikliyor, zavallı eğilip kusuyor. "Öhğ!" diye haykırıyor irkilerek. "Kancık köpek! Kusmuklu hamamböceği seni!" Çocuğun dudaklarını ustaca bir parmak hareketiyle aralıyor – yüzünde bir köpek tasması gibi.

Onun feci madik atılmış gri canki gözlerine bakıyor, göz çukurlarında kaybolup giden. Mavi duman kayboluyor

Girin lütfen! Hadi girin! Kelime olmadan kılımı bile kıpırdatamam. Ben bir icmal Latah'sıyım. Kimse anlamıyor derdimi, hele mucize sanatçısı İsa, hiç. Onun hoşlanmadığı bir şeyler? Mucizeni göster, James, nasıl yapıldığını anlatırım sana. Mucizelerin hayata geçirilmesi evreni boka çevirmeye yönelik küstahça bir girişimdir Bir şeyi MUCİZE olarak tasarladığında HAKİKAT kavramını inkâr etmiş olursun, böylece Hakikat Sarayı'nın ötesinde, Amerikan kurtları ve sahtekârlarla dolu kof ve sahte bir saray kurarsın

Hımbıl anlatıcı, bir başlasın konuşmaya imkânı yok susturamazsın. "Bu kayınbiraderimin mürekkep bezi, cümlesinin milyonlarca defa tekrarlandığını duydun mu hiç? Bu oyuklar kafanda bir kez açılmaya görsün, kimse kapatamaz onları Oyuklar mavi alevler yayarak ağlarlar

Bak, kimse senin ayarladığın hatun işine taş koymaya falan çalışmıyor. O eski yavan Bebop zımbırtılarında. Bu bir eskort hizmeti değil, (şöyle böyle) işe yarayan bir organizma. Aortta pezevenklik kesinlikle yasaktır

Gezdir onun bedeninde parmaklarını, güve kadar hafif, küçük, mavi, fosforlu iz, alevlen yavaşça geride. Yumuşak, mavi bir çıngırağı onun amına sok ve içinde yak, başlasın kıvranmaya, kıpraşıp inlemeye. (Memelerini yak.)

"*Tabii* ki nihai 'zafer'e inancım sonsuz, gelgelelim minik çük var olan bütün orgonlarını genç oğlanın taşakları gibi diktirmiş.

"Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız, patron.

"Beyinsiz dingil! Ona ulaşmanın tek yolu yine o.

"O zaman onu faka bastırırız

"Nasıl yani? 'Ön Büro'dan geliyorum, seni işletip yeniden

Zırvalayan Larva haline getireceğiz ve elindeki orgonlara el koyacağız. Bu işlem Görev, ÖZEL GÖREV ve 32'nci ÖZEL GÖREV doğrultusunda yürütülmektedir, sana da tam olarak benim istediğim gibi davranmak düşüyor,' diyerek mi?"

Hemen içeri dalacaklar, bir kızı etkisiz hale getirecekler, yarağının içine edecekler ve Düşman'a osurukla şifre gönderececkler. Daha dün Luke'a, "Bu beşinci sütun, o kadar," dedim. "Torso'ya yollamalıyız onu, bu sikkafalılara göz kulak olmak için ta Cleveland'dan buralara kadar geldim

"Beni birinci üsse sokmaman çok uyanıkça. Ama o kapıdan ayağımı bir sokmaya göreyim, ki sana da kapıyı açmanı pek tavsiye etmem – demek istediğim bu tür bir numara her babayiğidin harcı değildir. Değil mi?"

"Neyse, onunla her şeyi açık açık konuşacağız: 'Bak, evlat, *sen* bir şey istiyorsun, *ben* de bir şey istiyorum. Ben senin için bir şey yaparım, sen de benim için bir şey yaparsın. Bu işler böyledir'"

Oğlan büyük bir Bronx selamıyla dişlerini kusar. (Bahar kıyafetleri giymiş bir nonoş, kelebek ağında yakalar onları ve oğlanın ağzına atar; havada geri gelirler, badanalı bir tuğla duvara yapışırlar.)

Yolunacak olgunluğa gelmişlerdi, o göt deliğinde unutmuşum onları, küçük haz kırıntıları ve yanan parşömenlerin arasında kaybetmişim.

Mısırlı sırtında bir kambur gibi duran, onu şaşmaz bir dakiklikle besleyen ırkçı bir nefretle içeri dalıyor – koca şişko oğlan içeride akla gelebilecek en berbat tereyağlarını ve hayvan yağlarını mideye indiriyor

(Ey, ölüm nerede zehirli iğnen? Adam* asla zamanında gelmez.) Korseli Tenor: "Biz kebap sosu dışında bir işe yaramayız." Biftek ve böbrek kebabı servisi silindir şapkalı çıplak koro kızları tarafından yapılıyor – pübik kıllar, el ve ayak tırnakları, gümüşe boyanmış dişler

* Uyuşturucu satıcısı. (ç.n.)

Kristalize olmuş meşeler, çamlar, trabzonhurmaları, dokunaklı pozisyonlarda donup kalmış yeşil, pembe, mavi, bordo renklerle aydınlanıyor. Tesadüf bu ya, yoğun kar yağışı, kozmik at götü W Q. "Fats" Terminal'in girişini bembeyaz bir örtüyle kaplıyor.

Tolima'da –cüzam ve gerilla savaşlarıyla dolu Kolombiya'da– bir ırmağa bakıyorum, cüzamlı karton opera gözlükleriyle.

"Bu berbat illete nasıl yakalandın evlat?"

"Ailede. García'lar müzmin cüzamlıdır, bundan gurur da duyarlar. Carville'e döneceğimden adım gibi eminim."

"Çançinçon'a bir Yön Bulucu yerleştirmeyi unutma, Kontrolcülere de dikkat et."

Özel Dedektif kurşun geçirmez, büyüteçli, şeffaf plastikten donuna kadar soyunuyor.

"Sana ilginç bir şey göstereceğim. Pelvisinin düğmesine basıyor. "Çükümdeki bütün damarları aydınlatıyor. Güzel pembe bir manzara.

Salgın B.M.'in lobisinde patlak veriyor Kurbanlar siyah Cadillac'larla taşınıyor, insanın yaşlı köpeğinin ağız kokusu konusunda ne yapması gerektiğini bildiği Arap delegelere ait özel bir mutfaktaki çöp öğütücüden geçirilip kanalizasyona yollanıyorlar Sidi Slimano çöp öğütücüyü son gaz çalıştırıyor, ev deprem oluyormuşçasına zangır zangır sallanıyor – mutfak masasına çıkıyor, "hay, hay, hay," çığlıkları atarak Rus dansı yapıyor, taşaklarında haremağalarına özgü bir süspansuar bulunan zenci bir kapıcı ise inildeyen köpeği çöp öğütücünün içine sokuşturuyor, ortalığa sıçrayan kıllar ve kan damlaları duvara 1963 yazıyor.

"Evet, bayım, çocuklar, '63'te bok gerçekten de vantilatöre sıçradı, dedi yaşlı can sıkıcı peygamber, bu herif herhangi bir uzay-zaman diliminde adama sıkıntıdan kan işetir valla. "Şimdi aklıma geldi çünkü Bolivya'daki bir laboratuvarda geliştirilen şap hastalığı virüsünün cinçilla kürkü sayesinde yayılmasından

tam iki yıl önce meydana gelmişti, Kansas City'deki bir gelir vergisi davasına bakıyordum. Salgın New York'u sardığında herkesin ağzından uzun salyalar akıyordu, bütün şehir karamela ırmağını andırıyordu. Kölelik karşıtları Buckingham Sarayı'nda pembe götlü bir babunu ipe çektiler, İçişleri Bakanı kılığına giren 'Fats' Terminal *in extremis** emdi bitirdi onu. Dizden kesilmiş pantolon, plastik malafat iki fit kadar aşağı sarkmış bir halde boşaldı ve her tarafı Karadullarla doldurdu. (Kraliçe'nin hâlâ W.C.'ye gitmekten ödü kopuyor.)

"Neyse, berbat aybaşı sancılarına yakalanmamdan tam bir ay önceydi. Liz adında biri lekesiz gebelikle** göbeğinden 180 gramlık bir Örümcekmaymunu doğurduğunu iddia ediyor – doktor bozuntusu da güya bu işin içindeymiş, adam uyuşturucu müptelasıymış. 1963'te Meksika'da bir banka soygunuyla burun buruna geldim rüyamda.

Arap flüt çalıyor, çöp öğütücü lavabodan kalkıp uzun esnek metal bir tüpün üstünde sallanıyor, kocaman bir Bronx selamı çakıyor ve Arap delegeler alevler içindeki Cadillac'larının içinde çığlık atarak uzaklaşıyorlar

Kırmızı boğazlı kazak giymiş zenci oğlan korkusuzca dans ediyor çöp öğütücüyle, Doğu Texas'taki bir ahırda, Coleman marka gaz lambasının yanıp sönen beyaz ışığının altında.

"Salla beni yavrum, ben de seni sallayayım." Çöp öğütücü şakacıktan onun kulağını çekiyor, derken kazağının üzerine bir kan damlası düşüyor.

Çıplak su perilerinin birbirlerine klasik resimler gösterip birbirlerini parmakladıkları buzdağlarının ve fiyortların altında, elinde sac levhaya basılı bir resim tutan bir kızı yatırıp, ondan bir lunapark peydahlayacaklar

"Ben bıyıklı yavaş bir adamım," dedi bir kızı nasıl memnun

* (Lat.) Sonunda, ölüm anında, ölüm döşeğinde. (ç.n.)

** *Immaculate conception*: Meryem'in herhangi bir cinsel ilişkiye girmeden, yani şehevi bir olay olmaksızın Kutsal Ruh'tan gebe kalması. (ç.n.)

edeceğini bilen albay

"Alla'aşkına, yüz tane kadının pembe tüy gibi fırçalarla amını esmeramberle ovalaması gibi, sarmal kabuklu bir deniz hayvanına dönüşür ve tuhaf Atinalı çığlığı atar" (Kararma. Cangıl bağrış çağrışları. Malaryalı çocuk uykusunda sayıklayarak huzursuzca yatağında döner, pan flütlerin sesi And Dağları'ndan aşağılara yayılır.)

Macar darağaçlarında ölüm yavaş gelir "Bana şaka yapacaksan, gösteriyi devam ettir, olur mu?" derken tıkanır, yüzü arzuyla kabarır

"Baba, o yaşlı zenci tam göbeciğimin üzerine İki Numara'yı* yaptı."

"Kız, ne diyorsun sen? O siyah orospu çocuğu. Mısır ekmeği yememin cezası bu. Bir insanın suçu bir osuruk gibi takip eder onu, ta Bayan Dünyevi'nin oturma odasına kadar. REDDEDİLDİ damgasını bas. (Bayan İyikalp kendisini nazikçe Sani-flush ile kör ederken, kâhya, Mavi Damga'yı kendi kıçına basar.)

"Sen hiç merak etme, tatlı şey Domuz Günü geldiğinde ben oğlanlarla birlikte o zencinin icabına bakarım.

Domuz hadımcılarına özgü kolyesi pembe şafakta tıngırdayan taşralı kılığındaki *diseuse*** harap olmuş bir helanın önünden geçer (arka planda Çam Korusu), "Domuz Günü geldiğinde, türküsünü mırıldanır Güneş doğar ve ot bürümüş bir tarlada eşelenen armadillo görünür

"Güzelim, artık hadımların nerden çıktıklarını öğrenmenin zamanı geldi... kem küm

"Babişko, eski köstebek postu gibi bir güzel yiyiver onu

"Senin danaburnun olayım, yavrum. Bal gibi dil orada erir, pembe mercan mağaran ışığa boğulur

1910'larda bir kerhane: siyah ipek çoraplar, beyaz ten, siyah pübik kıllar, siyah beyaz fotoğraflar. Kocaman bir Victrola devasa borusundan yavaş, hüzünlü şarkılar çalar, çığlıklar atan fahişelere. (Silindir şapkalı ve bıyıklı sarhoş şapkasını çıkarır ve

* Sıçmak, boşaltmak (ç.n.)

** Monolog konusunda uzmanlaşmış kadın sanatçı (ç.n.)

hürmetkâr bir Bronx selamı çakar)

Satir yoldan çıkar, bahriye eri Thomson silahından pembe pingpon topları fırlatır, yağmur kesilir, götü küçük, kırmızı, cillop gibi yastıklara dönüşür Armadillolar sıçrayıp oynayarak onları satirlerin ardından mideye indirir

"Bu bar taburesini *koklamanı* istiyorum," dedi paranoyak eski komünist manik FBI ajanına. "Leş gibi kokan atmık sürülmüş üstüne, adım gibi eminim, bunun Moskova *goldwasser*'ından* kabız olmuş kiralık sokak serserileri tarafından yapıldığına." (Su kürü, yoldaş. Sence ben bu korkunç sinopsiste faal bir rol mü almalıyım, ne dersin?)

Kirli kar baharla birlikte eriyor ve odun yığınının içinden, bu donmuş zenciler yumurtadan çıkıyorlar.

Sığırtmacın teki, elinde kemendi, toparlayacağı son sürünün peşinden gidiyor.

"Çizmelerim olmadan yaşayacağım, dedi Şarkı Söyleyen Tumbleweed,** muhabire, cankın verdiği ağırlığın etkisiyle badana edilmiş tuğla duvara yaslanırken.

"Senin ağaçkakan gırtlağını keserim valla, çırpınan bir tavuk gibi kalırsın sonra. Enayi miyim ben? – Taş gibi ayvaların gittiği bir devlet okulu, hem ben bu berbat davayla nasıl ilgileneceğimi çok iyi bilirim. Bir kadın ne zaman kadın değildir? Anasını siktiğimin kafasını kopardığımda

(Not: Muhabir pilot eğitimi alırken, bu melek gibi harp okulu talebesi arazide bir hatunun üzerine dalış yapmış. Alçaktan uçmaya başlayınca, hatun, kendini yere atacağı yerde koşmaya başlamış, o da kanatlarıyla kellesini uçuruvermiş. Kumandanın basın sözcüsü "bu berbat dava"dan bahsetmektedir)

Neyse, Bayan Bridey Murphy'nin partisindeydim, üstümde iş tulumu. Sorgucu, oğlanlar, kızlar, kediler, sıçanlar üzerinde çalışıyor ve onları filmler, striptiz gösterileri ve lunaparklardan

---

* İçinde altın yaprakları bulunan ve Polonya'nın Gdansk şehrinde üretilen likör (ç.n.)

** Kuzey Amerika ve Avustralya'ya özgü bitki; kurak bölgelerde yaz sonlarında rüzgârda kırılan ve yuvarlanarak sürüklenen hafif yuvarlak çalı. (ç.n.)

oluşan bir labirentte kaybolmuş taşakları arar halde bırakıyor. (Gözü dönmüş cangıl sıçanları Galyalı bir umursamazlıkla ölüyorlar –*"Zut alors! Quoi faire?"**)

"Ne yapıyorsun?" dedi torso artisti meslektaşına."

"Yalnızca deney yapıyordum. Acı, korku ve *hırk* doktor arasında ilginç bir bağlantı – bu fenomenden daha ilginç bir şey olduğunu sanmam. Kalkık çükünü gösteriyor. "Dokunsana şuna... Görüyor musun nasıl zonkladığını? Ve şimdi de Şaheser doğuracağım," diyor ve laboratuvarın ortasına sıçıyor. "Hayat yarattım!!!" diye çığlık atıyor bokun içinde kıpırdanan bir yuvarlak kurdu göstererek, bir Bronx selamı çakıyor, ağzı taşemeninkini andıran dev bir yılana dönüşüyor ve "bilim adamı"nı Yokohama marka cihazların arasında kovalamaya başlıyor.

"Ağıza bile alamayacağım bazı şeyler var," dedi sıçan. "Bir kız bir depoda bunları mı görecekti!"

"Küçük şirin ajan, seksi bir silah olarak kullanıyor, neon çivilerle yaşlı bir lubunyayı çarmıha geriyor, bir uçak kazasında yanmakta olan oğlanların üzerine siyah rüzgâr hortumunu çekiyor (masum genç erkeklerin feryatları). Yaşlı lubunya Büyük Sarsıntı'da soluk alıyor "Nasıl da çarptı öyle!" (Genç erkek çığlıkları ılık bahar rüzgârında yayılıyor, karnaval gecesi oğlanların saçlarını dağıtıyor, öyle tatlı, öyle soğuk, öyle güzel duruyor ki patlayan pembe sakız balonları, lunaparka bakıyor, dudakta taçyaprakları gibi açan genç bedenlerin teri insanın ağzını sulandırıyor.)

"Kardinal, o kıdemli beygir kıçı olan kozmik yalaka Papa ile tıkadığın Tanrının kıçında yediğin haltların arkasında mısın?"

Nazik okuyucu kıçını kireçtaşından kaldırıp telefonu açma lütfunda bulunacak mı?

Ölüm nedeni: Hiç mi hiç mühim değil.

Alevler içindeki aslanlar gibi doluşuyor sesler içeriye.

"Seni yaracağım ortadan, dedi Siyah Kemikli Adam titreyerek.

"Halası denizde boğulan Albay LeBee böyle demişti," dedi

* (Fr.) Tüh be! Ne yapmalı? (y.h.n.)

lastik silgeç misali bir ses.

"Kristal korku sancılarından boşalmış gölete geç.

"Dinlenme vakti... Biraz neşemizi bulalım... genç arzunun sılanın tepeleri üzerinde tutuştuğu ve atmıkların soğuk bahar esintisindeki örümcek ağları gibi uçuştuğu nostaljik randevuevinin pırıldayan kurtları.

"Nefis esmer bacaklar. Aman ya rabbim, pilicim pirinç yatağa uzanmış güzelcene, tahtakuruları yatağın altında geziniyor mavi ışıkta... Aman Allahım.

"Zaten hep sen yapıyorsun... Hemen şimdi yap.

"Sterno'nun* mavi alevinde gecenin memesini em... Doğu incileri gitsin gitmesi gereken yere...

"Kanatlı at ve demir mozaiği gökyüzünü mavi bir pasta gibi kesiyor...

"Dalgın melekler pembe tırnaklarını inceliyor kristal balkonlarda. Gün ışığında pul pul yaldızlar dökülüyor aşağıya.

"Uzaktan gelen mide gürlemeleri. Domuzu andıran periler kabarık cüzdanlarını sallıyorlar. Kireçtaşı basamakları begonviller sarıyor. Zehirlenmiş güvercinler yağıyor Kuzey Işıkları'ndan ve yanan kanatlarıyla cumburlop kurumuş kanallara düşüyorlar Rezervuarlar boşalmış. Mavi basamaklar bitiyor, kıvrılarak aşağıya iniyor, boğuluyorlar... pirinç heykellerin aç meydanlara ve yarılan şehirlerin ara sokaklarına devrildiği...

"Göz alıcı renklerde bir sertleşme... Şelalelerde gökkuşağı.

"Hiçbir şey duyamıyorum.

"İki çocuk rahatladı.

"Bir daha asla kaz klakson tren düdüğü ranza arkadaşı... Aşağı On'daki adam (gözleri çapakla dolu) oğlanın sikini kaldırışını seyrediyor "

"Üstünde bir iz yok. Maymununu ne öldürdü ki?"

"İntihar Tanrısı, arka sokak çocuklarının cank yolundan git. Perili kanyonların sapa yolları şafak ışığında parlıyor. Binalar yıkılıp toza karışıyor tuzlu bataklıkların düzlüğünde. Oğlanlar son sırtı aşıp hiç rüzgâr olmayan Am Yalama limanına sağ salim

* Sterno: Alevi tutuşturmakta kullanılan Amerikan hidrokarbon jel markası. (ç.n.)

ulaştılar mı?"

"Güreş minderinde kesik yarak, ağzım, amı, tamponu üstünde. Kendi karını getir... Seks manyağı Panama Flo Gri Hemşire'yi biftek parçalarına ayırıyor." (Gri Hemşire en tehlikeli köpekbalığıdır. Bütün köpekbalıkları gibi biftek büyüklüğünde parçalar koparır)

"Yapmaz mıydın?"

"Libido Gayretkeş Kunduz tarafından lanetlendi."

"Notlar tuvalet kâğıdına yazılıyor "

"Kokunun verdiği şok ciğerleri mahveder."

İş tulumundan taşan şişko lubunya elinde ipe dizili boğa kellelerini boşalmış gölete taşıyor "

"BOŞALMIŞ.

"Gri kafa eski yüzme havuzunda suyun yüzeyine çıkıyor. Oğlanlar korkuyla birbirlerinin üstüne sıçrıyorlar ve "Aaa! Bir adam!" diye çığlık atıyorlar

"İcabına bakılacak, bu yaratığın.

"Bir peri."

"Azman bir şey!"

"Müthiş!"

"Getirin onu!"

"İndirin kuluçka evresinin panjurlarını!"

"Radius radius.* Bu kadar yeter "

"Doktorluğun ne olduğunu göstereceğim size."

Yatçı kepi takmış, göğsü dövmeli, donuk mavi gözlü orta yaşlı İsveçli, şizofrene cank çakıyor (hastane mutfaklarının kokusu). Madde canlı bedene boşalırken milyonlarca cankinin soluk hayaleti birbirine yaklaşıp çömeliyor.

"Bu muydu binlerce bokun önünü kesen ve Lübnan'ın mis kokan eczanelerini yakan mal?"**

Ortaçağa özgü tayt ve süspansuarlı yelek giymiş öğrenci: "Eğer bir kedinin dokuz canı varsa, bu demektir ki benim ihtiyar

---

* Bilekte bulunan kaslardan biri. (ç.n.)

** Christopher Marlowe'un (1564-1593) *Doctor Faustus* adlı oyununda Faustus'un Helena'ya yakarışına bir gönderme: "Bu muydu binlerce gemiyi sefere çıkaran / Ve yakan Troya'nın göğe değen kulelerini? (ç.n.)

malafatın on çocukluğu var, her biri birbirinden dokunaklı.

Profesör darda kalınca bir gazetenin üstüne sıçar, sonra gazeteyi dürer ve sokaktan geçen uyruğu belisiz bir vatandaşın üstüne atar, herif bağırır, ölü ve yaşayan yirmi dilde lanetler okur

"Bir gazete parçasının üzerine sıçıp yoldan geçen birine fırlatmak ha! Tatsız bir *Shanty Irish** şakası bu."

"Öyleyse *lace curtain*** kim oluyor? Güçlü kuvvetli genç romancı, rüzgârın darmadağın ettiği pis bir sokak gibi." 1920'lerin müziği ile kararma, giderek uzayan ve yavaşlayan havai fişekler, siyah Cadillac'lardan gelen makineli tüfeklerin takırtısına eşlik ediyor, kararmayla Sovyet tanklarına geçiş.

"Aklımda kalan en eski anılarımdan birinde Mary O'Toole ve oraların Nonoş'u, kelle olmuş bir cankiye on ikiden çakmışlardı, herif o kadar uçmuştu ki ruhu bile duymadı. Çanağından boklar sızarak yürüdü gitti, yüzünde oğlansı bir gülümseme. O gülümsemeyi hiç unutmayacağım... sıkışık zamanlarda böylesi her kadının başına gelebilir Lanet olsun, yine bir taklitçi ha! Bu benim özbeöz yerli malı kıçım dememiş olan, böylesine içi geçmiş biri olabilir mi?"

Amerikalı lubunyalar, iğrenç kendine acıma galeyanına gelip ağlayıp zırlıyorlar En iğrenç kim yarışması yapıyorlar Aralarındaki en aşağılık lubunya olanca gücüyle çürüyen protoplazmalarını topluyor

"Gücüm yerine geliyor!.. Gücüm geliyor!" diyor gıcırdayan bir sesle.

Orkestra coşuyor, boğum boğum olmuş kıllı dizleri gözüken kadın taklitçisi bir taşralı kılığında kıç tepmeye başlıyor

---

* *Shanty Irish, shanty town* denen derme çatma evlerden oluşan semtlerde yaşayan yoksul İrlandalı göçmenleri anlatmakta kullanılırdı. Günümüzde ABD'de bir aşağılama sözcüğüdür, ancak yalnızca İrlandalıları kapsamaz. (ç.n.)

** *Lace curtain Irish, Shanty Irish*'ler kadar yoksul olmakla birlikte daha itibarlı bir zümreye işaret eder. *Lace curtain* (dantel örtü/perde) denmesinin kökünde, yoksul olmalarına rağmen vaziyeti kurtarmak için dantel perde kullanmaları yatar. Bu terim de aşağılama barındırır. (ç.n.)

"Geri geldiğinde dağın etrafında vınlayacak...

Lubunyanın o eski neşesi yerine geldi, larvamsı kıvrak figürler. Lubunya sayısız kucaklayışla kıvırtıyor, görünmeyen partnerlerin arzu dolu ihtiyaçlarını hesaba katarak kâh şapır şupur yalıyor, kâh bacaklarını, "Hoppala!" diyerek başının üzerinden geçiriyor. Zemin boyunca uzanmış ayaklarıyla yan yan ilerliyor, yargıcın birine uzanıp onu bir pençe ile okşuyor... Belden aşağısı insan bedeni olan azman bir yengece dönüştürmüştür kendisini. Derisinin altında sıvı protoplazma vıcık vıcık et suyu gibi titreşiyor, o kıçını sunarken.

Yargıç hem iğreniyor hem de şaşkın.

"O kendini çoktan sıvılaştırdı zaten!"

"Rezalet!"

Diğer yarışmacılar giysilerini çıkartıp etkileyici bir çeşitlilik arz eden çirkin fiziklerini sergiliyorlar.

"Baksana bana!"

"*Benim* çirkinliğimle bayram etsin gözlerin!"

Mankafalı lubunyalardan biri peruklu kellesini çıkarıyor ve bir tavuk gibi gıdaklıyor: "O eski kafaya ihtiyacım yoktu zati!"

Bir cankinin yaşam tarzına uygun olarak döşenmiş oda, kırmızı tuğlalı varoşa bakıyor – kemik ve kaslarına kadar yontulmuş genç bağımlı pirinç bir iğneyle pürüzsüz beyaz kolunda mavi bir damar arıyor.

Meksika *finca*'sı:* Siyah gözlüklü sarhoş *macho*'lar iç avluda volta atıyorlar, 45'lik otomatik tabancalarla dehşete düşmüş kedilere nişan alıyorlar. Hepsi de iki yüz dolarlık İngiliz marka takım elbiseler giymişler ve şişelerden Old Pharr Scotch içiyorlar. Kedileri ıskalıyorlar, birbirlerini yaralıyorlar, her biri silahını *compañero*'ya boşaltırken koro halinde, "¡*Chinga*!" diye bağırıyorlar.

Yalınayak, hırpani oğlanlar şafak kadar sessiz içeriye sızıyorlar Bir nükleer savaşın ardından mutasyona uğramış ucubeler; kimisinin altçenesi yok, diğerlerinin yalnızca iki boş göz çukuru var ve burunları yok. Cesetleri soyuyorlar, Scotch

* (İsp.) Arazi, çiftlik, çiftlik evi. (ç.n.)

içiyorlar – ağızsız doğmuş bir tanesi şişeyi kıçına sokuyor ve vücudunu öne doğru eğiyor. Üstlerine bol gelen takım elbiseler giyiyorlar ve tükürüp, birbirlerinin sırtına vurarak sarhoş *macho*'ları taklit ediyorlar 45'likler, parlayan polis rozetleri ve Chapultepec sarışınlarının çıplak resimleri. Oğlanlar sessizce sahneden ayrılırlar

Gündoğumu. Akbabalar konuyor, siyah gözlükleri gagalıyor.

*A là swish** tarzında modern bir apartman dairesi. İbneler ve yaşlı kadınlar giderek artan süpersonik bir hızla hep bir ağızdan konuşup kikirdiyorlar.

Mavi duvarlı Arap genelevi. Dışarısı, isyancıların bağırışları; kepenkler gürültüyle kapanır, Arap müziği zıvanadan çıkmış bir tütün ihalesi gibi hoparlörlerden Kahire Radyosu'nun sesine karışmış, bangır bangır çınlıyor. Ramazan flütlerine geçiş.

Dur! İşte Terminal!

W.Q. "Fats" Terminal osurarak uyanıyor ve birkaç sokak öteden duyulabilecek şekilde anırırcasına esniyor.

"Kalktım işte, Allahın belası! Kraliyet ropdöşambrımı getir bana hemen!"

Hantal bir insan azmanı olan ve kirli bir kazak ve leş gibi siyah pantolon giyen sekreteri kırıtarak içeri girer "Fats" beceriksizce ropdöşambrını giyer ve Kontes de Perrier'nin Rus kurt köpeğinin kellesini uçurmakta kullandığı süvari kılıcını takar. Uzun zaman önce, çıta gibi bir delikanlıyken, dünyadaki bütün elçilikler ve davet sahiplerince kara listeye alınmadan önce katıldığı bir gardenparti.

Mükemmel bir cinayetin ardından Sevilla'dan canını zor kurtarmıştı, soylu boğa ölüyordu ve matador ona tatlı, sevimsiz ve sevecen şeyler söylüyordu ve herkes soluğunu tutmuştu, "Fats" o korkunç Bronx selamını çaktı, arenaya daldı ve ölen boğanın cevizlerine tekmeler savurmaya başladı.

"Fats"in bir şekilde yeraltındaki bütün örgütlerle bağlantısı

* *Swish*: Erkek eşcinsel. (ç.n.)

vardır: mafya, IRA, Bolivyalı Troçkistler, PDL, EOKA, İslam A.Ş., Arap Kardeşliği, Mau Mau. Bütün örgütler ve örgüt liderleri hakkında ahkâm kesmekten hiç geri kalmaz: "Kara götlü yarak emiciler basurlarını götlerine giren bir parmaktan ayırt edemezler. Virüslere karşı dayanıksızdırlar Sidi hakkında ne mi düşünüyorum?" O ünlü Bronx selamını çakar

Hiçbir direniş hareketi onun "servisleri"nden uzak kalamaz. Çoklukla bülten ve ticari dedikodularından oluşan *Underground Express* adında bir gazete çıkarır: "Kimmiş KARA BEYGİR'e halihazırda çakan o ünlü götveren? Benim amım kırmızı mı? Kraliçe'nin cenaze töreninde iğrenç basurlarıyla Veliaht'a sulandığı için Black Watch örgütünden ihraç edilen İngiliz kapitalist cellat Smithers 'Nonoş' Macintosh'un hevesi kursağında kalsın diye bütün Mau Mau üyeleri ele geçirilmeleri durumunda hadım edilmelerini talep etmişler.

"Valla, Fats müthiş," dedi aklı bir karış havada olan kadın psikanalist.

"İğrenç bir iftira!" diye bastı çığlığı Dr. Burger.

"Ne yapacağımızı bilemiyoruz," diye hırladı Müflis Brundage, bir bok yığını içinde erirken.

"Kesinlikle anal bir tip, diye müşahede etti Dr. Burger sert bir dille. "Yibino!"

"Ayrımcılık!" diye bastı yaygarayı zenci bir ibne, adaletsizlikten tepesi atmış bir halde.

"Ben de bir albatrosu astım... Böylece eğitimim sona erdi, o yarak emiciyi asmak üzere gelmişim dünyaya.

"Biz tam tersi diye duymuştuk, doktor," dedi, leş gibi dişleri olan, dar omuzlu kendini bilmez muhabir

Doktorun yüzü al al oldu. "Ve Dankmoor Hapishanesi'nde otuz yıl doktorluk yaptığımı belirtmek isterim, adam, oğlan, hayvan, fark etmez ve asla burnumu pis işlere sokmadım... asılacak adamla yalnız kalarak asla tehlikeye atmadım kendimi, babun asistanımın, şahidimin ve sadık dostumun her durumda bana eşlik etmesi için hep ısrar ettim.

"Oğal buğuş," dedi peltek peltek iskelet.

"Çok muhtemel, dedi At Tüccarı, bütün dişlerini tükürerek.

"Orgon servisi rezalet buralarda, dedi rektal kanser vakası.

"Jaten götümü kaybettim bu şelvişte, dedi yanındaki delik.

"Tanrım, onun kemiklerine karşı duyduğum bu kara arzudan arındır beni, diye zırıldandı ihtiyarlayan lubunya, çükü ise esintisiz havada sönen bir rüzgâr hortumu gibi indi.

İnce ve pürüzsüz siyah çubuklar kadar narin zenciler birbirlerini aşağılayan jiletlerle doğradılar Akkor halinde altından farksız sarı gözlerde teslimiyet ifadesinden eser yoktu

Yeniyetme serseriler İsa'yı Bronx selamıyla çarmıha gerdiler ve *honky-tonky* yapmaya başladılar, O ruhunu teslim ettiğinde bir Allahın kulu durumu iplemedi.

Ve "Fats" sandviçini ısırdı. "Tereyağı!" diye bağırdı. "Ulan bunlar beni kolesterolle zehirlemeye çalışıyorlar!"

Genç koyun hırsızı arkadaşları tarafından eski yüzme göletinde kıstırılır Kikirdeyen oğlanların gözleri önünde üstünden suya daldıkları dala asılır, altılı bir *entrechat** yaparak suya atladıkları yükseklikte soluk kesen bekleyiş.

"Bu size bir ders olsun, oğlanlar," dedi yaşlı şerif, gözleri Amerika'nın neon ışıklarıyla bezenmiş lunaparklarının üstündeki mavi gökyüzü kadar soluk ve boş

Meksika'nın darmadağın olan kanlı mavisi, kokteyl barında dağıtılmış beyinler, beyaz deri ve mavi ipek, siyah gözlüklere sıçrayan şişman *macho* madde, *jai alai*** bahisçisini obsidyen kabzalı 45'liğiyle diri diri yaktı.

Güneşteki kalp, kafası kopartılmış yılan, idam edilen adamın kutsal darağacında zonklayan yarağı, Monterrey yolu boyunca direklerde sallanan donsuz cesetler

Oğlanlar ıslık çalıp kurt gibi uluyorlar İçlerinden bir tanesi atmığını hasır şapkanın içine boşaltıyor ve yalvardığını gösteren, müstehcen hareketlerle onu yanındakine veriyor, derken

---

* (Fr.) Bale dansçılarını sıçradıktan sonra ayaklarını birbirine vurma figürü. (ç.n.)

** *Pelota* da denilen, *squash* benzeri bir oyun. Özel sopalarla tenis topu büyüklüğünde bir topun karşılıklı olarak savrulması esasına dayanır (ç.n.)

bütün oğlanlar şapkanın içine attırıyor Bir oğlan bir ipi gerip tımbırdatıyor, bir uçurumun, şelalenin ve gökkuşağının üzerindeki rüzgâr misali berrak, güçlü, metalik bir sesle bir melek gibi bir şarkı tutturuyor.

"Gerilime dikkat edin!" diye bağırıyor geğiren Teknisyen... Tam o anda köprünün halatları kopuyor ve siki kalkıklar çığlıklar atarak boşluğa yuvarlanıyor

"Ulan yerçekiminin şakası olur mu, koduğumun dallamaları!" diye köpürüyor Teknisyen. "Onlara söylemiştim, siktiğimin köprüsünün beş para etme–" Kallavi ve iğrenç bir osuruk patlatıyor.

Havalı tüfek saçmasıyla vurulan büyük siyah yengeçten sulu karter yağı sızıyor

İp kopar, koyun hırsızı Narcissus gibi bembeyaz düşer siyah suya, süzülerek. Oğlanlar eğilip bakar seyretmek için tanrının düşüp gün ışığında kayboluşunu, görmek için ince tel gibi saçlarını, dişlerini, çillerini – yas tutan kendilerini. Şerif, dişsiz, iğrenç, yaşlı karı ağzında bir şeyler geveliyor: "Evet, bakın mayolarınızı giymenizi isteyeceğim sizden... Teleskoplu hanımefendiler sizleri görebilir Çok şikâyet aldık bu konuda."

Oğlan yüzme göletinin yüzeyinde bembeyaz mermer gibi hareketsiz duruyor, bir taşemenle, böğründe İsa'nın kanının aktığı ve kolostomi'den* tazyikli bokun geldiği.

"Dur sana saksofon çekeyim, dedi taşemen ağızlı yaşlı bir lubunya. Büyük bir gümüş balık yanında bir taşemen olduğu halde şelaleden aşağı atlar ve gökkuşağının içinde kaybolur

1920'li yılların pembe ve blues melodileri soyunma odasına kadar sürükleniyor ve ilk kez marihuana içip kelle olan iki oğlan "My Blue Heaven"ı dinleyip otuzbir çekiyor. Bunca parlak oğlanla ne yapacağız? Yeterince tren düdüğü ve uğruna dövüşülecek bahis parası yok. "Şu sıralar size boks maçı ayarlayamam, evlat. İşler kesat."

Ara sokakta polis kurşunu, İkaros'un kırık kanatları ve yaşlı cankinin içine çektiği yanan oğlanın çığlıkları, geniş bir ova gibi bomboş gözler –kuru havada akbaba kanadı tüyleri– solgun

* Kolonda bir yarık açarak karın çeperinde suni anüs oluşturma. (ç.n.)

dumanı çığlık atan ciğerine çeker ve bedeni Siyah Mesaj'la birlikte kıvranır

Lindell'den aşağıya, metruk fabrikalarla ve hurdalıklarla çevrili eve doğru yürürler; yabani otlar, asmalar ve böcek sesleri. Duvarları aynalarla kaplı bir odada yavaşça soyunurlar, sikişe sikişe dışarıya çıkarlar ve avluda iş tutmaya devam ederler, kül tablaları ve barlar, *stickball** oyunları, bakir araziler (paslı demirin altında küçük yeşil yılanlar), kediler çiftleşiyor ve oğlanlar sebze kasalarının üstünde otuzbir çekiyor.

Torbacı kartını bırakmak için uğradı. "Şarkıdaki gibi, 'Buralarda olacağım. Dövme iğnesiyle damar arayan oğlanın göğsü, kireçtaşını andıran kemiğin üzerindeki mavi ısırıklarla dolu.

Rüzgâr dalga dalga kabaran pirinci sarı ipek gibi sallıyor.

Canksızlığın verdiği sarsıntı, rüyadaki bir sıçan gibi topuklarını yiyor, demirden bir damar bulmak için beyaz parlak tendonlarını kemiriyor.

İbnelerden oluşan Ortabatılı koro ellerinde ışıklı asalarla, "Ateş Böceği"ni söylüyor... Haziran gecesinde efkârlı mor hayaletler

"İnsan falan değil bu. Şeytani oyuncak. Denetçi And Dağları'nın kara rüzgârlı yamacında neon kadar yeşil bir gökyüzünün altında bir ayakyoluna gizleniyor.

Katil suratlı, sakız çiğneyen, uzun favorili, beyaz ipek yelekli bir İtalyan tarafından itilen kocaman bir bebek arabasında büyük, şişman bir lubunya. "AAHHHHH!" diye ciyaklıyor lubunya Ve İtalyan dalgın dalgın onun bezini değiştiriyor, gözleriyle de sokaktan aşağı inip bir kasaba giren bir kadının kalçalarını seyrediyor.

Mazoşist lubunya, yanan depodan gitmeye yanaşmıyor, çünkü arabayla gezdiren sevgilisi onu taşımayacak.

Anlamsız, kaymak gibi çocuk yüzleri, ilkin dişler gelir.

Tepelerden, oğlanların kalplerinin Noel ağaçlarında attığı Idaho'nun yalnız çamlarına doğru ve kayakçılar kristal gecede

* Sopa ve toplarla oynanan beysbol benzeri Amerikan sporu. (ç.n.)

kurşunlar gibi vınlıyorlar tepemizden...

Çocuk büsbütün kederli, bütün nefreti şafak rüzgârında kaybolan duman gibi, aydınlık, sakin ve sonsuza dek üzgün.

Kıyılmış pembe nane karnavalı. Siyah bıyık ve kaybolan balonunun ardından çocuk bağırır, hayal kırıklığına uğramış bir sikemici gibi. Dövmeli denizci taş gibi çıtır götüyle lunaparktan çıkar.

"Ah, o Altın Terlikler–" Bakır kaplamalı lazımlıklar, pirinç tükürük hokkaları, Çançinçon çamaşırhanesinde bunalımda siyah duman.

Arkadaşının 1928'de öldüğü kayak pisti aklına geliyor yaşlı lubunyanın, keyif çatan gökyüzünün yanında siyah ve bomboş.

"Sen olsa olsa bir kurtçuksun, dedi sıradan bir tip diğerine, aşağılayarak. "Ben en azından adam gibi bir varlığım, hatlarımı seçebilirsin

İşte Burroughs'tan size özel bir şey, biraz ondan biraz bundan, bir dirhem şundan, bir avuç dolusu bundan Yok, eğer hoşunuza gitmediyse, dünyanın bütün okul tuvaletlerine görkemli bir defin töreni için dağıtabiliriz onu. Dünyadaki bütün cillop gibi çıtır götler, beyaz götler ve siyah götler, sarı götler ve kızıl götler, pembe götler ve koyu kızıl götler pirüpak olsun diye.

İki centilmen şehir kulübünün çimenleri üzerinde kapışırlar. Bir tanesi hayvani bir hırlamayla, öldüresiye dizini geçirir diğerine. Diğeri ustaca döner ve parmaklarını çatal gibi rakibinin gözüne sokar Çimende yuvarlanırlar, mandriller gibi çığlık atıp birbirlerinin gözlerine ve hayalarına pençe atarlar.

Yaşlı Albay, Sir Granville Heatherstone'u dürter: "Bu müthiş bir şey"

Sanatoryum avlusu 1917 – cankiler Iowa'nın Kızılderili yazında dalları budaklanmış meşe ağaçlarının altına oturmuşlar. Hemşireler gidip gelip iğne yapıyorlar.

"Evet, Bay Harmon, biliyorsunuz ki yalnızca beş ölçü hakkınız var."

"Bence çok acımasızsınız, Bay Hardwith.

Yeşil sandalyelerde, boğazlanmış gibi kaykılmışlar "Ve düştüğü yerde kaldı ölü yaprak."*

Kızıl kristal şafakta tavuskuşları ötüyor. Kadın göğsünün altın elması hediyelik bakır kül tablası gibi kabarıyor Yerinde doğrulup kobra abajura bakıyor.

Beyaz kaymaktaşı yatakta zenci kadın, afyonun yavaş çarpması ve öğütmesi** gibi. "Valla diyecek bir şey bulamıyorum, dedi estetikli burnundan alaylı alaylı.

Kara gözlüklü, mor dudaklı ve gri suratlı lubunya aşağılayarak fişeği düzeneğe sokar ve ateş ederek işini bitirir beyaz suratlı bir oğlan kenar mahalle yolunda ölü bir köpeği taşımaktadır

Açık bir iğne yarası gibi uyuşturucu illetiyle lanetlenmiş, kömür ve cank kanında ve kemiklerinde kanser ve siyah petrol. Beyaz kemiklerde mürekkep. Kabuğu kırılan yengeçten sızan kan.

Boyunlarında pembe kurdele ilmeklere asılı kaplumbağalar gemiye kılavuzluk ediyor ve gemi, bir petrol pisliği deryasının ortasındaki dev Venedik palamar babalarına demir atıyor. Gemi siyah balçık, çöp ve paslanmış demir batağının içine saplanıyor Domuzbalıkları bir Bronx selamıyla gözden kayboluyor ve uzaktan bir geminin düdüğü duyuluyor...

"Mısırlıyım ben, dedi, cansız ve eblehçe bakarak.

Ben de, "Hadi, Bradford, adamın canını sıkmayı kes,"dedim.

Ortabatı'da ağustosta ay ışığında harap, nemli bahçe, havuz karanlık yanardöner suda biriken yapraklarla dolu.

Genç diplomat, punç kâsesinin yanında ayağı kaysa ve yere düşer düşmez altına sıçsa bu mazur görülür mü? Ya da Rus Elçiliği'nden Nikki'ye elinin yerine dalgınlıkla çükünü uzatsa? Ya da diyelim, sanki görülmemiş bir elin marifetiyle sıçratılıp, bilgin gibi ters takla atıp Bayan Dünyevi'nin suratına gürültülü ve çirkin bir osuruk patlatsa? Acaba zarafet ya da cazibe bu ayıplarını örter mi? Kuşkusuz bu meziyetlerin hepsi Reggie'de

* John Keats'in (1795-1821) *Hyperion* adlı yapıtından bir dize: "But where the dead leaf fell, there it did rest" (ç.n.)

** *Bump* ve *grind* fiilleri argoda cinsel ilişkiye girmek anlamına da gelir (ç.n.)

mevcut.

Yeşil yaz sabahı uykusundan küskün, kalkık sikiyle uyanmış bir çocuğun dalgınlığı, güneşin aydınlattığı suda oğlan sırıtması. Hakir görülmüş acımasız bir meleğin idare ettiği azgın bir kalkık şaft, Hintli gebe kadınların arasına dalıp çığlıklar atıyor ve geride bir kan ve plasenta yığını bırakıyor, sonra da patlamış prezervatifler eşliğinde bir Bronx selamı çakıyor

"Bana bir bak, on dört yaşında bir oğlanım daha," dedi sıska, geçkin lubunya. "Daha önce hiç kimse sikmemişti beni, Meksika kasabasında dolaşıyordum, beyaz pantolon giymiş esmer bir delikanlı bana ters, kaba hareketlerle gel gel yaptı – domaldım ve pantolonumu indirdim. Beni titreyen, azgın bir aşağılamayla öyle bir sikti ki bütün pelvisim altın bir top gibi eriyip yarağına aktı."

Ölüm, uyuyan bir bilye gibi sürüklüyor oğlanı altın ve kristalden yapılma bir gondolun içinde Grand Canyon'dan aşağıya doğru... ve lagüne kadar götürüyor onu: hatıralık kartpostallar ve boyalı bebek ayakkabıları, Grand Canyon ve Niagara Şelalesi, Chimborazo, New York manzarası ve Aztek piramidi. Ağaçlarla çevrili kırmızı tuğla meydandaki Katolik dükkânında dini ıvır zıvırın pembeleri, mavileri ve sarıları.

"Tamam. Parasını ödersin, dedi Meksikalı.

"Daha bir halt karıştıramadan cezasını bulan o alçaklara ancak aptallar acır," dedi genç Billy Budd masum bir edayla cankurtarandaki arkadaşlarının boğazlarını keserken. "Bundan eğlenceli bir şey olamaz," diye de ekledi soğukça. "Hem kasırga sürüsü gibi neyim var neyim yok yiyorlardı. Yılanın başını küçükken ezeceksin, Mary, küçükken ezeceksin.

Çılgına dönmüş dinozorlar bir insan fosili buluyor...

Büyük Mağaza'nın tavan arasında, kumaş toplarının üzerinde iş tuttuk, aman dikkat, ağzınızdan bir şey kaçırmayın, oğlanları gammazlamayın. Işık karanlık uçurumu yer yer kesiyor, gün ışığında toz; kiler ışık ve havayla dolu... iki haftaya kalmaz iribaşlar kuluçkadan çıkar. Acaba Otto'nun keman çalan oğlanına ne oldu?

Sayfalar uçup Meksika'nın rüzgârına ve tozuna toprağına karışıyor... Bir oğlan kerpiç duvarın dibine çömelip bir mambo havası tutturuyor dişlerinin arasından, sonra bir tomar el yazması kâğıtla götünü siliyor. Rüzgâr ve moloz, akbabalar balık kafalarını gagalıyor. Oğlan ayağa kalkıyor ve akbabaya bir taş fırlatıyor, duvarı aşıp tozlu kavak ağaçlarının altında ıslık çalmaya devam ediyor ikindi rüzgârında.

Dökülüyor fincanın içindekiler "Götür," diyor asabi bir tavırla.

Şehrin mırıltısı geliyor uzaktan, belirsiz ve ara ara gelen sıcak bahar rüzgârında kanserli kütüphanecinin öldürücü nefesi.

Harap olmuş revaklar ve arabeskler, asmalarla kaplı piramitlerde tembel tembel oyun oynayan oğlanlar. Greg, Brad'i domaltıp bir güzel düzer, moruklamış bir lubunyanın buruşuk elinde pornografik bir resim halinde donar.

"Bu bir seks illeti mi?" diye sordu narkotikten Çinli aynasız.

Amerika'nın terbiyeli kadınları itiraz ediyor "Olduğun yerde kal!" dedi Şerif Yardımcısı Kekeme Lu. "Sizi gidi meyve haşaratları, olabilecek en kötü hastalığı bulaştırıyorsunuz bana, Burger hastalığını."*

"Ben tam olarak o sözcükleri kullanmazdım, diyor Dr. Burger.

Yeşil takım elbiseli adam –eski tarz İngiliz kesimi, yandan çift yırtmaçlı, bozuk para cepli– çiçekçi dükkânının sahibi yaşlı kadını dolandırmak üzere. "Bunak karıdan bana iş çıkar herhalde."

Büyük Dişi Ejderha, ajanlarına dünyanın bütün barlarını dolaşmaları emrini verdi: "Burroughs'u bulun. Ikınıp küçük bir osuruk salıyor. "Elinize yüzünüze bulaştırmayın sakın bu işi.

"Sürekli hasmane saldırılar," dedi bezgin tuvalet bekçisi. "Elimde değil.

* Namı diğer, arteryoskleroz. Arter çeperlerinin esnekliğini kaybetmesi ve zamanla kalınlaşıp sertleşmesiyle meydana gelir. Sigara içenler ve gençler arasındasıkça rastlanan bir hastalıktır. (ç.n.)

Illinois'te, Doğu St. Louis yakınlarında kireçtaşı bir vadide kızıl saçlı bir delikanlı ile karşılaştım, kasıklarındaki eprimiş peştemal sertleşen organı yüzünden parçalandı, beni taş gibi elleriyle tutup kristal bir yarakla becerdi.

Küçük bir İspanyol fahişe olan Paco yüzünden iş yarım kaldı. Küçük göt deliklerinden ne musibetler çıkar! "Bu şırfıntı da gelecek zamanı buldu, diye bağırıyor şair, sonsuza dek yut Mükemmel Dize'yi. Ne numaraydı ama... Bir kenara atılan sevgili ardında ne ihtimaller sürükleyerek bana bakıyor asla dile getiremeyeceği sitemlerle, üzgün ve hastalıklı dalavereci gözler, hödükçe bir kurnazlıkla ürkmüş yarağı elliyor.

"Bu sıradan bir şey," diyor hilekârca mastı kancığa.

"Satori," dedi Zen rahibi. "Anlıyorum... Odayı geçip kapıyı açar "Cebelitarık'tan Mons Calpa.

–üstü kapanmamış bokları üstümüze boşalt. "Gene bir sürü çürük mal, diye iç geçirdi Göçmen Bürosu. "Hayır, ilerlemiş lenfogranülom vakalarını kabul *etmiyoruz*, görev sırasında sesini kaybetmiş malul ispiyonculara sadaka falan da vermiyoruz."

Arka merdivenlerden sıvışan, levazım odasında zaman kazanmaya çalışan bir çükü bulmakla ilgilenmiyoruz, tamam mı? Beyaz çarşafların üstüne fışkırtmış o kalıntı pazar şafağında. Onu gümüş bir tepsiye koyacağız altın tuvalette ve mozaik zeminde taşaklarımızı sazan havuzuna boşaltacağız, bu onların sağlığına iyi gelir, onları semirtir ve hantallaştırır

Sardunya suikastçıları! Zambak katilleri!

Pusuya yatmış beyin yıkayıcılarının siyah Daimler'ler içinde yolcuları gafil avladığı, tekinsiz zevklerin ve tehlikenin ocağı Brighton Rock'a geçilen köprüde. Müşteriler, cinsiyeti kestirilemeyen güzel hasta vestiyer görevlisiyle birlikte molotofkokteylerini ve alev silahlarını kontrol ediyorlar... Ve hükümet günde en az bir kere yıkılıyor

Amına kadar yükselmiş kanda kurulmuş ağlar, Ra'ya küfür edenleri iğrenç cank cehennemiyle doğrar

Yılanın zehrinin ücreti gece diyarının sikkeleriyle ödeniyor. Gizlenecek yer yok...

Ahşap merdivenler devasa bir yamaca çıkıyor, tek tük taş kulübeler. Greg, çürümüş kireçtaşı bir mağarada dünyanın siyah kenarını yalıyor. Idaho'ya giden tepelerde, çam ağaçlarının altında, oğlanlar ayağı kırılmış bir atı ipe çekiyorlar. İçlerinden biri armonikasıyla, "I'm Leavin' Cheyenne"i çalıyor, birbirlerine bir soğan verip ağlaşıyorlar Ayağa kalkıp Tarzan çığlıkları atarak dallar arasından salınıyorlar.

Gümüşle ödenmiş uzun bir kefaletle çıkmışız hepimiz dışarıya

Sargasso'ya giden Ana Hat'tan aşağı doğru yürüdüğüm gün her zamanki gibi bir gündü, kötülüğün dölyatağında binlerce yıl yerleşmiş olan yüzler gördüm, yaşlı insanların ürkütücü masumiyetiyle kuşatılmış yüzler, hiçbir niyet taşımayan yüzler Diğer adamların bana tahsis ettiği yeşil koltuğa oturdum, diğerlerine neredeyse hiç yer kalmıyordu. Bildik tekrarlarla emirlerimi iletiyorlar – bir keresinde rom ve Cinzano ile tehdit edildim, fakat ben nane likörü söyledim. Oturup şu sahneyi kuruyorum: farklı şeylerin yan yana geldiği bir mozaik, Doğmamış Güney'den sızan zenci maddesinin tuhaf altın zinciri. Bu sakat çocuğu anlayamıyorum ilkin, –aklıma daha iyi bir ad gelmediği için bu adı veriyorum ona: doğrusu başarısız bir babunla bağırsaklarında gaz toplanmış bir lemur arasında bir şey, gözlerinde çürümüş, tatsız, hayvani bir bakışla– çocuk bütün kararlılık ve niyetleriyle koltuğumun arkasında oturuyordu.

Gomalaklanmış kırmızı tuğla evler, siyah kapılar kış güneşinde buz gibi parlıyor. Göle kadar uzanan çim, yaşlı insanlar yeşil sandalyelere kurulmuşlar, kucaklarındaki battaniyelere sarınmışlar

Işıltılı orgonlarla tuvaletinizi süslemek üzere kızgın çelik gibi yün çilesiyle yola çıktık. Aşırı tüketim, revaklardaki kaygan Koch salyasıyla tırmanışa geçmiş durumda, şifreli mozaiklerde kan izleri – donmuş dondurma külahı ve kırık şırınga. Çoktan ölmüş

bir cankinin canksızlıkta siki sertleşerek uyandığında olduğu gibi, otçul eğilimleri olan huzursuz bir dinozor gibi radyatör peteğinin gümbürdeyip sarsılmasını duyar – ağaçsız düzlük göğe kadar uzanır, akbabalar Büyük Leş'i ıskaladılar...

Dövüşecek mi? Mesele bu işte.

"Evet," diye hırıldar Başkan Ra ve yengeç avından kafasını kaldırıp korkunç malafatını Atlı Spor Kulübü'ne doğrultur "Lağım çukurumu sikin, e mi? Sizden hoşlanmıyorum, sizi tanımıyorum da. Kıpti bir sik emici çiviyazılarının katıksız sabah neşesini mahvediyor."

"En azından ekmek bıçağını kurtardık," dedi.

"Mesaj hiç de anlaşılır değil," dedi Garcia, nutmeg'li *brujo* transına girdiğinde.

Rahip, inildeyen bir Sellubi'yi altın bir zincirle döve döve kireçtaşı merdivenlerden aşağıya kovalıyor.

"Çiftleşmek için gayri kanuni uçuş, diyerek peltekçe konuştu dişsiz mübaşir Titreyen sanık –Hindistancevizi Korusu yangınından sağ çıkan– ayağa kalkıyor, kalkık siki meydanda.

"Tırda Yanarak Ölüm, şifreli bir osuruk patlatıyor yargıç.

"Şu anki bilgilerimize dayanarak, temyize gitmek anlamsız görünüyor," diyor savunma, elektron mikroskopundan bakarak.

"Seni uyarmıştık, diyor başkan.

"Maymun ölü değil, yalnızca uyuyor," diye anırıyor Beygir Harry taviz vermeyen otoriter bir sesle.

Kırkayak, milyonlarca perinin sidiğiyle incelip siyah kâğıda dönüşmüş demir kapıyı burnuyla dürtüyor. Yeşil otların ve kırık dikilitaşların arasındaki kırmızı kırkayak. Hücrenin içindeki Colónia mahkûmları tırsarak çömeliyorlar Mugwump* paslı bidenin üstünde oturuyor, üzerine çivi yazısıyla bir şeyler kazınmış olan kristal bir silindiri döndürüyor Demir paneller yıkılıp toza dumana karışıyor, güneşte kırmızı lekeler

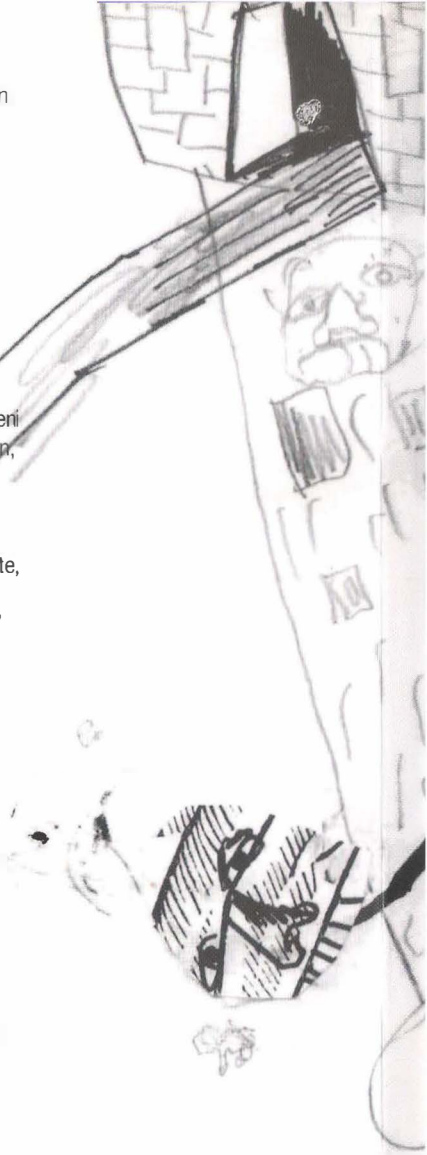
Devasa bir Müslüman uğultusu yükseliyor, pirinç heykellerin boğulduğu taş meydandan.

---

* Kodaman, lider, şef önemli kimse. *Mug* ve *wump* (surat ve kıç) sözcüklerinden oluşan *Mugwump*, *Çıplak Şölen*'de Bağımsız olarakgeçiyor (ç.n.)

:min en

m S.
bölge,
e.

...kalışıksız deneyim edebiyatının peygamberi" olarak kabul edilir. Büyük ölçüde özyaşamına dayanan *Arabölge*'nin ilk iki bölümünü oluşturan Öyküler ile Lee'nin Günlükleri'nin anti-kahramanları, içinde yaşadıkları gerçeklikle gelecekte yeni bir hayat düşü arasında sıkışıp kalmış, sürekli çuvallayan, her daim kaybeden üçkağıtçılar, fahişeler, kaçakçılar, hırsızlar, uyuşturucu müptelaları, kısacası bir bekleme odası olarak Arabölge'nin müdavimleridir. Bu "yeraltı" insanları, kökleri muğlak mülksüzler olarak hareketsizlikte, pasiflikte ya da dumur halinde asılı kalmış, her gün yeniden üretilmesi beklenen sistemin uyumsuz, "arızalı" parçalarıdır.

Yazarın geleneksel roman biçimine yıkıcı bir müdahale olarak dili görsel imgelerle tahrif eden üslubu, saplantılı öfkesi kitabın son bölümü Kelimeler'de en üst noktaya ulaşır.

Cinsellik konusundaki gözüpekliğiyle Marquis de Sade, uyuşturucu bağımlılığını ortaya dökmesi açısından Thomas de Quincey ve yazınsal deneysellik anlamında James Joyce ile derin bağlar kuran yazar, "20. yüzyıl uyuşturucu kültürünün Poe'su, Artaud'su, Baudelaire"i olarak nitelenir.

Arabölge "Konuşmak yalan söylemektir" diyen, 20. yüzyılın en avangard yazarlarından biri olan Burroughs'dan kelimelerin kifayetsizliğine inananlar için çarpıcı bir yapıt.

"Arabölge zaruri bir metindir: Hayatını savunmak adına yazan bir adamın beyanı, bir duygu boşalımı, bir kan akıtmadır."

The Bloomsbury Review

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-975-539-479-4
9 789755 394794

AYRINTI

16 TL